Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Hertz, Henrik.; af Henrik Hertz.
Titel | Title:	Eventyr og Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1862
Fysiske størrelse | Physical extent:	348 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57, - 165.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021574024

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Eventyr og Fortællinger

af

Henrik Hertz.

Kjobenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1862.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

	Pag.
Pigen fra Georgien, et Eventyr	1.
Svigersønnen, Novelle	53.
Ernestine Beaucaire, en Criminalhistorie	133.
Den irske Major, Novelle	219.
Frants Mandius, Novelle (ny)	275.

Pigen fra Georgien.

Et Eventyr.

For nogle Aar siden levede der her i Byen en tydsk Chemiker og Instrumentmager, hvis Navn var Doctor Beireis. Om han var en Efterkommer, en Slægtning eller maaskee en ny Incarnation af den berømte Professor Beireis, Göthe taler om i sit Levnet, er ubekjendt. Men vist er det, at der en Tid blev fortalt ligesaa mange forunderlige Historier om ham som om hans Navne, kun at i vore oplyste Tider Ingen ret vilde troe derpaa. Han skulde saaledes være fuldkommen hjemme i den sorte Kunst, og blandt Andet forstaae sig paa at gjøre Guld af alleslags Metaller. Om dette var saa i sig selv, skal jeg ikke kunne sige; men vist er det, at hans aarlige Udgifter vare saa store, at han maatte være meget rig og kunne disponere over store Capitaler. Alene i hans Samlinger af Instrumenter, Malerier og antike Statuer, hans

skjaarne Stene og Mønter stak der uden Tvivl store Summer, og disse Samlinger forøgede han bestandig. Saae man denne Mand paa Gaden, eller traf man ham i et Selskab, da fandt man intet Usædvanligt hos ham. Det var vistnok en høi, anseelig Mand med udtryksfulde Ansigtstræk, men hans Tale, Maner og Klædedragt var som andre Folks. At han gik med et tykt, langt og kulsort Skjæg, er, som man veed, ikke saa usædvanligt hos Mænd, der komme fra Tydskland. Derimod maatte Alle indrømme, at det var en lærd, kundskabsrig Mand, der saavel ved dybsindige Studier som ved vidtløftige Reiser havde beriget sine Erfaringer. Tillige besad han, eller udgav sig for at besidde adskillige hemmelige Midler eller Arcana, der kunde beseire Vanskeligheder, ingen Videnskab ellers var istand til at overvinde. Saaledes paastod han, at han kunde skaffe Enhver, hvis Hoved var skaldet, den skjønneste og rigeste Haarvæxt. „Det menneskelige Hoved," pleiede han at sige, „er at betragte som en Mark, kun at der voxer Haar derpaa istedenfor Græs, Kløver eller Korn. Er den med Tiden bleven gold, saa maa den bearbeides som enhver anden Mark; den maa gjødes og pløies om. Derefter saaer jeg mit Haarfrø, og inden et halvt Aar er gaaet, skal det nye Haar allerede staae tykt og et godt Stykke høit." En Mand, der ikke hørte godt, troede,

han sagde Hørfrø. „Ja, ogsaa det kan jeg saae. Men saa saaer De af det Slags Haar, man i Tydskland kalder Flachshaare, hvis Qvalitet ikke er saa god. Ønsker De prima Sort, maa De bruge mit Haarfrø, og De kan da selv vælge hvad Farve De vil, og enten krollede eller glatte Haar." De Fleste antoge dette for Doctorens Spøg. Enkelte, der vilde prøve Midlet, bleve snart kjede af den langvarige, besværlige Forberedelse, eller Det, Doctoren kaldte Hovedets Gjødning og Bløining.

Denne Doctor Beireis havde ikke Omgang med Mange her i Byen. Den eneste Familie, han kom ofte og gjerne hos, var en Kjøbmand Aagesen, og, efter hvad han selv tilstod, var det især dennes smukke og velopdragne Børn, der trak ham til Huset. Han var nemlig en stor Børneven, og hos Aagesens, hvor der var to Smaapiger og tre Drenge, hang alle disse med den største Hengivenhed ved deres tykskjæggede Ven. Men hvem kunde ogsaa more dem og lege med dem som han! Endogsaa Forældrene saae beundrende til, naar Doctoren gjorde sine Kunststykker for Børnene. Saaledes havde den ældste Dreng, Theobald, af en Onkel faaet en stor Kasse med Byggetøi fra England, ikke det Nyrnbergerkrat, man nu i smaa, flade Kasser faaer i vore Jsenboder, men en meget bedre og større Samling, som man rigtignok kunde

bygge ganske andre Huse og Paladser med. Theobald var en Mester i den Kunst; men hvad forslog det, naar Doctoren gav sig til at bygge? Saa stod der ligesom ved Trylleri et Slot med Taarne, høie Vinduer, Porte, Trapper, Grave og Vindebroer. Der stak Faner ud fra Taarnene, gik Røg fra Skorstenene, og med Set — hør kun! — var alle Vinduer oplyste af en rød Flamme, som om hele Slottet var illumineret paa det Prægtigste, og som især tog sig godt ud, naar der var mørkt i Stuen. Engang havde det Udseende af, at der gik Ild i Slottet, og at Luen slog ud fra Taget, saa at Theobald allerede kom gefærlig i Angst for sit Byggetøi; men Doctoren slog Huset sammen, og saa var Ildløsen forbi. Nu og da bragte han kunstige, mechaniske Dukker med til Børnene, men som han altid tog med sig igjen, naar han gik, Dukker, der bleve trukne op med en Nøgle — for der var et Uhrværk inden i dem — og saa løb de rundt paa Bordet, dreiede Hovedet, neiede og hilste, slog en Paraply op, tog Hatten af og gjorde lignende Ting. Hertil hørte ogsaa en Æske med Svaner, der kunde svømme paa en Skaal med Vand, naar man holdt en rød, magnetiseret Stang til dem. Men I maae ikke troe, at disse Svaner vare saa stive og kluntede, som de, man faaer hos Jernkræmmer Egholm paa Østergade. Doctorens Svaner vare næsten

ligesaa udmærkede som Vaucansons berømte Ænder: de kunde slaae med Vingerne, bøie Halsen, og naar man kastede smaa Stykker Brød til dem, greb de det, strakte Halsen iveiret og slugte det. Engang, da den ene Svane havde fortæret næsten et heelt Fiirskillings Franskbrød, gjorde Theobald det naturlige Spørgsmaal: „Men hvor gjør denne lille Svane af alt det Brød?“ Ogsaa Forældrene studsede; men Doctoren gav det simple Svar: „Den fordøier det; Svanerne ere meget forslugne Dyr.“

Ja, jeg tør ikke nægte, at den gode Doctor Beireis undertiden gik vel vidt med sine Kunster, saa man næsten kunde blive bange derfor; men det var kun, naar han var alene med Børnene. Saaledes havde han engang bragt en Dukke med, der forestillede en Beriderske i al sin Pynt, staaende paa eet Been paa en Hest, mens denne løb rundt om Bordet. Theobald, der var en opvakt Dreng og engang havde seet nogle Beridere ude paa Broen, spurgte, om hun ikke kunde springe ned fra Hesten og igjen op, og saaledes blive ved, ligesom Mademoiselle Leszinsky. „Jo, det kan hun godt,“ svarede Doctoren; og strax begyndte den lille Beriderske at springe op og ned paa begge Sider af Hesten; da hun havde gjort det, gav hun sig til at dandse paa Sadlen, og endte med at staae paa Hovedet, mens Hesten løb rundt i fuld

Carrière. Ligedan var det med et lille Theater, han viste dem ved Juletider. Det var mageløst, som det var indrettet! Coulisserne vare saa godt malte, at man skulde troe, Skoven bestod af virkelige Træer og at Bladene viftede. Og nu Dukkerne — I maae ikke troe, at de hang i Snorer, som andre gemene Marionetter. De kom ind paa deres egne Been som I og jeg, kunde sætte sig, slaae ud med Armene og dreie Øinene i Hovedet, saa det var en Lyst at see. Men, naar Doctoren viste sit Theater for Børnene alene, saa kunde Dukkerne rigtignok lidt Mere; saa kom Stemmen fra Munden, Læberne bevægede sig, og naar En af dem skammede sig, kunde han ordentlig blive rød i Hovedet, og græd han, saa løb de klare Taarer ham ned ad Kinderne. Var det ikke forunderligt? Naar nu Børnene siden fortalte Forældrene om deslige besynderlige Ting, saa slog Doctoren det hen, og bemærkede kun, at Børns Phantasie var den bedste Understøttelse for en Kunstner, og at derfor just Børn vare de bedste Tilskuere, enhver Kunst, men især et Theater kunde ønske sig.

Saaledes gik nogle Aar hen, indtil Doctor Beireis maatte gjøre en Reise til Udlandet. Hvor han egentlig skulde hen, vidste man ikke; men efter nogle Ord, han selv lod falde, mumlede man om Egypten, ja endog om Indien. Han blev et Aar borte, yttrede

sig heller ikke ved Hjemkomsten bestemt om hvor han havde været, og gik til sine vante Sysler. Hos Aagesens var imidlertid Theobald i de forløbne Aar bleven en stor, smuk Dreng. At han var nu ligesom tidligere Doctorens Yndling var godt at mærke, og Drengen hang ogsaa med Liv og Sjæl ved ham. Engang sagde Doctoren til Kjøbmand Aagesen: „Theobald er nu 15 Aar gammel og confirmeret. Kunde De have Lyst til at give ham i Huset hos mig? Jeg troer, jeg kan bruge ham. Han er meget fingernem og fatter hurtig de smaa Kunststykker, jeg nu og da lærer ham. Jeg vil da i Eet og Alt sørge for ham, og holde Lærere til ham, uden at det skal koste Dem en Skilling; og jeg indestaaer Dem for, at han skal blive oplært saa godt som De blot kan forlange det. Viser han Evne og Lyst, saa skal jeg efterhaanden meddele ham hvad jeg selv har tilegnet mig som Chemiker og Instrumentmager, og han vil da med Tiden uden Vanskelighed kunne tjene sig sit Brød."

Aagesen, der ikke hørte til de meget bemidlede Folk, og vidste, hvor svært det var at faae sine Sønner vel anbragte, turde ikke vise et saa godt Forslag fra sig. Han kjendte Doctoren som en meget formuende Mand, der nok kunde sørge for Drengen, og tillige som en i sin Videnskab saa duelig Mester, at Ingen bedre end han kunde oplære ham. De Ryg-

ter, der gik om hans overnaturlige Evner, brød hverken Aagesen eller nogen anden oplyst Mand sig om. Det Eneste, han altsaa troede at burde gjøre, var at fastsætte visse Betingelser, der sikkrede Drengens Fremtid, og gav saavel ham som Forældrene Frihed til at træde tilbage, naar de vilde, eller naar det skulde vise sig, at Sønnen havde mere Lyst til at vælge en anden Levevei.

Theobald, der blev kaldt ind og gjort deelagtig i den nye Plan for hans Fremtid, var henrykt. Han havde et Par Gange været inde hos Doctoren og altid med den meest spændte Opmærksomhed betragtet de mange forunderlige Gjenstande, der vare opstillede i Værelserne og paa Gangene, de store Electriseermaskiner, de udstoppede Dyr og de selsomme Skabninger, der i store og smaa Glas opbevaredes i Spiritus, for ikke at tale om en uhyre Slangehud, en Boa constrictor, der snoede sig langs med Loftet paa Gangen og strakte sin røde Tunge ud lige over Kjøkkendøren. Al denne Herlighed skulde han nu daglig have for Die! — Otte Dage efter blev han indført, forestillet for Doctorens gamle Huusholderske og fik sit nette, lille Værelse anviist.

Det Huus, Doctoren beboede, og han beboede det alene, var stort og rummeligt, af tre Stokværk og af gammeldags Bygningsmaade. Det var langt-

fra, at Theobald blev strax bekjendt med hele Huset. I det første Aar maatte han bestandig holde sig til Stueetagen, hvor hans eget, Doctorens og Huusholderskens Opholds-Værelser vare. Her kom hans Lærere til ham og gave ham Underviisning i Mathematik, Tegning, fremmede Sprog, Musik og deslige, hvorved jeg maa bemærke, at iblandt Sprogene, han lærte, var efter Doctorens udtrykkelige Ønske ogsaa Russisk. Først det følgende Aar, da han tillige skulde modtage Underviisning i Metaldreining, Glasslibning og Instrumenters Forfærdigelse, fik han Adgang til anden Etage, hvor der var Værksteder for alt dette, og hvor en Mængde sjeldne og mærkelige mechaniske Kunstværker vare opstillede i lukkede Glasskabe. Hermed gik tre Aar hen, i hvilken Tid han ogsaa erholdt Underviisning i at ride, fægte og behandle Skydevaaben.

Han var nu 18 Aar gammel, høi og velvoxen, og af et særdeles behageligt og anbefalende Udvortes. Hans Forældre, som han i sin Fritid ofte besøgte, maatte tilstaae, at han i enhver Henseende havde vundet under sit Ophold hos Doctoren, og at hans Adfærd altid var forstandig og beskeden. De havde derfor Intet imod, at han blev hvor han var og tilegnede sig de Kundskaber, der endnu kunde bibringes ham, saa meget mere som Doctoren gav Haab om,

at han efter nogle Aars Forløb vilde lade ham reise udenlands paa sin Bekostning, for ogsaa paa denne Maade at arbeide paa hans Uddannelse.

Dagen efter at dette var afgjort med Forældrene kaldte Doctoren det unge Menneske ind i sit Kabinet, og tiltalte ham noget mere alvorlig end han pleiede. „Der begynder nu, min kjære Theobald, et nyt Afsnit af dit Ophold hos mig. Fra Sprogvidenskaben og adskillige meer eller mindre mechaniske Færdigheder skal du nu gaae over til Studier, der høre til de dybsindigste, og hvis Resultater med Rette ansees for den menneskelige Aands Stolthed. Jeg vil fra nu af efterhaanden søge at gjøre dig fortrolig med Chemie, den høiere Mathematik og Astronomie, og jeg tvivler ikke paa, at min unge Ven vil i disse nye Retninger vise den samme Flid og Lærelyst som forhen. Det er først nu du skal indsamle dig de Kundskaber, der med Tiden skulde bringe dig de bedste Frugter for Livet." — De sidste Ord udtalte han med en vis Betoning, men tillige med et venligt Haandtryk.

Theobald blev meget glad ved denne Meddelelse. Fra den næste Dag skulde der altsaa gives ham Adgang til den øverste Etage, som han ofte havde seet op til med Nysgjerrighed, og om hvilken en Anelse sagde ham, at den maatte indeslutte Husets største og egentligste Hemmeligheder. Han havde været meget

for beſkeden til at foreſpørge ſig, og der var heller ikke Mange, der kunde give ham Underretning om hvad der fandtes deroppe. Den Eneſte, der havde Adgang til dette Sted, var den gamle Huusholderſke, og kun for nu og da at feie Støvet af Hjørner og Kroge, hvilket altid ſkeete under Doctorens Opſigt. Derimod kom hun aldrig ind i Laboratoriet, og hvorledes Aſke og Smuld blev ſkaffet bort herfra, vidſte hun ikke.

Den her omtalte Etage var afdeelt paa en anden Maade end Stuen og førſte Stokværk. En betydelig Deel af Rummet blev optaget af et ſtort, kunſtigt indrettet Laboratorium. Dernæſt fandtes der en lang, men ikke bred Sal, fra hvilken der igjen gik Døre til fem Kabinetter. Saavel i diſſe ſom i Salen vare Væggene beklædte med Glasſkabe, hvori en Mængde Stoffer, Chemien enten benyttede eller havde frembragt, fandtes henſtillede. Theobalds Forventning om de Mærkeligheder, han her ſkulde ſtøde paa, blev i de førſte Dage ſnarere ſkuffet end tilfredsſtillet. Men allerede efter et halvt Aars Forløb maatte han erkjende, at dette Sted, navnlig Laboratoriet med dets mangfoldige Digler, Retorter og deslige var Huſets Underværk, at den menneſkelige Aand her formaaede at forfølge og opnaae forbauſende Reſultater.

To Aar gik hen med den Underviisning, han her

modtog, og han drev sine nye Studier med en Iver og Lyst, hvormed Doctoren oftere yttrede sin Tilfredshed. Om den Kunst at gjøre Guld var der i dette Tidsrum ikke Tale, uagtet Theobald nok formodede, at Doctoren selv var Adept, enten han nu blot anstillede fornyede Forsøg for at komme til Maalet eller allerede havde naaet det. Han var regelmæssig hver Dag til en bestemt Tid indesluttet i sit Laboratorium, og var altid meget angrebet og mat, naar han kom derfra. Endnu mindre hørte den sorte Kunst, eller hvad man sædvanligt forstaaer ved disse Ord, til de Disciplíner, Theobald gjorde Bekjendtskab med, uagtet vistnok mange af Naturens Hemmeligheder, der var ubekjendte for Andre, i hans Læretid afsløredes for ham. Om Doktoren selv besad overnaturlige Evner og et Herredømme over den usynlige Verden, der for os Andre er en lukket Bog, vil man maaskee i Forløbet af denne lille Fortælling erholde Oplysning om.

Efter Bestemmelsen skulde Theobald, efterat de to Aar vare endte, forblive eet Aar endnu i Doctorens Huus, dog saaledes, at deri vilde indbefattes en Reise, han efter Slutningen af det andet Aar havde at tiltræde til den sachsiske Bjergstad Freiberg. Doctoren ønskede nemlig, at han skulde skaffe sig practisk Indsigt i Bjergværks-Videnskaben, hvortil han allerede theoretisk havde nydt Forberedelse ved sine chemiske og

mineralogiſke Studier; og hertil var en Reiſe til et eller andet betydeligt Bjergværk nødvendig. Denne Reiſe, ſom han til den beſtemte Tid tiltraadte, og der medtog omtrent et halvt Aar, ſkulle vi ikke følge ham paa. Den henhørte til hans Læretid og kan ikke have ſtor Interesſe for Læſerne. Derimod ville vi ſamles med ham Dagen efter hans Hjemkomſt, da en Begivenhed ventede ham, der gjorde en uformodet Forandring i hele hans fremtidige Skjebne.

Vi finde ham en ſmuk, ſolklar Formiddag i den ovenfor nævnte lange Sal, omringet af en Mængde Kaſſer med Stuffer eller Ærtsſtykker, tørrede Urter og deslige, ſom han efter Ordre havde bragt med fra Reiſen, og nu var iſærd med at tage ud. Mens han var ſysſelſat hermed kom Doctoren ind, leverede ham et ſtort Skriin, ſom han bad ham ved ſamme Leilighed at aabne og udtage deraf nogle koſtbare Specerier, der ſamme Dag ſkulde benyttes, og begav ſig dernæſt til Laboratoriet, hvor han ſom ſædvanligt paa denne Tid indelukkede ſig. Det omtalte Skriin var ikke til at aabne med en ſædvanlig Nøgle. Som flere af Huſets Gjemmer, der indeholdt værdifulde Sager, gav dets Laas kun efter for en eiendommelig Nøgle eller Dirik, i hvis ene Ende var anbragt en Magnetſteen, der trak en indvendig i Skrinet anbragt Stift eller Tap frem, hvorved Laaget ſtrax ſprang op. Doc=

toren og Theobald vare hver i Besiddelse af en saadan Dirik, eftersom der ofte var Brug for samme. Efterat han nu havde aabnet Skrinet, lagde han, mens han tog ud hvad der skulde bruges, den omhandlede Dirik hen paa et lille Bord, der stod tæt op til Væggen. Men da han kort efter vilde tage den til sig igjen, hang den fast ved Panelet, som den var kommen til at ligge lige op til. I den Tanke, at Magnetspidsen var bleven hængende ved et Som eller et lignende Stykke Metal i Panelet, tog Theobald fat i Diriken og vilde vriste den fra. Men i det Samme sprang en skjult Dør, han aldrig før havde seet Spor af, op af sig selv og blev staaende paa viid Gab. Han traadte forundret nærmere, og opdagede, at Døren gik ind til et Kabinet, der gik i Flugt med de fem andre, men var mindre. Det var et ottekantet Rum, beklædt paa Væggene med en udenlandsk, meget smuk Træsort, i hvilken der var udskjaaren en Frise i Arabesker. Loftet var hvælvet, men løb spidst sammen. Hvad der strax var ham paafaldende var den fuldkomne Mangel af Vinduer i dette Rum. Tre af dettes otte Sider havde rigtignok i deres øverste Halvdeel et smukt, forgyldt Gitter, som om Lyset og frisk Luft skulde indlades derigjennem. Men i det Mindste for Øieblikket var der anbragt en Trævæg bagved, saa at Gitteret tog sig ud at være

anbragt blot som Prydelse. Heller ikke ovenfra kom Lyset, skjøndt der var et klart, endog stærkt Dæmringsskjær udbredt over hele Kabinettet, saa at alle Gjenstande kunde skjelnes tydeligt. Han traadte, men noget tøvende ind, og saae sig om. Det Første, der tiltrak sig hans Opmærksomhed, var en omtrent to Alen høi Pjedestal, der stod midt paa Gulvet, og paa hvilken der var hensat en Guldskaal af meget kunstigt Arbeid. At Lyset i Værelset kom fra denne, var utvivlsomt, og han gik da hen for at see hvad der var i den, der lyste. Da saae han til sin store Forbauselse, at der i Skaalen, som var fyldt med en klar, rødlig Vædske, svømmede to lyseblaa Øine af en underfuld Skjønhed og en saadan Glands, at den lyste over hele det lille Rum. De laae altid eens adskilte, i den Frastand fra hinanden, der sædvanlig findes hos menneskelige Øine. Ogsaa forblev de altid paa samme Sted i den rødlige Vædske, men med en svag, næsten umærkelig Stigen og Synken. Mens Theobald, stum af Forundring over dette uforlignelige Syn, betragtede dem, saae de igjen ufravendt paa ham, og fulgte med Øiestenene enhver af hans Bevægelser, med et Udtryk, der var paa eengang ungt og uskyldigt, og tillige forskende, næsten nysgjerrigt.

Døren var imidlertid ved dens egen Mekanisme igjen gaaet i, medens Theobald fordybet og drøm-

mende tabte sig i dette Syn. Undertiden syntes det for hans uafladelige Stirren, at et Ansigt, der svarede til disse Dine, hævede sig af de rødlige Vande, og at den gyldne Skaal igrunden kun var Hovedets gyldne Lokker; men det viste sig snart som Blændelse, og Alt blev som det var. Endelig udbrød han: „O, I skjønne, himmelske Dine, hvor høre I hen? At I ere Pigesine, kan jeg tænke mig; Ingen uden en ung, uskyldig Pige kan see som I, og med saadanne Dine Men ere I et mægtigt Kunstværk af min faderlige Ven, eller ere I Dele af et menneskeligt Legeme?“ Efter disse Ord begyndte Vandet i Skaalen sagtelig at risle, og dette tog til i fine Strømninger eller Kredse, mens en klar, velklingende Stemme, ikke uliig Tonerne fra en Harmonika, svarede fra Skaalen: „Jeg er intet Kunstværk af din faderlige Ven. Hvad du seer for dig er en Deel af et menneskeligt Legeme, men skilt derfra, langt, langt derfra.“ Theobald lyttede med stigende Forbauselse og blev ved at lytte længe efterat Stemmen var hørt op. „Hvo er du, der taler,“ sagde han paany. „Jeg seer dig ikke. Hvis du kan, saa viis dig for mig.“

„Ak, det kan jeg ikke!“ svarede Stemmen, idet Vandet i Skaalen igjen kom i den zittrende Bevægelse. „Kun disse Dine, du seer for dig, og min Stemme, og med disse min Sjæl — thi min Sjæl

ligger i mine Øine og min Stemme — kun dette er fængslet til det magiske Vand i denne Skaal. Vil du see mig for dit Aasyn, see mig vandre paa Jorden, saa maa du søge mig i et fjernt, meget fjernt Land."

„Det er underfulde Ting, du siger mig. Hvis det er dig tilladt, saa fortæl mig, hvad du veed om dig selv."

„Jeg veed ikke, om det er mig tilladt men det er ikke forbudt mig."

„Hvad er dit Navn, hvis du har et Navn, som vi Dødelige?"

„Mit Navn er Kathinka."

„Og hvor er dit Hjem eller det Sted, du talte om, og der ligger saa fjernt herfra?"

„Jeg er født i en af Georgiens skjønneste Dale, i et Land, hvor Sommeren er varm, meget varmere end her, men hvor ogsaa Vinteren i visse Egne kan være streng. Min Fader er en anseet og mægtig Mand. Min Moder har jeg ikke kjendt; hun døde faa Maaneder efterat jeg var født. Jeg var det eneste Barn og efter Alles Sigende det smukkeste nær og fjernt. Det var Kilden til min Ulykke."

Stemmen standsede her og Øinene dukkede noget dybere ned. „Jeg beder dig, ubekjendte, underfulde

Væsen! bliv ved! fortæl, hvorledes du er bleven hensat til dette Sted."

„Jeg skal føie dig," vedblev Stemmen, mens Dinene igjen dukkede op med et endnu klarere Skjær. „Min Historie er snart fortalt, saa sorgfuld den er. Det er for lidt at sige, at min Fader elskede sin Datter; ak, han tilbad mig, han forgudede mig, han vidste ikke hvad han skulde gjøre for at føie mine Ønsker. Min Skjønhed var hans Stolthed; alle hans Tanker gik ud paa at sætte den i det bedste Lys. Jeg gik fra det jeg var ganske lille kostbart klædt, hver Dag i en ny Dragt eller dog med en ny Pynt. Alle maatte blindt adlyde mig, Ingen turde modsige mig. Daglig hørte jeg, at mine Øine ikke havde deres Lige i Glands og Skjønhed, at min Stemme var som Musik, at Ingen havde en saa lille Fod, en saa lille Haand som jeg. Tvivler du saa paa, at jeg tilsidst, skjøndt jeg vist var et godt Barn, blev stolt og indbildsk, at jeg troede Alt hvad man sagde til mig, og var af den faste Mening, at Ingen kunde sammenlignes med mig, at jeg var ophøiet over alle Andre? Jeg var endnu ikke 9 Aar gammel, og havde allerede saa store Tanker om mig selv! Ak, det er ikke godt, at Mennesket er indbildsk og gjør sig til af Fuldkommenheder, der ere givne ham uden hans For-

tjeneſte, og ved et Vindpuſt igjen kunne berøves ham!"

Stemmen tav igjen. I al den Tid, den lød, bemærkede Theobald til ſin Forundring, at den rødlige Vædſke i Skaalen fulgte Stemmens Toner ſom et Claviatur, ved ſnart at bevæge ſig i ſvagere eller ſtærkere Strømninger, ſnart i ſtørre eller mindre Kredſe. Mens han ſtod og lyttede til Efterklangen af disſe Toner, der endnu frembragte en let Rislen i Vandet, hørte han Trin i den lange Sal og kunde kjende, at det var Doctoren, der gik igjennem den. Han foer op af ſine Drømmerier og ſagde: „Det er viſt ikke rigtigt, at jeg er herinde. Jeg vil gaae.... men Døren er lukket. Hvorledes kommer jeg ud?"

Stemmen ſvarede: „Der er et lille Skud af Bronze. Skyd det fra."

„Men Slutningen af din Hiſtorie, naar ſkal jeg høre den?"

„Naar du kommer her næſte Gang."

„Troer du, at jeg igjen tør gaae herind?"

„Jeg tænker det. Din faderlige Ven vil ikke forbyde det, da det nu engang er ſkeet."

„Men han veed ikke af, at jeg er herinde, og jeg tør ikke ſkjule det for ham."

„Han erfarer det snart. Du gjør bedst i at vente til han selv taler til dig derom."

En ny, men fjernere Lyd bragte Theobald til med et hurtigt Farvel at skyde Slaaen fra og gaae ind i Salen.

Doctoren, der noget tidligere end sædvanligt havde forladt sit Laboratorium, traadte kort efter ind for at hente de af Skrinet udtagne Sager, og gik uden at gjøre nogen videre Bemærkning.

Theobald var endnu ganske opfyldt af Det, han havde hørt og seet. Tanken om disse underfulde, lysende Dine, om den melodiske Stemme, fulgte ham Resten af Dagen og blandede sig om Natten i hans Drømme. Hvad kunde det være for et forunderligt Væsen, halv legemligt, halv ulegemligt? Var hendes jordiske Skikkelse svundet hen som Nymphen Echos, der fortæredes af Sorg og Længsel, saa at tilsidst kun Stemmen blev tilbage? Var denne mythologiske Forestilling intet Digt, men mulig og virkelig? kun at her ogsaa Dinene vare fulgte med Stemmen. Disse Tanker, som han forgjæves grublede over, vendte altid tilbage.

Den følgende Dag, efterat Doctoren var gaaet ind i sit Laboratorium, hvor han altid forblev et Par Timer, befandt vor unge Ven sig igjen i den lange Sal, og stod tvivlraadig ved det Sted, hvor Døren

maatte findes. Hans egen strenge Tænkemaade raadede ham til at aabenbare Doctoren det tilfældige Bekjendtskab, han havde gjort med det skjulte Kabinet; en uklar Følelse og de Ord, hiin Stemme i den Anledning havde sagt ham, bragte ham fra det. Foreløbig vilde han undersøge, om han igjen kunde opdage det Sted, den magnetiske Dirik havde heftet sig til. Det faldt ham ikke vanskeligt: under en Roset, der som Zirat var anbragt paa flere Steder i Salen, viste sig en lille, temmelig dybtliggende Staaltap. For at overbevise sig om, at det var det rette Sted, satte han Dirikken til; den hæftede strax fast, næsten med et Ryk, og da han, noget forvirret herover, hurtig vilde trække den fra igjen, sprang Døren op ligesom den forrige Gang.

Han gik ind med bankende Hjerte, Døren lukkedes igjen, og han befandt sig atter alene i det hemmelighedsfulde Rum og foran Guldskaalen med de lyseblaa Dine. Idet han traadte hen til den, gik der en sagte Strømning over det rødlige Vand, og Stemmen lød, inden han havde tiltalt den: „Jeg har længtes efter dig, Theobald; men jeg vidste, du kom."

„Du kjender mit Navn?" spurgte han forundret.

„Ja. Det bliver saa tidt nævnet derinde. Jeg har kjendt dig fra den Dag, du første Gang kom herop fra Værelserne underneden. Du var dengang

ikke saa høi; du er voxet vist et Hoved. Jeg har seet dig hver Dag, og jeg blev altid glad, naar jeg saae dig.

Disse Ord, udtalte af saa blød en Stemme, og mens to saa sjælfulde Øine saae paa ham, gav ham en varm, ubeskrivelig Følelse. Men den Omstændighed, at han intet legemligt Væsen saae for sig, Ingen, med hvem hans egne Følelser kunde correspondere, forvirrede ham igjen. Efter et Ophold sagde han: „Du har seet mig? Er da ikke Døren altid lukket?"

„Jo. Men kan da ikke du høre gjennem en lukket Dør? Desuden glem ikke, at mit Syn er ikke som Andres, hæmmet og standset af saa mange legemlige Betingelser."

„Er der da Intet, der kan hindre dit Syn?"

„Jeg kan kun see, hvad der foregaaer heroppe i Salen og i det næste Værelse. Denne Begrændsning, troer jeg, skyldes Doctorens Kunst."

„Erindrer du, hvad du har lovet?" spurgte Theobald nu; „du vilde fortælle mig Resten af din Historie."

„Det skal jeg gjerne. Du har nu hørt, hvor vidt min Daarlighed førte mig; hør nu, hvorledes jeg blev befriet for den. — Paa den Tid, jeg talte om, kom Doctoren her i Huset oftere til den Egn, hvor vi boede, og forblev gjerne der et Par Uger ad Gangen. Min Fader agtede ham høit for

hans Kundskaber, men havde dog et Slags Sky for ham, næsten Frygt. Han vidste af Erfaring, at han, uagtet al sin Magt og Rigdom, Intet formaaede mod Doctoren. Denne havde blandt Andet engang forlangt Adgang til nogle begyndte, men snart nedlagte Bjergværker, der tilhørte min Fader, men fik et bestemt Afslag, enten af Mistro til ham, eller fordi min Fader ikke vilde fravige sin Mening om disse Værkers Ubrugbarhed. Der blev sat Vagt udenfor og i den Grube, man havde begyndt at aabne. Men Doctoren brød sig kun lidt derom. Han gik midt igjennem Vagten, og efter hvad denne siden berettede, gik han fra den aabne Grube ind i det lukkede Bjerg, hvor der ingen Stoller eller Miner vare anlagte, uden at man forstod, hvorledes han formaaede dette; men kort efter hørte man hans Hammer klinge fra Stenen eller Metallet derinde. Han blev dér hele Natten, og gik ud igjen ligesaa uhindret som han var kommet. — For mig havde Doctoren stor Godhed; han kunde sidde hele Timer og tale med mig og fortælle mig Historier fra sine Reiser. Jeg holdt ogsaa meget af ham, baade fordi han fortalte saa morsomt, og fordi han ofte bragte mig kunstige Sager, Dukker, der kunde dandse, og andre saadanne Herligheder. Som han siden har fortalt mig, var han meget bedrøvet over, at de gode Øyner, han fandt hos mig, bleve

kvalte ved en uforstandig Opdragelse, og at denne sandsynligviis vilde tilintetgjøre Alt hvad Naturen havde gjort for mig. Han henvendte sig i den Anledning ofte og med indtrængende Ord til min Fader, og viste ham ganske tydeligt, hvad Følgerne vilde blive af min voxende og fra alle Sider nærede Forfængelighed, af min store Indbildning om min lille Person. Om alt dette vilde min Fader ikke høre et Ord; den blotte Tanke, at Noget skulde nægtes mig, var ham utaalelig. „Jeg var bestemt til, sagde han, engang at indtage en høi Plads i Samfundet. Med denne Forvisning skulde jeg voxe op; smaa Udskeielser kunde man ikke agte paa.“ Da Doctoren mærkede, at han med det Gode ingen Vei kunde komme med min Fader, besluttede han at handle paa egen Haand.“

Stemmen tav her en Stund, mens Vandet i Skaalen syntes at komme i stærkere Bevægelse. Derpaa begyndte den igjen: „En Dag — ak, jeg erindrer det godt! det var min Fødsesdag, jeg fyldte mit 9de Aar. Der havde været en Mængde Fremmede hos os, Alle for min Skyld; jeg fik saa mange Foræringer, og havde den Dag iført mig tre forskjellige, kostbare Klædninger, hvoraf den ene var forskrevet lige fra Paris. Du forstaaer da, at jeg var ganske fortumlet af Henrykkelse. Ogsaa Doctoren indfandt sig. Han bragte mig et lille, persisk Hovedtøi, som han bad

mig at ligge med om Natten. Det var uforlignelig smukt og blev beundret af Alle. — Den Dag havde været overmaade tung og varm. Ligesaa trykkende og lummer var Natten. Jeg kunde ikke holde det ud i mit Værelse for Hede, og fik et Par af mit qvindelige Tyende overtalt til at flytte min Seng ind i en paa den ene Side aaben Kjosk, der stødte op til et af Værelserne i Stue-Etagen. De stakkels Piger forestillede mig vel, at det ikke gik an, at jeg laae for langt fra de Andre, at min Fader vilde blive meget vred, naar han fik det at vide. Men jeg var altfor stridig og forvænt til at taale Modsigelser, og min Seng blev flyttet ind i Kjosken. Her laae jeg alene, og da Stedet var kjøligere, faldt jeg snart i Søvn. Men jeg blev midt om Natten vækket af et forfærdeligt Uveir. Regnen strømmede ned, og det ene Lyn fulgte paa det andet. Jeg var meget bange for Lynild; men at staae op, vovede jeg ikke, og da jeg kaldte, hørte man mig ikke. I min Angst traf jeg den Hætte, Doctoren havde givet mig, ned over Dinene og hyllede mig i Tæppet, da et skrækkeligt Tordenslag og et Lyn, der syntes at trænge igjennem Tæppet — det havde slaaet ned kun faa Skridt fra mig — berøvede mig mine Sandser. Hvorlænge jeg laae saaledes og hvad der fra dette Øieblik foregik med mig, veed jeg ikke. Men da mine Tanker igjen

vaagnede til Bevidsthed — hvor lang Tid efter skal jeg heller ikke kunne sige — fandt jeg mig skilt ad i min Tilværelse; min Sjæl, mit Syn og min Stemme her paa dette Sted, langt fra mit Hjem, fra min Fader, fra mine Kjære og mine vante Omgivelser, fra al den Herlighed, jeg endnu hang ved."

Theobald, der havde hørt denne Meddelelse med den største Interesse, spurgte nu: „Og du troer, at det er Doctoren, der har bevirket alt dette?"

„Han har selv sagt mig det. Han benyttede det optrækkende Uveir for at sætte Det i Værk, han længe havde forberedt. Ved hvilken ræddsom Magt det var ham muligt, veed jeg ikke. Men min Fader, har han fortalt mig, og alle Andre derhjemme, der Morgenen derpaa fandt mit sjælløse Legeme i Kjosken, blindt og stumt, skjøndt endnu med et dyrisk Liv, antoge, at det stærke Lyn, der slog ned saa nær ved mig, havde lammet mig og berøvet mig Synet og Maalet. De vide ikke, at min Stemme, mine Dines Lys og min evige Sjæl ere bundne til dette Sted."

„Hvorledes skal jeg forstaae, at en saa god og kjærligsindet Mand kunde nænne at handle saaledes med dig?"

„Ak, han har handlet rigtigt; jeg indseer det nu. Jeg veed nu, hvortil jeg havde bragt det ved den uforstandige Forguden i mit Hjem. Ved ham har jeg

lært at erkjende, at der gives andre og bedre Ting at eftertragte, end at pynte sig og blive beundret."

„Han kommer altsaa ofte herind?"

„Hver Aften, en Timestid eller længere, eftersom han har Tid; og han meddeler mig da hvad ham synes bedst af sin rige Kundskab og Erfaring."

Efter denne mærkværdige Fortælling om den usynlige Kathinkas Skjebne opholdt Theobald sig endnu en Stund i Kabinettet, men forlod det saa betids, at han var tilbage i Salen inden Doctorens Ankomst.

Disse Besøg fortsatte han i de følgende 14 Dage, uden at Doctoren lod sig mærke med Noget; kun syntes han alvorligere og ordknappere end han pleiede. For Theobald gik denne Tid hen som en Drøm. Var han inde hos Kathinka, da følte han ved Synet af disse uforlignelige Dine, ved Lyden af Stemmens Sølvtoner og ved det lille Rums Ensomhed og Dæmrings-Belysning en forunderlig Fred og Hvile i sit Bryst, som om han intet Andet begjærte end denne Nydelse. Men den øvrige Tid af Dagen og Størstedelen af Nætterne leed han af en sygelig Længsel, der tog saa meget mere paa ham, som den ingen ret Gjenstand havde. Han udmattede forgjæves sin Phantasie, for af Det, han kjendte til dette Væsen, at danne sig et fuldstændigt Billede; men alle hans Forestillinger flød sammen uden at ville gestalte sig. En

Dag mod Slutningen af disse to Uger, da han var inde hos Kathinka, sagde hun til ham: „Du er saa bleg. Er du syg?“

„Jeg er ikke syg, naar jeg er her; men jeg lider, naar jeg er fjernet fra dig. Først da kommer jeg til at tænke paa hvad jeg savner og længes efter.“

„Hvad mener du, Theobald?“

„Ak, Kathinka, søde, melodiske Stemme, der trænger mig til Sjælen! og J, straalerige Øine, i hvis Dyb jeg ofte synes at skue en heel Verden, fuld af Herlighed — hvor kan jeg Andet end lide og længes? Jeg seer dig for mig, og dog er du ikke her. Jeg lytter til din Stemme, og veed ikke, hvorfra den kommer. Jeg fortæres af Kjærlighed til dig, og kjender ikke det Væsen, jeg elsker.“

Ved disse hans Ord gik der en sagte Bevægelse gjennem Vandet i Skaalen, der med det Samme antog en dybere Rødme.

„Hvad Hjælp er der for mig? Svar mig, Kathinka!“

„Raadfør dig med Doctoren.“

„Og du troer, han kan hjælpe?“

„Jeg veed det ikke... han har engang givet mig Haab derom -- naar blot ikke“ — —

Her tav Stemmen og lod sig ikke mere høre, uagtet han tiltalte den. Vandet forblev stille, og de

skjønne Øine, der havde mistet noget af deres Glands, sank næsten ned deri. Theobald forsøiede sig da bort, endnu mere bedrøvet og nedslaaet end forhen.

Samme Dags Aften kaldte Doctoren ham ind til sig i sit Studere-Værelse i den underste Etage, og lod ham tage Sæde ved Siden af sig. Efter et Ophold sagde han: „Du har udentvivl Noget du vil meddele mig."

Theobald brød ud i en Taarestrøm. „Min Fader! min Ven! Du veed, hvad jeg vil meddele dig; kun derfor har jeg tiet — jeg skjuler jo ellers Intet for dig. Forbyd mig ikke det underfulde Syn, Tilfældet har skaffet mig! Forbyd mig ikke at lytte til denne fortryllende Stemme! Jeg døer, hvis jeg maa skilles derfra!"

Da Doctoren taug, vedblev han: „Existerer dette Væsen virkelig, hvoraf jeg har lært disse enkelte Dele at kjende? Er en Gjenforening til det oprindelige skjønne Hele mulig? Tael, min Fader!"

Doctoren saae bekymret paa ham og sagde: „Jeg skal ikke forbyde dig dette Syn, da Tilfældet ulykkeligviis har skaffet dig det, og meget mod min Beregning. Men vel havde det været bedst for dig, om du aldrig havde betraadt hiint hemmelige Rum. Som det var at vente, har du bundet dit Hjerte og dine Tanker til Kathinkas Øine og Stemme, og denne Fø-

lelse vil først høre op med dit Liv, enten du nu i den vil finde den største jordiske Lykksalighed, eller fortæres i en Længsel, der er uden Gjenstand."

Han tav en Stund, og vedblev dernæst: „Min Søn, agt nu vel paa hvad jeg siger dig. Ved hvilke Midler det er lykkedes mig, i et godt Diemed, at sætte Det i Værk, du har seet for dine Dine, maa jeg gaae forbi. Jeg vil ikke lede dig ind paa den Vei, jeg selv har fulgt; jeg troer ikke, det er godt for noget Menneske at betræde den. At her ikke kan være Tale om en af de sædvanlige chemiske Analyser, vi tidtnok foretage, følger af sig selv. Dog vil jeg minde dig om, at det er langt lettere for os at opløse Stoffene i deres elementaire Bestanddele, end igjen at sammensøie dem i deres oprindelige Skikkelse. I det Sidste viser sig Grændserne for den menneskelige Aands Skarpsindighed allertydeligst, allermeest ydmygende; og vi maae i Almindelighed erkjende, at det kun er Naturen i dens hemmelige Værksted, der ved en os skjult Synthese formaaer det. Naar det nu har været mig ved min Kunst muligt, at fængsle Kathinkas Dine og Stemme til den magiske Vædske i Guldskaalen, da maa jeg desværre tilstaae, at den Gjenforening, du spurgte om, ikke paa samme Viis staaer i min Magt. Men jeg vidste, at den vilde indtræde af sig selv og uden min Medvirkning, naar

syv Aar vare forløbne, men kun, naar i al denne Tid intet andet menneskeligt Die end mit mødte hendes. Der var nu kun faa Maaneder tilbage til dette Tidspunkt, som jeg selv har imødeseet med Uro — og ved et Tilfælde, der vel ligesaa lidt kan bebreides mig som dig, er nu dette Resultat bleven meer end tvivlsomt."

Han standsede igjen en Stund, dybt grundende, og vedblev derpaa: „Jeg vil ikke dølge for dig, at det laae i min Plan, engang, naar Kathinka ikke mere var undergivet den dæmoniske Indflydelse, at forene dig med hende, og at jeg derfor ved en omhyggelig Uddannelse har søgt at gjøre dig værdig til denne Lykke. Hun saae dig hver Dag i de sidste Aaringer, uden at du vidste af det; du er paa en Maade voxet op under hendes Øine. Hun var daglig Vidne til din stille, dadelfrie Vandel, og hun har allerede længe været knyttet til dig med Baand, der ikke kunne løses mere. Men om en Forening mellem dig og hende nu er mulig, afhænger af en Betingelse, som jeg frygter for hverken du eller Nogen vil kunne opfylde."

„Min Fader, siig mig, hvad det er for en Betingelse."

„Du skal opsøge hendes Hjem og indføres hos hendes Fader; du skal see Den, han kalder sin eneste Datter, sin Kathinka, og der engang var et Under af Skjønhed, men som nu gaaer omkring med tomme

Dienhuler, og er stum, og berøvet Forstanden; thi Dinene, Stemmen og hendes Sjæl ere her — kun det Dyriske af hendes Liv er som et Caput mortuum tilbage. Formaaer du i din Phantasie at danne dig et nyt Billede af de enkelte Dele, du kjender herfra, og de sørgelige Rester, du vil faae at see derovre, altsaa paa en Maade forud og i Tankeverdenen at construere den Gjenforening, hvorpaa det her kommer an; formaaer du, med et saadant Billede i din Sjæl, at fæste dit Hjerte og alle dine Tanker med samme Styrke til den Kathinka, du vil træffe i Georgiens Dale, da er hun frelst, da er hun din, og ingen Magt kan adskille Jer. Formaaer du det ikke, da vil hun efter føie Tid gaae over til Atomerne, og den skjønne Part af hende, der fængsles her, døe hen med dens oprindelige jordiske Bolig. Og dig selv venter intet bedre Lod: et Savn, der ikke kan tilfredsstilles, vil efter faa Aars Forløb slutte din Bane."

Da Doctoren hørte op at tale, udbrød Theobald: „O, min Fader! lad mig kun reise! Skulde der ikke være saa Meget tilbage af hiin engang fuldkomne Skjønhed, at det vil understøtte det Billede, jeg allerede har søgt at danne mig? Hver lille Rest, selv de forstyrrede Dele, skulle være mig hellige og dyrebare. Erindringen om de Dine, jeg kjender — og hvo kunde glemme dem, der engang har seet dem? — skal kaste

et Skjær af Ynde over hendes Aasyn; og en Gjenlyd af den Stemme, jeg her har hørt, skal ledsage hendes stumme Gebærder. Lad mig kun reise! Jeg har et godt Haab."

Doctoren rystede paa Hovedet og sagde: „Ja, der er intet andet Middel at vælge. Du maa gjøre et Forsøg, hvordan det saa falder ud. For at din Reise kan tilbagelægges bequemt og saa hurtigt som muligt, derfor skal jeg sørge; og et Brev, jeg vil give dig med til Kathinkas Fader, skal skaffe dig al den Leilighed, du kan ønske, for at gjøre dig fortrolig med det Syn, der venter dig."

Afreisen blev bestemt til to Dage efter; thi det viste sig nu, at Doctoren efter Theobalds første Besøg i Kabinettet havde været vidende om de følgende og strax havde truffet alle Forberedelser til hans Afreise, som den eneste Frelse, der maaskee endnu stod tilbage. Theobald, der selv længtes efter at fremskynde det, som han haabede, lykkelige Resultat, fandt sig gjerne i den hurtige Afreise, uagtet han, som Følge deraf, nu kun turde aflægge eet Besøg i det hemmelige Værelse. Dette skete den følgende Dag, men Doctoren havde indskjærpet ham, ikke at berøre, hvorhen og i hvad Diemed han reiste, og kun at opholde sig kort Tid derinde.

Med stor Sindsbevægelse, men med gladere For-

nemmelser, betraadte Theobald Kabinettet, og gik hen til den gyldne Skaal med de Ord: „Kathinka, jeg hilser dig!“ De skjønne Dine vendte sig imod ham med et kjærligt Udtryk, og under Vandets sagte Svingning lød det: „Jeg frygtede for, at du ikke kom idag, Du var igaar saa bedrøvet. Men idag, kan jeg see, at du er mere munter, og du er ikke saa bleg.“

„Men jeg kommer for at sige dig Farvel. Jeg reiser imorgen herfra.“

„Skal du igjen reise! Du er jo først nylig kommen hjem.“

„Det er en for min Fremtid vigtig Reise; mit Livs Lykke afhænger deraf“ — sagde han med bevæget Stemme.

„Naar kommer du igjen?“

„Jeg veed ikke. Men jeg vil haabe, at vi snart ville sees igjen. Jeg vil savne dig.“

„Ak, jeg vil ogsaa savne dig!“

Efter Løfte blev han endnu kun et Par Minuter, og søgte at indprente sig Synet af disse Dine og Lyden af denne Stemme som Veiledere til den Opgave, han havde at løse.

Doctoren udstyrede ham meget rigeligt, endogsaa kostbart til Reisen. Hans Garderobe, der allerede var i den bedste Stand, blev formeret med en Mængd Luxus-Gjenstande. Han fik en meget smuk Reisevogn,

og en Tjener blev antaget, der skulde følge ham paa Reisen og før havde været i den Deel af Rusland. — Theobald undrede sig derover og bemærkede, at han jo var reist i al Simpelhed til Freiberg. — „Ja, i Freiberg," svarede Doctoren, „vilde man gjort store Dine, var du ankommen i det Optog. Men hos Grev Woronowitsch vil man gjøre store Dine, naar du ikke kommer saaledes. Lad du mig kun raade; jeg kjender mine Folk."

Tidlig den næste Morgen, da Theobald før Afreisen var inde hos Doctoren, meddeelte denne ham først hvad han behøvede at vide angaaende sit Ophold hos Greven, og hvorledes han under dette havde at forholde sig, og vedblev dernæst: „Naar jeg har sagt dig, at du i Tilfælde af et lykkeligt Resultat kunde være vis paa en Forening med Grevens Datter, da har jeg vel derfor havt mere end een Grund; men denne maa allerede være tilstrækkelig: For omtrent to Aar siden har Greven tilskrevet mig, for at bevæge mig til, enten selv eller ved en Anden at virke til hans Datters Helbredelse, og med det Tilføiende, at han i Gouvernementets Avis havde lovet Den, der kunde gjengive Kathinka Syn og Mæle, enten hendes Haand, eller, hvis dette ikke ønskedes, f. Ex. naar Vedkommende allerede var gift, da et stort Gods i Georgien, om hvilket jeg veed, at det vilde gjøre ham til en

af de rigeste Privatmænd. Det er det Gods, hvis rige Bjergværker jeg engang har undersøgt, og for hvilket jeg har tænkt mig, at ogsaa du skulde virke. — See her," vedblev han „er det Brev, du skal overlevere Greven, og der vil skaffe dig den bedste Modtagelse. Reis du nu, min Søn, med alle mine gode Ønsker, og vær forvisset om, at jeg tæller Minuterne til hiint Die=blik, der for os begge er af saa stor Betydning."

Doctoren, der var usædvanlig greben, rakte ham Haanden, og Theobald tog kort Afsked med ham. Snart sad han i sin Reisevogn og rullede til Toldbo=den, hvor han med et Dampskib tog til Lübeck, og derfra videre over Land.

Det var en lang, og da han kom ind i det syd=lige Rusland, besværlig Reise, der medtog flere Uger, saa meget han ogsaa bestræbte sig for at fremskynde den. Men hans Ungdoms Haab ledsagede ham paa hele Reisen, foregjøglede ham en lys Fremtid og for=kortede ham Tiden.

Omsider ankom han til Grevens Slot, der havde en udmærket smuk og pittoresk Beliggenhed og var stort og pragtfuldt. Han lod sig saa snart som muligt melde, idet han tillige afleverede Brevet med en Hil=sen fra Doctoren. Greven, der i Hast havde gjennem=løbet Brevet, indfandt sig strax og modtog ham meget hjerteligt, allerede glad ved den Tanke, at et lille

Haab for hans elskede Datters Helbredelse viste sig. Det var en høi Mand, af et ædelt, imponerende Udvortes. „Lader Doctoren endelig høre fra sig!“ sagde han efter den første Modtagelse. „Ja, jeg har stolet derpaa — det har været mit eneste Haab. Hvis Nogen skal kunne hjælpe, da er det ham. Nu, give Gud, at det var saa vel! — Han sender mig Dem, og jeg vil have Tillid til Dem. Hvad mener De om den Vanskjebne, der har rammet mit Barn? Ikke sandt, Videnskaben maa dog besidde Midler til at raade Bod derpaa. Man har jo hørt om Cure, der vare endnu mærkeligere. Hvor Mange, der havde mistet deres Forstand, er' ikke blevne helbredede; hvor mange Blinde have erholdt Synet, hvor mange Stumme Mælet igjen! Hvorfor skulde da denne Cuur være umulig og frugtesløs?“

Han standsede et Øieblik, fæstede et forskende Blik paa Theobald og vedblev: „Tael! hvad er Deres Mening?“

„Jeg maa see hende, Hr. Greve! Forinden staaer det ikke i min Magt at dømme.“

„De har Ret, De maa see hende. Kom da, vi vil strax — nei, det er sandt, De tør kun see hende den midterste Dag i Ugen; det staaer der i Brevet, og det maae vi nøie rette os efter — vi maae Intet have at bebreide os selv. Der er altsaa endnu to

Dage dertil, idag og imorgen, men iovermorgen kan jeg føre Dem ind til hende. Ak, De skulde have seet hende for syv Aar siden! Hun var et Vidunder af Skjønhed. Saa let i sine Bevægelser er ingen Sylphide. Og hendes Øine, hendes Stemme! hendes for den Alder mærkelige Forstand! Hun blev beundret, ja tilbedt af Alle, hun var min Stolthed, mit Livs Lykke. Og alt dette, alt dette er tilintetgjort! Hiint Lyn, der slog ned og berøvede hende disse herlige Fortrin, det slog med det Samme ned i min Sjæl og tog Alting fra mig!"

Han bedækkede Ansigtet med Hænderne, men fattede sig snart. „Tilgiv min Sindsbevægelse!" sagde han; „jeg er ikke altid Herre over den. Og tillad mig nu foreløbig at føre Dem ind til mine Nærmeste. De vil hos Dem være velkommen som hos mig. Alle vil vi i Dem see vort sidste Haab."

I den Kreds, Theobald denne og de følgende Dage blev ført ind i, og der bestod deels af Grevens Slægtninge, deels af Omegnens meest betydende Personligheder, behagede han Alle og Greven især ved sit smukke, beskedne Væsen og ved den Dannelse, der umiskjendeligt viste sig i hans Tale og Adfærd.

Det føromtalte Brev, Doctoren havde medgivet ham, indeholdt Adskilligt, der her kan anføres. Det lød saaledes: „Efter Eders Ønske, Hr. Greve, at jeg

skulde forsøge, om Kathinka ved menneskelig Hjælp kunde helbredes, sender jeg Eder Overbringeren heraf, en ung Mand, der er min dueligste Discipel, og til hvem I kan have samme Tillid som til mig selv. Ham skal I lade tage Ophold hos den gamle Jaroslaw, der boer i Nærheden af Eders Slot, og hos hvem jeg selv altid pleiede at boe. I syv Uger skal han opholde sig der, og i denne Tid maa I een Gang hver Uge, nemlig Ugens midterste Dag, give ham fri og uhindret Adgang til Eders Datter. Efter al Sandsynlighed vil han ved den første Sammenkomst med hende erklære, at al Hjælp er umulig; men I skal desuagtet ikke tillade, at han tager bort, men staae paa, at han i hver af de syv Uger een Gang seer til Eders Datter. Formaaer han, efter Forløbet af denne Tid, ikke at bevirke hendes Helbredelse, da kan I troe mig paa mit Ord, at heller ingen Anden formaaer det." Foruden dette indeholdt Brevet endnu adskillige nærmere Bestemmelser, hvoraf een ret strax skal omtales.

Theobald tog altsaa nu sit Ophold hos den gamle Jaroslaw, hos hvem Greven sørgede for, at han fik alle mulige Bequemmeligheder. Men han opholdt sig en stor Deel af Dagen paa Slottet, dog uden at han fik Kathinka at see før paa den bestemte Dag i Ugen. Dette, hvori hans Utaalmodighed maatte

finde sig, skeete endelig den tredie Dag efter hans Ankomst. Greven førte ham selv ind i de Værelser, hvor hun jævnlig opholdt sig med dem, der hørte til hendes Opvartning. Theobald, der gik ind med bankende Hjerte og i den største Spænding, saae ved sin Indtrædelse et ungt Fruentimmer af Mellemhøide sidde paa en Ottoman, omgiven af forskjellige Ting, Legetøi, Æsker, en Mængde Blomster og deslige, hvilket Altsammen laae spredt rundtomkring hende paa Gulvet og paa Borde og Stole. Hun rørte sig ikke, da man traadte ind, men rev just i det Samme med en vred Gebærde og en utydelig Lyd en lille Kasse fra en Opvarterske, der sad hos paa en Tabouret. Denne unge Piges Dienlaage vare indfaldne, intet Lys derfra oplivede Ansigtets døde Træk. Hendes Stilling, mens hun sad, var sammenfaldet, alle hendes Bevægelser keitede. Mens der hos de fleste Blinde, uagtet deres Ubehjælpelighed, findes Noget, der vækker Deeltagelse og Medynk, mens Talen giver dem en vis rørende Ynde og i al Fald et Bindemiddel til den ydre Verden, var der hos hende, ved hendes Stumhed og den fuldkomne Mangel af Intelligens, intet Andet tilbage end et dyrisk vegeterende Liv, der ingen Sympathie kunde vække. Da Faderen med et Par Ord søgte at gjøre hende opmærksom paa den Fremmede, gav hun en hæs Lyd fra sig og vilde ikke staae

op; og da han blidt tog hende ved Armen for at reise hende, udstødte hun et Skrig og rendte hen i en Krog, hvor hun knugede sig sammen og slog til den Opvarterske, der med mange gode Ord vilde føre hende frem.

Den stakkels Theobald stod bleg og som forstenet ved dette Syn. Greven, der blev det vaer, trak ham ind med sig i et af de andre Værelser og spurgte ham om hans Mening.

„O, det er rædsomt! det er forfærdeligt!“ udbrod det unge Menneske. „Hun er ikke til at frelse! Jeg kan Intet virke for hende. Lad mig kun strax tage bort igjen — jeg taaler ikke dette oprørende Syn.“

„Unge Herre, hvor kan De allerede nu yttre Dem saaledes?“ faldt Greven ham i Talen. „De andre Læger, vi have raadført os med, toge sig dog Tid og opgave ikke strax alt Haab. De bør dog gjøre et Forsøg.“

„Forsøg? Ak, Hr. Greve, I veed ikke, hvorpaa hendes Helbredelse kommer an. Her er intet Forsøg tænkeligt. Jeg kan ligesaa gjerne reise tilbage idag som om syv Uger.“

Da Greven efter gjentagne Forestillinger mærkede, at han ingen Vei kunde komme med ham, lod han ham gaae.

Theobald ilede nu tilbage til sin Bopæl hos Ja=

roslaw og indelukkede sig, et Bytte for sin Fortvivlelse og Smerte. Ak, saaledes havde han ikke tænkt sig Kathinka! Et saa forstyrret Billede, saa forladt af enhver god Aand! For dette jammerfulde Væsen skulde han føle Kjærlighed — hvor var det tænkeligt! I denne hans lidende Tilstand var det, som om ogsaa Erindringen om hiin Kathinka, han kjendte fra Hjemmet, hendes sjælfulde Øine, hendes underfulde Stemme, døde hen hos ham.

Greven lod ham to Dage Tid til at betænke sig, og traf imidlertid alle Forholdsregler for at forhindre, at han tog bort. Paa den tredie Dag aflagde han ham et Besøg, fornyede sin Anmodning og viste ham det Sted i Doctorens Brev, der paalagde ham at modsætte sig hans Afreise. Den stakkels Theobald indsaae da, at han ikke, uden at handle mod sin Velgjørers Villie, kunde undslaae sig, og indvilligede da i, paa den bestemte Dag igjen at gaae den tunge Gang. Dog aftalte de, at han skulde aflægge Besøget alene, og den Dag kun være en taus Tilskuer.

Det gik ikke dennegang stort bedre, kun at han blev noget fortroligere med det sorgfulde Syn, der viste sig for ham. Da hun var uvidende om hans Nærværelse havde han god Leilighed til at iagttage hende, og eftertænke, om der var Intet i dette ulykkelige Væsen, der mindede om det Billede, han havde

søgt at danne sig. Ja, han maatte tilstaae, at Ansigtets Træk vare fine og ædle og Munden, naar hun tav, skjønt formet, Tænderne som Perler; men Udtrykket i dette Ansigt, især naar Noget satte hende i Bevægelse, var aldeles dyrisk og afskrækkende. Ogsaa Figuren tilligemed Hænder og Fødder vare af fine Forhold, men ligesom forstyrret af hendes altid vexlende og altid uskjønne Holdning. Og hvad der gjorde alt dette endnu mere stødende for Øiet var den uheldige Omstændighed, at hendes Fader selv ikke nu kunde opgive at overlæsse hende med kostbar Pynt, som hun rev og sled i, og hvoraf hun blev endnu mere vanskabt. Hvis nu dette ulykkelige Væsen havde baaret sin Skjebne med et Slags Taalmod eller stille, selv om det var en sløv Stilhed, da vilde det dog være taaleligt. Men det syntes næsten som om den Uvorenhed, hvori hun fra Barnsbeen var opvoxet, og hvorfra Doctoren ved sin Kunst havde frelst hendes bedste Deel, var bleven tilbage og endnu heftede ved den sørgelige Rest, der her gik omkring.

De følgende Gange tog Theobald Mod til sig og tiltalte hende. Hun lyttede til hvad han sagde og blev siddende uden at springe op og løbe sin Vei. Selv da han tog hendes Haand for at forklare hende Noget, taalte hun det, skjøndt med en urolig Bevægelse; og det var ved hans gjentagne Besøg tydeligt,

at hun kjendte hans Gang, naar han nærmede sig, og med en vis Utaalmodighed ventede hans Ankomst. Dette, der var store Ting — thi de forrige Læger havde hun knap tilladt, at de nærmede sig hende — blev af hendes Opvarterske meldt Greven, som allerede begyndte at skimte et Haab deri. Men for Theobald havde det ingen Betydning. Han kunde taale at see hende, det var Alt. Men føle Noget for hende, fatte Kjærlighed til dette blinde og stumme Væsen, hvor intet Spor af menneskelig Tænkning var at opdage, det var ham umuligt. Ak, der var tomt og øde i hans Hjerte!

Saaledes gik Ugerne hen. Efter en ovenfor berørt, nærmere Bestemmelse i Doctorens Brev, skulde det staae ham frit for at see til hende de fastsatte Dage, paa hvilken Tid han vilde, fra Kl. 12 Formiddag til Kl. 12 Midnat. Dette havde Doctoren lagt megen Vægt paa i sit Brev. Greven vidste i Begyndelsen ikke, om han skulde gjøre Indvendinger mod et saa sildigt Besøg af en ung Mand. Men han maatte tilstaae sig selv, at hans Datter i sin nuværende Tilstand ikke skulde friste Nogen til noget Utilbørligt. Theobald gik i Almindelighed ind til hende om Eftermiddagen, naar han havde spiist paa Slottet, og forføiede sig strax derfra hjem. Greven var vel ikke tilfreds dermed, i den Formening, at han nok inden sin

Bortgang kunde aflægge en Beretning. Men han indsaae, at han maatte finde sig deri og give Tid til næste Dag, hvis han ikke vilde berøve ham al Lyst til at vedblive sine Besøg.

Den syvende Uge nærmede sig. De Dage, der var tilbage til det sidste haabløse Besøg, som for bestandig skulde afgjøre Theobalds og Kathinkas Skjebne, vandrede det stakkels unge Menneske uden Ro og Hvile omkring i Omegnen og tilbragte Nætterne søvnløst. Han indsaae, at alt Haab var forbi, at ethvert Forsøg paa at indprente sig denne ulykkelige Skabning under en skjønnere eller en blot taaleligere Form, var forgjæves. Da endelig Dagen kom, paa hvilken han for sidste Gang skulde see Grevens Datter, kunde han ikke bequemme sig til at gaae op paa Slottet. Hele Eftermiddagen streifede han om langt fra sin Bopæl. med Fortvivlelse i Hjertet, og kom først seent paa Aftenen hjem. Der havde været flere Bud fra Greven, men han hørte det med Ligegyldighed, fast bestemt paa, den næste Morgen at reise hjem, og kun efterlade et Brev.

Han sad en Stund grundende over den nære Opløsning, der truede hans eget og Kathinkas Liv. Idag var det netop syv Aar siden hun ved Doctorens rædsomme Kunst havde mistet Syn og Mæle; det var skeet i Midnatstimen under Elementernes Oprør. Sy-

vende Gang vendte denne Stund tilbage uden at bringe Trøst eller Redning, og han selv havde været et ufrivilligt Redskab til at tilintetgjøre det Haab, der knyttede sig til denne Aften.

Udmattet af den lange Vandring og af flere Nætters Mangel paa Hvile, kastede han sig paaklædt paa sit Leie og faldt i Søvn.

I denne Tilstand forekom det ham i Drømme, at han var i sit gamle Hjem hos Doctoren, og ligesom her laae sovende paa sit Leie. Og tillige syntes det ham, at Døren gik op, at et dæmrende Lys udbredte sig i Værrlset, og at Kathinka, hiin Kathinka, der levede i hans Phantasie, gik eller snarere svævede hen til ham. Det var hendes skjønne, sjælfulde Øine, der udbredte Lyset. „Vaagn op!" — lød den bekjendte, melodiske Stemme — „vaagn op, Theobald! og gjør endnu et Forsøg! Men tøv ikke — Midnatstimen er nær." Med disse Ord syntes hun at forflyde eller svinde hen. Han vaagnede og sprang hurtig op; der var Intet at see. Men alle hine lykkelige Timer, han havde tilbragt i det hemmelige Værelse hjemme, alle hine dyrebare Erindringer dukkede med Eet i fornyet Friskhed op i hans Sjæl. Drevet af en uimodstaaelig Uro brød han ud! „Ja, endnu et Forsøg — det sidste! Lad det saa gaae som det kan!" Og han begav sig strax med hurtige Skridt paa Veien til Slottet.

Omtrent paa samme Tid var Grevens Datter, der følte sig generet af Sommernattens lumre Varme, løbet fra sine Opvartersker, mens de klædte hende af, og havde halv afklædt lagt sig til Hvile paa Løibænken i den lille Kjosk, der fandtes i Slottets Stue-Etage, og som vi før have omtalt. Her, hvor der var kjøligere, faldt hun snart i Søvn, og hendes Opvarterske indsaae, at det var bedst, hun blev der indtil hun vaagnede, og man igjen kunde tale hende tilrette. Hun tændte da blot den nedhængende Natlampe og gik selv ind i et Sideværelse.

Theobald var imidlertid ankommen til Slottet og meldte sig hos Portneren, der efter den Ordre, han havde modtaget, lod ham uhindret gaae ind. I de Værelser, hvor den unge Pige ellers opholdt sig, traf han Ingen. I en stor Sal, han kom ind i, traf han et af de ældre Fruentimmer sidde sovende paa en Stol. Derfra førte en Dør til et Værelse, han ikke kjendte. Han gik derind, og fandt sig, til sin Overraskelse, i et lille ottekantet Rum, der i Eet og Alt var bygget som det hemmelige Værelse hjemme hos Doctoren. Væggene vare beklædte med samme smukke Træsort, i hvilken der var udskjaaren en Frise i Arabesker; den øverste Halvdeel af de tre Vægge udgjorde, ligesom i Værelset hjemme, et forgyldt Gitter, men der her var aabnet, for at Luften frit kunde strømme

ind; Loftet var hvælvet og løbende spidst sammen, men derfra hang der en Lampe ned af matslebet Glas og udbredte en svag Dæmring, omtrent som den, der i hiint Kabinet udbredtes fra de underfulde Dine i Guldskaalen. Da han saae sig om, opdagede han, at der paa en Løibænk laae en qvindelig Figur sovende i tynd Natklædning. Det var Grevens Datter. Under Søvnen vare Øienhulerne lukkede eller syntes saaledes. Munden havde et mildere, et taalmodigt Udtryk. Ansigtets ædle Træk og Legemets fine og fuldkomne Former viste sig i den hvilende Stilling og under den tynde Beklædning uforstyrrede, og de smaa, hvide Hænder laae foldede over Brystet. Natten og Søvnen, der gyder Fred over saa Meget, havde ogsaa over hende gydt sin velgjørende Fred.

Theobald stod forbauset og henrykt. Alt bidrog til at virke ind paa hans Sandser og sammensmelte det Syn, han saae for sig, med hans ældre, lykkelige Erindringer: det Drømmebillede, der endnu stod for ham, dette Rum, der i Eet og Alt var som det hemmelighedsfulde i hans Hjem, og dets eiendommelige Dæmring. — Han sank paaknæ foran Løibænken og udbredte Armene: „Kathinka! ja det er dig! Hvor har jeg havt mine Sandser! Kathinka! min Elskede! vaagn op! vaagn op til nyt Liv!“

I det Samme slog Taarnuhret Tolv. Den unge

Pige bevægede Læberne, løftede den ene Haand, og slog Øinene op — ja, det var de straalerige, de uforlignelige! „Theobald!“ udbrød hun sagte — det var hendes Stemme, den skjønne, melodiske Stemme! Hvor kunde han længere tvivle? Han sank til hendes Bryst, i en lyksalig, ordløs Omfavnelse.

Strax efter saae man en Mængde Lys, baarne af Tjenere, nærme sig fra de tilstødende Værelser. Det var Greven, hvis Utaalmodighed ingen Ro havde ladet ham. Han traadte ind, saae det forbausende Syn, og vilde knap troe hvad han nu i saa lang Tid havde sat sit Haab til og under den tungeste Tilskikkelse ventet paa. Men det var hans Datter, hans egen Kathinka, saaledes som hun for syv Aar tilbage tegnede til at blive, men i en skjønnere og ædlere Udvikling end man dengang turde vente.

Vi have endnu kun at tilføie, at Greven holdt sit Løfte. Kathinka og Theobald bleve forenede, men af Hensyn til begges Ungdom blev Formælingen udsat til om et Par Aar. Imidlertid skulde Theobald overtage Bestyrelsen af det føromtalte Gods, der blev bestemt til Kathinkas Medgift, og hvor han nu, efter Overeenskomst med Greven, fik Leilighed til at anvende sine mineralogiske Kundskaber ved Undersøgelsen af de vigtige Bjergværker, der paa dette Gods vare anlagte, men siden igjen opgivne.

Samme Aften ſilde, da Theobald, for at gjøre det ſidſte Forſøg, begav ſig til Slottet og omſider kom ind i den lille Kjosk, ſtod Doctoren i det hemmelige Værelſe i ſit Huus, ſtirrende forventningsfuld paa Guldſkaalen. Den magiſke Vædſke var ſtille, Dinene halvt nedſænkede deri, og Belysningen derfra ſvag. Saaledes ſtod han i flere lange, ængſtlige Minuter, ſom det ſyntes fattet, men blegere end ſædvanligt. Endelig — det var dengang Midnat — gik der en hurtig Bevægelſe over Vandet; fra den uſynlige Stemme lød et høit „Theobald!“ og Dinene ſank heelt ned i Vandet, der lukkede ſig over dem. Doctoren udſtrakte hurtig ſine Hænder over Skaalen og gjorde nogle Bevægelſer; ved disſe forſvandt den rødlige Farve fra Vandet, og dette dunſtede efter faa Secunder aldeles bort. Af Dinene var intet Spor at ſee. „Himlen være lovet!“ udbrød han; „hun er frelſt!“ Nogen Tid efter erholdt han et Brev fra Theobald (med et indlagt til dennes Forældre), der meldte ham det lykkelige Reſultat og indbød ham til at være Vidne til hans og Kathinkas Lykke. Men Doctoren vides ikke at have efterkommet Indbydelſen. Han forlod ſamme Aar Kjøbenhavn, efterat have ſolgt det Huus, han beboede; og det er ikke bekjendt, hvor han drog hen.

Svigersønnen.

En Novelle.

Tidlig paa Eftermiddagen i Foraaret 1828 sad en ung Mand af et smukt Ydre og elegant Toilette ved Vinduet i et Værtshuus, der laae paa Veien til Paris, kun en 4, 5 Miil derfra. Idet han saae ud, bemærkede han en Mængde Folk, der efter deres Paaklædning og de Sager, de bare paa, tydelig nok viste sig at være Reisende, og nu i Hast og Uorden kom oppe fra Veien og strømmede ind i Huset. Hr. de Charolais — saaledes hed den unge Mand ved Vinduet — reiste sig kort efter og gik ind i det almindelige Samlings-Værelse; thi derfra lød nu en høiröstet, skjændende Samtale, hvis Grund han var nysgjerrig efter at erfare. Han traf en halv Snees Mennesker, Nogle heftig gestikulerende, Andre badende Hoved eller Hænder med koldt Vand, og Alle talende i Munden paa hverandre. Diligencen var, som han erfoer, væltet en halv Fjerding Vei fra Værtshuset,

og kommet saaledes til Skade, at den ikke kunde fortsætte Reisen før om 4, 5 Timer. Et Par af Passagererne havde erholdt Contusioner, vel ikke betydelige, men altid ubehagelige nok.

Iblandt de ankomne Reisende bemærkede Charolais et ungt Menneske, der kunde være høiest nogle og tyve Aar og af et aabent, behageligt Physiognomie. Han havde faaet fat paa Værten og spurgte denne meget indtrængende, om det slet ikke var muligt at erholde en anden Befordring; det var ham yderst vigtigt, endnu inden Aften at komme til Paris. Men Værten forsikkrede, at dette var aldeles umuligt. Vogne havde han nok af, men af Hestene kom ingen hjem før seent paa Aftenen. Over dette Svar syntes det unge Menneske meget nedslaaet og gik urolig op og ned. Charolais nærmede sig nu til ham og sagde efter en høflig Hilsen: „Saavidt jeg har kunnet mærke, er det Dem meget om at gjøre, ret snart at fortsætte Deres Reise."

„Ja," svarede det unge Menneske med stor Livlighed; „jeg gav gjerne det Dobbelte eller Tredobbelte, hvis jeg kunde faae en anden Befordring."

„Har De da ikke Lyst til at tage med mig? Jeg kjører om en lille halv Time, jeg er alene i Vognen, og hvis Deres Bagage ikke er for stor, vil der nok ogsaa findes Plads for denne."

Dette artige Tilbud tog det unge Menneske med stor Glæde imod. Hans Bagage bestod kun i en almindelig Reisekuffert og en Natsæk. „Jeg har intet Overflødigt med," sagde han, „hverken Hat eller Hatteforeral, kun min Reisehue. Deslige Ting har jeg just isinde at anskaffe mig i Paris."

Man traf nu Anstalter til, at hans Sager bleve bragte fra Diligencen over i Reisevognen; og en lille halv Time efter befandt sig de to unge Mænd allerede paa Veien til deres Bestemmelsessted.

Charolais' Reisekammerat, hvis Navn var Beaucaire, viste sig snart at være af meget meddelende Natur, enten nu dette er en almindelig Egenskab hos unge, livlige, men tillige endnu uerfarne Mennesker, eller det hos ham maaskee havde en speciel Grund. Den vigtige Begivenhed, han gik imøde, opfyldte maaskee saa meget alle hans Tanker, at han følte Trang til at meddele sig. Efter hvad han uopfordret fortalte var nemlig Hensigten af hans Reise, at gjøre Bekjendtskab med en ung Pige, der af hendes og hans egne Forældre var bestemt til, engang at skulle være hans Kone. „Efter Alles eenstemmige Erklæring," lagde han til, „skal hun være meget smuk og meget elskværdig og udmærke sig ved en fortræffelig Opdragelse. Jeg veed nok, at man i Romanerne ikke finder dette tilstrækkeligt, men forlanger, at Valget

maa komme fra de Elskende selv og ikke fra Forældrene. Men jeg kan ikke nægte, at jeg alligevel er allerede nu halvveis forelsket i min bestemte Brud; og hvis hun svarer til min Forestilling, troer jeg vist, at jeg bliver heel og holden forelsket i hende. Jeg indseer heller ikke, hvad Hindring der skulde ligge deri, at Andre have truffet denne Bestemmelse paa mine Vegne. Behager hun mig ikke, saa kan jeg godt trække mig tilbage."

Charolais, der heller ikke hørte til de særdeles romantiske Naturer, billigede ganske denne fornuftige Anskuelse. „Det er altsaa iaften, De første Gang skal mødes med Deres Tilkommende? Ja, saa kan jeg begribe Deres Uro og Hast for at komme afsted."

„Nei, Mødet skal dog ikke være iaften," svarede Beaucaire lidt forlegen; „det er først imorgen Eftermiddag. Men, seer De, jeg kommer lige fra en Provindsby, og ønsker just ikke at vise mig fra en ufordelagtig Side for den unge Pige. Hvad vi hos os antage for meget smukt og modernt, det veed jeg nok er forældet og for længe siden ude af Moden i Paris, og derfor vilde jeg rigtignok gjerne, inden jeg aflægger det første Besøg, forsyne mig med Et og Andet, der hører til Skik og Brug; det første Indtryk beroer saa Meget paa. Det er, oprigtig talt, den egentlige Grund til at jeg ønskede at komme saa betids til

dette store Midtpunkt for Luxus og Mode; jeg ønskede Tid til Indkjøb af det Nødvendigste."

Charolais smilede lidt satirisk og meente i sit stille Sind, at saa hastede det just ikke saa farligt med Afreisen samme Aften; men han nøiedes med den Bemærkning, at Tiden i alle Tilfælde vilde være mere end tilstrækkelig. „Naar De imorgen Formiddag vil begive Dem til Boulevarderne eller til Palais royal, kan De i Løbet af et Par Timer udstaffere Dem saa elegant og modernt, at ikke den meest renommerede Pariserløve skal overgaae Dem. Jeg skulde gjerne tilbyde Dem min Assistance, men De behøver den ikke. Kræmmerne ville selv være Deres bedste Ledestjerner."

Den unge Beaucaire, der paa denne Viis engang havde gjort sin Medreisende bekjendt med et saa vigtigt Hjertens-Anliggende, blev nu ved at fortælle Løst og Fast, om sit Hjem, sine Forældre, det Forhold, disse stode i til hans Tilkommendes Familie, kort sagt, om hele den lille Verden, hvori han hidtil havde bevæget sig. Charolais, der, som man seer, var en taalmodig, men rigtignok undertiden i al Hemmelighed lidt spottende Tilhører, blev snart saa bevandret i alle det unge Menneskes Familie-Anliggender, som om han i mange Aar havde levet i dennes Hjem.

Vognen standsede, da Noget var gaaet itu paa den, og som det syntes vidste Postillonen ikke at hjælpe sig. Begge steg ud for at see, om dette Uheld havde Noget at betyde. „Det er ingen Verdens Ting," sagde Postillonen; „det kan være gjort i et Øieblik, naar jeg blot — ja, er der Ingen af de gode Herrer, der har et Par Tretommesøm hos sig?"

„Nei," svarede Charolais tørt, „det var ogsaa en stor Feil, at Ingen af os tænkte paa Tretommesøm, inden vi tog bort. Men hvorfor har du ikke selv husket derpaa?"

Karlen kløede sig bag Øret og saae sig omkring; men der var hverken Huus eller Folk at see i Nærheden. Endelig udbrød han: „Aa, jeg skal nok hjælpe mig uden det. Naar Herrerne bare ville give lidt Tid." Og med disse Ord gik han hen til nogle unge Træer, der stod ved Veien, rev et Par smidige Qviste af, og bandt med dem det itubrukne Sted sammen. „Kan De see, det gik!" sagde han fornøiet. „Jeg er nok ikke saa dum som jeg seer ud til."

„Du gjør dit Ansigt Uret," svarede Charolais; „du seer slet ikke saa dum ud som du er."

Postillonen tog disse Ord for gode Vare, steg op og man kjørte videre. De Reisende kom, efter dette lille Intermezzo, snart ind igjen i deres afbrudte Samtale.

„Men jeg sidder her," tog Beaucaire omsider til Orde, „og fortæller Dem saa Meget af mit ubetydelige Liv. De har vist ganske anderledes interessante Ting at meddele. De er maaskee allerede gift."

Charolais loe: „Det kunde være et stort Spørgsmaal, om det virkelig er interessantere at være gift end at være forelsket."

„Men man hører jo ikke op at være forelsket, fordi man er gift — i det Mindste ikke i de første Aar."

„Mener De? Da har jeg dog hørt, at man undertiden hører op at være gift just fordi man er forelsket."

„Hvorledes .... naa, De mener forelsket i en tredie Person."

„Netop. Men hvad mig selv angaaer, da er jeg hverken gift eller forelsket. Hvad jeg kan meddele Dem af mit private Liv er den meget prosaiske Omstændighed, at jeg nu reiser til Paris for at træffe min Onkel, der gjennem en af sine formaaende Venner har faaet mig valgt til Underpræfect i et af vore Departementer."

„Allerede Underpræfect! De er et lykkeligt Menneske! Men De er vist ogsaa endeel ældre end jeg."

„Jeg er ikke langt fra 30 Aar."

„Og jeg er kun 24. I Deres Alder kan jeg maaskee ogsaa bringe det til at blive Underpræfect."

„Det kan De uden Spørgsmaal. De skal blot forsyne Dem med en Onkel, der har Indflydelse hos Regjeringen. Andet behøves der ikke. I det Mindste har jeg ikke havt anden Adkomst."

Disse Ord maa man dog ikke tage efter Bogstaven. Charolais — vi ville her benytte Leiligheden til at gjøre Læserne nærmere bekjendte med ham — havde anvendt sin Ungdom vel og hæderlig tilendebragt sine Studeringer. Dengang han i en Alder af tyve Aar befandt sig forældreløs og alene paa en temmelig stor Gaard i Mellem-Frankrig, vare hans Udsigter ikke de bedste. Gaarden var ham efterladt af hans Fader og belynget med Gjæld, dog kun en Følge af skjødesløs Bestyrelse. Den ovenomtalte Onkel, General Z*, en Mand af meget activ Natur og indsat til hans Formynder, ankom imidlertid til Gaarden, slog sit Sæde op der paa længere Tid og forstod snart at bringe Orden i Sagerne. Mindre godt forstod han at finde sig tilrette med Husets gamle Venner og Bekjendte fra Nabolavet, der rigtignok vare skikkelige Folk, men stive og kjedelige. Han var selv en munter og dannet Mand, og foretrak Omgangen med et Par Godseiere i Omegnen og endeel Embedsmænd og Militaire fra den nærliggende

By. Da han saaledes en Maanedstid efter sin Ankomst gjorde et Middagsselskab paa en Snees Personer, indbød han kun af de Sidstnævnte. Charolais vidste, det var til ingen Nytte, om han bad sin Onkel, ogsaa at invitere nogle af Familiens ældre Omgangskreds. Han traf derfor i al Stilhed en Aftale med Kokken og Tjenerne, at de skulde indrette Bordet for 30 Personer, og sendte dernæst Invitationskort til en halv Snees Personer, der pleiede at komme til hans Faders Selskaber inden dennes Død. Disse arriverede nu ogsaa i største Stads og en god Stund før de andre Gjæster. „Men hvad skal det sige?" udbrød Generalen, idet han tog sin Neveu tilside. „Ved hvilket Uheld ere disse Mennesker førte os paa Halsen just idag?"

„De ere Allesammen inviterede," svarede Charolais med største Rolighed.

„Er d e? Hvem Pokkeren har inviteret dem?"

„Det har jeg, Onkel."

„Men er du ikke ret klog! Invitere disse kjedsommelige Patroner!"

„Ja, de ere maaskee kjedsommelige, de ere provincielle i deres Vaner og Manerer; det veed jeg, det har jeg vidst siden mit Ophold i Paris. Men vi kan dog ikke, uden at krænke dem altfor føleligt, paa eengang holde dem borte fra dette Huus, hvor de i

mange Aar have havt en ligesaa fast Plads som de gamle Meubler. I Paris, vil jeg troe, kan man invitere hvem man vil; Ingen lider ved at forbigaaes. Men her i Provindsen er det en Livs- og Æressag at blive indbudt. Bliv derfor ikke vred, Onkel, at jeg har handlet paa egen Haand."

„Hm! du har maaskee Ret — og igrunden har du jo nok Tilladelse til at raade med her. Men skal de inviteres oftere, saa vilde jeg dog helst vide det iforveien, for at træffe mine Mesürer derefter."

Dette lille Træk have vi anført, fordi det giver Exempel paa en selsom Egenskab hos denne unge Mand, uden stor Betænkning og med en besynderlig Rolighed at udføre et øieblikkeligt Indfald, naar han af en eller anden Grund fandt det rigtigt eller just havde Lyst dertil.

Efterat Gaardens Affairer vare ordnede, tog han med Onkelen til Paris, hvor han opslog sin Bopæl for sine Studeringers Skyld. Senere reiste han udenlands og opholdt sig meest i England og Italien. Saaledes gik adskillige Aar, og det var nu paa Tid at tænke paa en Embedsstilling, der kunde understøtte den Formue, han havde efter sin Fader. Ved Hjælp af Onkelen, der stod i venskabelig Berøring med Indenrigsministeren, fik han sikkert Haab om en god Ansættelse i en af Søstæderne. Tilfældigviis yttrede

en Ven af ham, der gratulerede ham dertil, at hans Held var saa meget større som han havde en farlig Concurrent, til hvis Fordeel flere Omstændigheder talte. Charolais forhørte sig nøiere om denne Person, og gik Dagen derpaa op til Ministeren. Denne modtog ham med en velvillig Mine: „Ja, jeg kan gjætte, hvorfor De kommer. Det er i Anledning af den Ansøgning, De har leveret mig. Endnu er Sagen vel ikke afgjort, men jeg troer dog, at De har de bedste Udsigter."

„Deres Excellence ville tilgive — jeg kommer rigtignok i den Anledning, men — for at tage min Ansøgning tilbage."

Ministeren studsede. „Af hvilken Grund?"

„Jeg er ikke ene om at søge denne Post. Der er en Anden, der er ældre, er gift, har allerede en Tid været i et underordnet Embed, og — jeg bør, som det synes mig, vige for ham."

Man forstaaer, at den Sag havde ikke store Vanskeligheder; hans Concurrent fik Embedet. Generalen blev overmaade vred, da han erfoer Sammenhængen. „Det er en af dine sædvanlige Geniestreger — ikke Andet, end hvad jeg kunde vente mig af dig. Men jeg vil sige dig, at fra dette Øieblik lader jeg dig skjøtte dig selv."

Han lod ham ikke skjøtte sig selv. Et halvt Aar

efter, da det omtalte Underpræfectur blev ledigt, udvirkede han, at Charolais blev designeret til denne Post. Men han besluttede tillige, dennegang at være forsigtigere. Han vilde ikke tabe sin Neveu af Syne, før han sad fast i Embedet. Ellers, meente han, var han anden Gang, naar han fik et af sine Indfald, istand til at trække sig tilbage eller erklære sig for uduelig til Posten. Dette var da ogsaa Hovedgrunden til, at han nu havde bestemt et Møde med ham i Paris.

Men vi maae vende tilbage til de to Reisende, der imidlertid have fortsat Kjørselen. Klokken sex om Eftermiddagen ankom de til Paris, og tog begge ind i **Hôtel de l'Europe.** Allerede, mens de gik op ad Trapperne, saae de af et Aftenblad, en Colporteur havde paanødt dem, at „Den Stumme i Portici", der dengang endnu var i sin Nyhed og i Alles Munde, samme Aften skulde opføres i den store Opera. Den unge Beaucaire fik stor Lyst til at gaae derhen, deels fordi han havde hørt, Musiken skulde være saa smuk, og deels, som han naiv nok tilstod, for strax at have Stof til Samtale med sin Forlovede. „Ja, saa maa jeg virkelig raade Dem til at gaae derhen," yttrede Charolais med et lille Smiil. „For Kjærlighed, især for en saa ung, er der ingen større Fare, end naar

Stoffet slipper; og iaften vinder De desuden, at De faaer en smuk Opera i Kjøbet."

Beaucaire skyndte sig da hen til Operahuset; hans Reisekammerat klædte sig imidlertid om og gik ud for at aflægge nogle Besøg. Først silde kom han hjem, men da han saae Lys i sin unge Vens Værelse, gik han ind til ham, for at høre hvordan han havde moret sig. Han traf ham ikke henrykt, som han havde ventet, men ordknap og mærkelig adspredt. Allerede vilde han gaae igjen og begive sig til Ro, da Beaucaire, som det syntes først efter nogen Tøven, standsede ham og sagde: „Jeg maa dog fortælle Dem en ubehagelig Affaire, jeg har havt i Operahuset iaften. Den ærgrer mig; men jeg trøster mig med, at jeg var i min fuldkommen gode Ret, og hverken kunde eller behøvede at handle anderledes. Klokken var allerede mange, da jeg kom derhen; jeg maatte tage en Billet til den dyreste Plads og fandt Huset propfuldt, da jeg kom ind. Men til min Lykke opdagede jeg noget fra Enden af en Bænk en ledig Plads, som jeg skyndte mig at indtage. Et Par Minuter efter kom en høi, fiintklædt Herre hen til mig og bad mig om at staae op. „Pladsen var hans; han havde lagt sin Handske paa Sædet og saaledes forsikkret sig den." Det, syntes jeg, behøvede jeg ikke at bryde mig om; nu at reise mig og staae under hele Stykket, havde

jeg ingen Lyst til. Jeg svarede da kort og godt: „Hvis De havde placeret Dem selv paa dette Sted, skulde jeg respectere det. Men Deres Handske, som jeg ikke engang har seet, kan jeg ikke respectere.“ Han gav mig et skarpt Svar, det ene Ord tog det andet, og man begyndte allerede at tysse paa os, da Tæppet gik op. Han trak sig nu tilbage. Men ved Actens Slutning nærmede han sig igjen til Bænken og vinkede ad mig, og jeg fulgte da ud med ham. Uden at sige mig et Ord rakte han mig sit Kort og udbad sig mit. Jeg nævnede ham mit Navn og mit Opholdssted.“

„Maa jeg see Kortet,“ afbrød ham Charolais, og vedblev, da han havde læst Navnet: „Ja, De veed vel, hvad dette Kort betyder?“

„Aa jo — og til Overflod staaer der paa den anden Side, at jeg skal møde ham imorgen tidlig Kl. 9 og tage Vaaben og en Secundant med. Talen er om en Duel. Den kommer mig meget ubeleiligt. For det Første er jeg just ingen Mester i at omgaaes Vaaben — jeg har nok engang imellem skudt derhjemme med Pistoler, men det er ogsaa det Hele. Dernæst er jeg vis paa, at denne Duel ikke vil sætte mig i god Credit hos min tilkommende Svigerfader.“

„Det er det Mindste ved denne Sag,“ svarede

Charolais alvorligt; men da han mærkede, at disse Ord gjorde hans unge Ven urolig, bøiede han af og føiede til: „Sætter en Duel Dem i Miscredit hos Deres Svigerfader, saa vil den igjen hæve Deres Credit hos den unge Dame."

„Det er sandt — Damerne vise altid stor Interesse for En, der har bestaaet en Duel. Det er slet ikke faldet mig ind. Men — alligevel, jeg var helst fri for den Historie."

„Hvad har De da nu besluttet?"

„Hm — ja, jeg kan vel ikke undgaae at møde?"

„Saavidt jeg indseer, kan De det ikke. Deres Modstander er af god Familie og nyder personlig en vis Anseelse. Møde maa De, og det vil da vise sig, om denne Strid lader sig bilægge mindeligt. — Har De en Bekjendt eller god Ven her i Paris, der kan ledsage Dem?"

„Ikke en Eneste."

„Saa tillad, at jeg assisterer Dem. Og forresten — begiv Dem nu til Ro og tænk ikke mere end nødvendigt paa denne fortredelige Sag. De vil formodentlig tidlig op imorgen, da De udentvivl har Et og Andet, De kunde ønske at bringe i Orden, inden vi tage bort."

Charolais var, paa sin unge Vens Vegne, ikke ganske veltilmode over denne Affaire. Efter hvad han

kjendte til den udfordrende Herre var der ikke Stort at vente, hverken for et mindeligt Forlig eller for et godt Udfald af Duellen, og saa kort hans Bekjendtskab var til det unge Menneske, følte han sig dog tiltrukken af den forfriskende, skjøndt rigtignok provincielle Naivitet i hans Væsen, og nærede allerede en vis Godhed for ham.

Næste Morgen indfandt sig Beaucaire paa hans Værelse, og gjorde sig sienshynlig Umag for at tage Det, der forestod, paa en let Maade. Men det lykkedes ham ikke; hans betagne Stemning røbede sig allerede i hans forandrede Physiognomie. Dog maa det tilføies, at han ikke saa meget syntes ængstlig for Udfaldet, som han snarere var i Frygt for, at han ved sin ringe Øvelse i at bruge Vaaben skulde prostituere sig. Han lod sig ogsaa, men først efter nogen Selvovervindelse, give nogen Anviisning af Charolais, saaledes om hvorledes man stillede sig op, holdt Pistolen og deslige, og ønskede ogsaa at vide, om man ikke først gjorde en høflig Hilsen.

Inden de begav sig bort, tog han en lille Pakke frem. „Jeg er meget skamfuld over al den Uleilighed jeg gjør Dem," sagde han. „Jeg er Dem allerede saa meget forbunden, og frygter virkelig for at misbruge Deres Godhed ...."

„De ønsker," afbrød Charolais ham, „at jeg i paakommende Tilfælde skal aflevere denne Pakke?"

„Ja, jeg har slet ingen Anden at henvende mig til; og da man nu ikke kan vide, hvad der vil skee, eller om jeg just idag vil være istand til at overbringe denne Pakke — ja, den er naturligviis til min tilkommende Svigerfader; det er Breve og nogle Smaating fra Forskjellige af min Familie derhjemme; jeg har blot slaaet en Convolut derom."

„Vær De ubekymret. Hvis det behøves, som jeg dog ikke vil haabe, skal jeg selv aflevere den. Men der er ingen Adresse derpaa."

„Den har jeg skrevet paa et lille Stykke Papir. Men, som sagt, jeg veed isandhed ikke, hvorledes jeg skal takke Dem...."

„Tael ikke derom," svarede Charolais, idet han gjemte Pakken og lagde Adressen i sin Tegnebog. „Men lad os nu komme afsted; man bør ikke vente paa os."

Ved Ankomsten til det forud opgivne Samlingsted traf de allerede Modparten og en anden Herre, der nylig vare ankomne tilligemed en ung Mand, som man erfoer var Chirurg. Charolais, der fra Selskaber og offentlige Steder kjendte noget til den Udfordrende, gjorde nu et Forsøg paa at mægle Forlig, men til ingen Nytte. Da han henledte Opmærk-

somheden paa, at den unge Beaucaire var samme Aften ankommen fra Provindserne, og kun lidt bekjendt med Skik og Brug i Paris's Theatre, svarede den fornærmede Herre: „Man er altid bekjendt med hvad god Tone kræver, forudsat, at man selv ønsker at regnes til det gode Selskab. Han har brugt ærekrænkende Udtryk imod mig og i Manges Paahør. Jeg maa fordre Satisfaction."

Duellen gik altsaa for sig, begge Parter indtoge deres Plads og, efter et givet Tegn, skjød begge paa eengang. Beaucaire blev truffet lige i Hjertet, vaklede og sank om, uden at give en Lyd fra sig. Charolais ilede strax hen til ham og greb hans Haand, men han følte kun et svagt Tryk. Det unge Menneskes kortvarige Løbebane var allerede endt. Chirurgen erklærede al Hjælp for frugtesløs. Livets sidste Gnist var udslukket.

Den fremmede Herre nærmede sig kort efter til Charolais og gjorde, idet han tog Afsked, nogle Undskyldninger. „Han beklagede meget dette sørgelige Resultat, og havde gjerne søgt at forebygge det; men det var ikke staaet i hans Magt."

Charolais, skjøndt af temmelig stærke Nerver, følte inderlig Medynk med det stakkels unge Menneske, der netop nu skulde gaae en ny Stilling imøde og allerede saae en lys Fremtid i Perspectiv, men saa plud-

ſelig var bleven bortkaldt. Det laae imidlertid ikke i hans Natur at tabe ſig i uvirkſomme Klager. Han traf de fornødne Anſtalter til at den Afdøde blev transporteret tilbage til Hotellet, og lod Værten gjøre Anmeldelſe om det Forefaldne hos vedkommende Øvrighed. Begravelſen blev beſtemt til ſamme Dag, om Eftermiddagen Klokken halv ſex.

Men den ubehageligſte Commiſſion ſtod tilbage. Han ſkulde aflevere Pakken med Brevene til Beaucaires Svigerfader, og underrette ham og hans Datter om denne uventede og beklagelige Begivenhed. Denne Pligt turde han, efter det Løfte, han havde givet, ikke unddrage ſig, uagtet han grumme gjerne havde ſeet ſig befriet derfor. Men han troſtede ſig med, at disſe Mennesker dog ikke havde kjendt Beaucaire perſonlig, og da vel ikke kunde tage ſig hans Endeligt ſaa ſærdeles nær. Klokken henimod To ſatte han ſig i en Kabriolet og gav Kudſken, der ſpurgte, hvor han ſkulde føre ham hen, Adreſſen, uden engang ſelv at ſee paa den. „Det er et godt Stykke Vei," bemærkede Kudſken; „paa den anden Side af Seinen — ſaa maae vi ſkynde os."

„Ja, det ſeer jeg helſt," ſvarede Charolais. „Men lad mig dog først ſee rigtig paa dig. Var det ikke dig, der kjørte os til Paris igaar Eftermidddag?"

„Jo, gode Herre, det var det rigtignok; og det

fornøier mig meget, at jeg juſt idag ſkal kjøre for Dem igjen."

„Men er du da ikke længere Poſtillon?"

„Nei, det var min ſidſte Tour igaar. Jeg har giftet mig for en Uges Tid ſiden. Min Svigerfader er en ſikkelig Mand, og han er velſtaaende. Han har givet mig denne Kabriolet i Medgift. Det be=taler ſig bedre. Jeg har idag allerede kjørt en halv Snees Toure, for jeg ſkal ſige Dem, Kabrioletten er nylig opmalet og ſtikker Folk i Øinene. Og nu har jeg desuden den Fornøielſe at kjøre igjen for Dem, lige den førſte Dag jeg begynder paa min Bedrift. Det er et godt Tegn."

Med disſe Ord ſatte han Heſten i Gang, og Charolais glemte ſnart, paa den rigtignok lange Vei, baade Beaucaire og ſin ubehagelige Commiſſion, mens han lod ſine Tanker gaae over til mere fornøielige Gjenſtande. Hans Onkel, General Z*, ſkulde ſamme Aften indtræffe i Paris og ſtige af i det Hôtel, hvor han ſelv boede. Gjennem ham ſkulde han erfare, naar han kunde tiltræde ſin nye Poſt, og hvilke Agrements der vare forbundne med den; thi han var endnu meget lidt bekjendt med det nye Embede, han ſkulde tiltræde. Efterat han havde kjørt gjennem en Mængde Gader og Tvergader, blev Kudſken nødt til at ſtandſe i et ſmalt Stræde, hvor en Fragtvogn

var væltet og spærrede Passagen. Her, hvor Charolais blev opholdt næsten et Qvarteer, ville vi lade ham holde, og imens forsøge paa, inden hans Ankomst, at gjøre Bekjendtskab med den Familie, hos hvilken han nu skulde aflægge Visit.

Indtil for nogle Aar tilbage var Bernard & Comp. et Handelshuus, der gjorde betydelige Forretninger paa Provindserne. Nu, da Bernard følte sig ældre, havde han opgivet endeel af sine Forbindelser og indskrænket sit Comptoir-Personale. Med den forrige Fuldmægtig paa Comptoiret, Grignan, som han nu tog til Compagnon, fortsatte han vel Handelen, men gav sig kun af med enkelte Grene af samme, der vare lettere at bestride. Under sin forrige, mere udbredte Virksomhed havde han siden mange Aar tilbage staaet i mangfoldig Berøring med Kjøbmand Beaucaire, ja kunde endogsaa takke denne for at han saa hurtig kom i Skuddet. Ved et af de Besøg, Beaucaire aflagde i Paris, var det for et Par Aar siden foreløbig bleven aftalt imellem dem, at hans Søn skulde giftes med Bernards Datter Hortense, naar begge vare komne til Skjels Aar og Alder. Denne Sag, der endnu ikke kunde ansees for afgjort, da det altid maatte komme an paa, om de unge Mennesker passede og følte Tilbøielighed for hinanden, omtalte Bernard og hans Kone ikke for Nogen. Først

for en Maaned siden, da Bestemmelsen endelig blev, at den unge Beaucaire skulde indfinde sig i Paris og prøve sin Lykke hos Hortense, blev hun af sine Forældre underrettet om hvad der forestod hende. Hortense var, saaledes som Beaucaire havde yttret for Charolais, virkelig en elskværdig og velopdragen Pige, af en smuk Vext, en fiin Figur og med et blidt Udtryk i hendes Øine og i hendes Smiil. Hun stod i Dannelse meget over sine Nærmeste, en Følge af et Ophold paa et Par Aar hos en Tante nogle Miil fra Paris. Opdraget ømt og kjærligt hjemme og eneste Barn nærede hun for sine Forældre en ubegrændset Kjærlighed, og Intet vilde smerte hende mere end at volde dem en Sorg, en Skuffelse i et kjært Ønske. Hun modsatte sig derfor heller ikke det Valg, man paa hendes Vegne og uden hendes Vidende havde truffet; hun vidste, det var skeet i den bedste Mening, og at man kun havde hendes Lykke for Øie. Heller ikke ansaae hun det for umuligt, at hun kunde fatte Godhed for og blive lykkelig med den unge Beaucaire, uagtet hun først nu skulde til at gjøre hans Bekjendtskab. Men hun følte sig beklemt; hun tænkte med Uro, at det maaskee strax, naar det unge Menneske ankom, vilde vise sig, at han og hun slet ikke hørte hen i den samme Sphære, uden at dette saa lige vilde være indlysende for hendes Forældre. Hvad

skulde hun da i dette Tilfælde vælge? Bedrøve Forældrene eller offre sig selv? Disse Tanker bleve naturligviis mere levende, jo nærmere det Tidspunkt rykkede, da den unge Beaucaire kunde ventes, og Indtrykket deraf paa hende var kjendeligt. Hun var bleven blegere og stillere.

Bernard og hans Kone, begge To hjertensgode og grundskikkelige Folk, vare paa deres Side heller ikke ret veltilmode ved den hele Historie og fortrod igrunden, at de havde indladt sig derpaa. Uagtet de Oplysninger, Bernard underhaanden havde indhentet om den unge Beaucaire, alle talte til hans Fordeel, kunde man dog ikke vide, hvor megen Partiskhed der blandede sig i disse Anbefalinger. En saadan Fyr kunde tage sig godt nok ud i en Provindsby, men vilde maaskee i Paris gjøre en kluntet Figur. En anden Betænkelighed kom til: han var ikke bestemt til Handelen, men skulde, understøttet af en formaaende Ven af hans Fader, ved sin Ankomst ttl Paris søge om en Ansættelse. En saadan vilde han sagtens erholde, men med smaa Indtægter; og man maatte da i længere Tid aarlig spæde til, hvis det unge Par skulde slaae sig anstændigt igjennem. Alt dette satte de gamle, skikkelige Ægtefolk mange Fluer i Hovedet, dog meest Tanken om deres Datter. De gav ofte med urolige Diekast Agt paa hende og mærkede vel,

at hun var bleven tankefuld og stille. Madame Bernard tog sig fornemmelig dette nær. „Det siger jeg dig," sagde hun en Aften til sin Mand, „hvis han ikke behager os, og hvis Hortense ikke synes om ham, saa lade vi ham strax reise hjem igjen."

„Naa naa!" svarede Manden; „vi maae dog vente til han kommer, inden vi kan sætte ham paa Døren. Men forresten — vi kan ikke saadan uden Videre sende ham hjem igjen og lægge os ud med hans Fader, som du veed, jeg kan takke for min Velfærd. Lad os nu give Tid. Kanskee denne Historie falder bedre ud end vi nu sætte os i Hovedet."

Det blev ovenfor omtalt, at Bernard havde en Compagnon ved Navn Grignan. Denne var en ret dygtig Forretningsmand, men af sær og halsstarrig Natur. I al Stilhed var ogsaa han allerede længe gaaet omkring med et Giftermaalsproject: hans Søn Gustav, et smukt og meget lovende ungt Menneske, skulde indgaae en Forbindelse med Hortense. Bernard kunde ikke have Noget derimod, meente han, og Pigen, der havde kjendt hans Søn fra Barnsbeen, endnu mindre. Om Sønnens Villie var der ikke Tale; thi Grignan var vant til at commandere i sit Huus, og ventede Lydighed. Dette vidste Gustav og vovede derfor heller ikke at gjøre Indvendinger. Men

han følte sig meget ulykkelig over sin Faders Beslutning. For Hortense havde han hjertelig megen Godhed, men ikke Kjærlighed. Allerede for længere Tid siden havde han fæstet sit Hjerte til den smukke Gabrielle, Datter af Bernards Halvbroder, en ikke meget formuende Mand. Men saavel han som Gabrielle, der deelte hans Følelser, vare meget for frygtsomme og af for sagtmodig Characteer, til at de turde sætte en fast Villie mod den gamle, stridige Grignan; ja, det var endog at befrygte, at Gabrielles Fader af Stolthed vilde modsætte sig denne Forbindelse, naar han havde den ringeste Formodning om, at den var Grignan imod. De Elskende maatte under disse Omstændigheder nøies med i al Hemmelighed at klage for hinanden over deres haarde Skjebne.

Grignan gik nu en Eftermiddag ind til sin Compagnon og forlangte at tale i Enrum med ham. Efter nogle Præliminarier, der havde Hensyn til det Oeconomiske, rykkede han frem med den Plan, han havde lagt.

„Din Søn og min Datter et Par?“ udbrød Bernard og reiste sig. „Det gaaer ikke an.“

„Hvorfor gaaer det ikke an?“

„Det gaaer ikke an! Hvorfor har du ikke talt om denne Plan for længe siden?“

„Fordi jeg vilde vente til han var 22 Aar gam-

mel; i den Alder blev jeg ogsaa gift. Igaar blev han 22 Aar, og derfor kommer jeg idag. Hvad har du at indvende imod dette?"

„Ikke Andet, end at min Kone og jeg allerede for to Maaneder siden have lovet Hortenses Haand til en Søn af min gamle Ven Beaucaire. Imorgen Eftermiddag kommer han hertil, og iovermorgen skal Jaordet holdes."

„Og den Sag er gaaet saa stille hen, uden at I har ladet Jer mærke med et Ord derom? Hvorfor, om jeg maa spørge?"

„Det har nu havt sine Grunde."

„Men hvilke Grunde?"

„Hvad kan det hjælpe, jeg nu vil opregne og specificere dem? Den Sag kan ikke mere forandres. Det gjør mig ondt; thi under andre Omstændigheder, det giver jeg dig min Haand paa, skulde du ikke risquere et Afslag. Gustav kan jeg godt lide, og et Svogerskab med dig havde jeg Intet imod. Men du maa lade den Fugl flyve."

Grignan blev vred, samlede Hat og Stok sammen og gik sin Vei. Gustav, der vidste, i hvad Ærinde han var gaaet ud, ventede hele Aftenen med Angst den Befaling, at han den næste Dag havde at indfinde sig hos Bernard og hilse paa sin Brud. Men den Gamle tav og var i slet Humeur; hans

Søn begyndte at ane Sammenhængen og vovede at spørge om Udfaldet af hans Besøg. Og han erfarede nu til sin store Glæde, at den hele Plan var gaaet overstyr. Endnu samme Aften stjal han sig silde hen til sin Elskede, og lagde i Selskab med hende nye Planer for Fremtiden eller byggede nye Luftkasteller.

Saaledes stode Sagerne, da Charolais' Kabriolet, omsider befriet for Fragtvognen, styrede hen mod Familien Bernards Huus. Han var efterhaanden bleven enig med sig selv: den ubehagelige Commission vilde han tage saa let som muligt, meddele med faa Ord den stedfundne Duel og dens ulykkelige Udfald, aflevere Pakken med Brevene, og efter nogle almindelige Trøstegrunde see til at slippe bort.

Hos Bernard var Familien imidlertid samlet i dens pyntelige Dagligstue, Alle festlig paaklædte for at modtage den ventede Gjæst. Bernard selv hørte til den gamle Verden og bar allerede i sin Klædedragt Spor deraf. Han var, om just ikke pudret, saa dog friseret, og om Halsen bar han et af hine tykke og hvide Tørklæder, der gik høit op og var forsynet med en stor Sløife, saaledes som man seer flere af Heroerne i den store franske Revolution afbildede. Men af det bløde, sneehvide Liin stak hos ham et godmodigt, næsten altid muntert og fornøiet Ansigt frem.

Den omtalte Dag var dog det sædvanlige muntre Udtryk i hans Ansigt noget tilsløret. Saavel han som Konen og Hortense befandt sig sienshynlig i en Spænding, skjøndt de Alle søgte at skjule det. Den Ene saae forskende paa den Anden, de gamle Ægtefolk med betænkelige Diekast. Undertiden gjorde de sig et Ærinde ud og kom tilbage uden at de vidste, hvad de havde villet. Engang imellem gik Faderen hen til Hortense, klappede hende paa Kinden, men uden at sige Noget. Hun rakte ham da Haanden, saae mildt paa ham og prøvede at smile, men det vilde ikke ret lykkes. Imidlertid begyndte Bernard at blive urolig og saae ofte og utaalmodig ud af Vinduet. Den gamle Beaucaire havde skrevet: „Præcis Klokken to træder min Søn ind i Eders Stue." Og saavel efter hans Accuratesse og hans lystige Indfald kunde man stole paa, at dette nøiagtig vilde skee. Men Klokken var snart halv tre, og der var ingen Svigerson. Den gamle Tjener, der var posteret i Forværelset, og paa egen Haand havde været ude og seet ned ad den lange, lige Gade, meldte, at der var ingen Skygge af Vogn at see. Endelig hører man en Vogn rulle nede i Gaden. Tjeneren render af sig selv ud; thi hans Deeltagelse i denne vigtige Familie-Affaire er maaskee ligesaa stor som de Andres. Lidt efter kommer han hæsblæsende ind igjen: „Der er

Svigersønnen! den unge Beaucaire! Han holder allerede udenfor." Bernard og hans Kone stille sig bag et Jalousie og see ud. „Men det er jo en elegant ung Mand!" udbryder Bernard med et straalende Ansigt. „Ja, og smuk og velvoxen!" lægger hans Kone til. „Vi maae ud og tage imod ham!" Og mens de skynde sig ud, staaer den stakkels Hortense forvirret og skjælvende i et Hjørne af Værelset og holder sig ved et Postament.

De gamle Ægtefok kom ud i Forsalen ligesom Charolais traadte ind. Synet af den smukke, unge Mand med det frie, utvungne Væsen, og maaskee ogsaa hans moderne, smagfulde Paaklædning gjorde et saa behageligt Indtryk, at de begge brød ud i et glad og hjerteligt Velkommen. „Kjære, unge Ven!" tilføiede Bernard med et trofast Haandtryk, „ja, De er velkommen i vort Huus! De træffer i mig, min Kone og vor Datter som i vor hele Kreds lutter Venner, som med Længsel have seet Deres Komme imøde. Men træd nu indenfor — Hortense er derinde."

Charolais fik ikke Tid til at gjøre nogen Modbemærkning. Han blev trukken ind i Stadsestuen, hvor Papa, der ikke kunde undertrykke et triumpherende Smiil, forestillede ham for Datteren. Hendes Rødmen, hendes Undseelighed, hendes Forvirring, da

hun paa sin Faders Opfordring rakte den nye Gjæst Haanden, alt dette og maaskee en hende kun halv bevidst, behagelig Overraskelse gjorde hende endnu smukkere, end hun allerede var. Charolais stod taus og beundrende foran den yndige Pige. Han glemte alt Andet derover, han glemte, hvorfor han var kommen, han glemte, han havde et sørgeligt Budskab at bringe. Han havde ventet at træffe en almindelig Skjønhed, som man seer dem i Forstæderne, og studsede ved Synet af denne indtagende Skabning, de fine, regelmæssige Træk, den milde Blufærdighed, der var gydt over dem.

Madame Bernard, der meente, at nu skulde de Alle tage Plads og ordentlig snakke med hverandre og gjøre hverandres Bekjendtskab, vækkede ham af den tause Beskuelse, og han tog mechanisk mod den Plads, man anviste ham. Men han fandt sig i en critisk Situation. Disse Menneskers Glæde skulde han forstyrre, med eet Slag meddele dem den unge Beaucaires pludselige Død og bringe Sorgen ind i deres fredelige Hjem? Han kunde det ikke, han indsaae, han havde taget sig Tingen for let. Og denne indtagende unge Pige, han ikke kunde vende Øinene fra — det var ham slet ikke ukjært, at man en Stund antog ham for hendes ventede Brudgom. Han kunde jo Dagen derpaa tilskrive dem, oplyse Feiltagelsen og

dens Grund, og saaledes meget nemmere gjøre dem bekjendt med den beklagelige Tidende, han havde at bringe. En saadan Udvei var jo meget at foretrække.

Dette Raisonnement var han sig just ikke strax tydelig bevidst, ja, han fik ikke engang Tid til Overveielse. Bernard og hans Kone overvældede ham i deres Glæde med saa mange Spørgsmaal, og behandlede ham saa aldeles som den unge Beaucaire, at han næsten uden at ville det maatte gaae ind i dennes Rolle. Efterhaanden forekom Situationen ham lystig; thi uagtet Beaucaires mange Meddelelser om sig selv og sin Familie satte ham ganske godt istand til at rede for sig, kom han dog flere Gange i Forlegenhed og rodede sig ind i latterlige Feiltagelser. Men han selv tog sig det ikke videre nær, og Bernard hviskede med et fornøiet Ansigt til Hortense: „Han svarer ganske forvirret, naar han seer paa dig. Vil vi have et fornuftigt Svar af ham, maa du gaae ud af Stuen."

„Han ligner sin Fader," bemærkede nu Madame Bernard.

„Aa, hvor vil du hen!" faldt hendes Mand ind; „han har ikke et Træk af ham. Men han har Lighed med sin Moder, saaledes som hun saae ud for en tyve

Aar siden, da jeg sidstegang saae hende. Har jeg ikke Ret, kjære Ven?"

„Jo," svarede Charolais, og dennegang talte han Sandhed; „man har altid fundet, at jeg havde Lighed med min afdøde Moder."

„Afdøde?" udbrød Bernard. „Gud bevares, er Deres Moder død? Naar? Men fortæl! Det har jeg ikke vidst et Ord om."

Charolais mærkede, han havde forløbet sig, men han tabte ikke Contenancen. „Har De ikke vidst det? Da er det over et Aar siden."

„Over et Aar siden! Ja, det ligner Deres Fader; han har aldrig holdt af at tale om bedrøvelige Ting. Stakkels Mand! Mistet sin Kone! — Men De ligner hende, det er ganske vist. Jeg har et Silhouette af hende — og, mens jeg husker det, jeg har ogsaa Deres Portrait."

„Mit?" spurgte Charolais forskrækket.

„Naturligviis. Jeg maatte dog vide, hvorledes den unge Herre omtrent saae ud, som vi havde bestemt til — nu, De veed nok, hvad jeg mener. Kort og godt, jeg fik i al Hemmelighed, uden at en Eneste derhjemme hos Dem fik det at vide, en ung Maler, egentlig en Dilettant, til at sende mig en Tegning af Dem. Det er en Blyants-Tegning; men den er godt gjort. Nu skal jeg hente den."

Charolais ønskede alle Dilettanter Pokker i Vold; nu vilde Sandheden snart komme for en Dag, og han saae med et Suk paa Hortense, i hvis Nærhed han maaskee idag var sidste Gang. Bernard kom strax efter ind med Tegningen. Ved det første Diekast opdagede Charolais, at den ikke havde den fjerneste Lighed med den unge Beaucaire. Men hermed var han ikke stort hjulpen; med ham selv havde den naturligviis endnu mindre Lighed.

Man saae afvexlende paa ham og paa Tegningen, man sammenlignede, man disputerede. „Det ligner ham, siger jeg!“ udbrød Madame Bernard; „det er hans Næse, hans Dine, hans hele Positur. Men De bar dengang Deres Haar anderledes.“

„Det er ganske rigtigt; jeg har nu adoniseret mig en Smule.“

„Men hvorfor,“ spurgte Bernard, „har han tegnet Dem i en saa stiv, provinciel Kjole og med en Vest som fra min egen Ungdomstid!“

„Fordi jeg formodentlig dengang gik klædt saaledes. Vi ere først i det sidste Par Maaneder blevne lykfaliggjorte med en Skrædder fra Paris.“

„Ah, saa kan jeg forstaae! — Min Kone har Ret; det ligner Dem saa meget som man kan forlange af en Blyantsskitse. Finder du ikke det Samme, Hortense?“

Hortense nikkede rødmende; men i Hjertet meente hun, at der var ikke Tanke om Lighed, at han var en langt smukkere Mand. Men derover var hun slet ikke vred.

„Jo, det ligner Dem," vedblev Bernard; „kun finder jeg, og det har jeg egentlig fundet hele Tiden, at De seer ældre ud. Man skulde ikke troe, at De kun var 24 Aar."

„Det er meget sandt," svarede Charolais alvorligt; „man holder mig ganske almindelig for henved 30 Aar."

Denne Conversation blev afbrudt af Bernards Spørgsmaal: „Men har De ikke et Brev med til mig fra Deres Fader?"

„Jeg har en heel Pakke med Breve, og desuden nogle andre Sager," svarede Charolais og overrakte Pakken, som ogsaa strax blev brudt. Der laae to Breve deri og et fladt Saffians-Foderal, omhyggelig svøbt ind i Papir og forseglet. „Hvad er der heri?" spurgte Bernard.

„Hvad der er deri? Hm — ja, Hemmeligheder maa man ikke røbe. Behag selv at see efter."

Papiret blev taget af, og Etui'et befandtes at indeholde et Par Drenringe og en Brystnaal, begge til Hortense og af betydelig Værdie. De bleve meget

beundrede, men Charolais ærgrede sig hemmeligt over at de vare saa smagløst forarbeidede.

„Og nu Brevene!“ sagde Bernard. „Lad see! — Det ene er fra Deres Fader, det kunde jeg nok vide; og det andet er fra Deres Onkel.“

„Hvad hedder den Onkel?“ spurgte Madame Bernard, henvendt til Charolais.

„Hvad han hedder? Hm — det er Onkel Girodat.“

„Onkel Girodat?“ sagde Bernard forundret. „Ham kjender jeg ikke. Har De en Onkel, der hedder Girodat? Eller mener De Girard?“

„Jeg mener Onkel Girard. Sagde jeg Girodat? Det var en Distraction.“

„Nu godt, jeg vil gaae ind og læse mine Breve; og du, lille Kone, sørg for, at vi snart kan komme tilbords — ja, vor Spisetid er af den gamle Verden, ligesom vi selv, Klokken tre eller lidt derover. Pleier den unge Herre at spise før eller senere?“

„Netop paa samme Tid,“ svarede Charolais, der aldrig spiste før Klokken 6.

„Nu, saa kom, Kone! og gjør dig færdig.“

Med disse Ord trak han sin Kone med sig, aabenbar for at give de unge Folk Leilighed til at være alene sammen.

Charolais benyttede disse faa Øieblik til at nærme sig den unge smukke Pige lidt mere. Det lykkedes

ham at befrie hende for den Undseelighed, der hidtil havde lukket hendes Læber. Om den projecterede Forbindelse talte han ikke et Ord — han vovede det ikke; men hun antog det for Delicatesse og var ham taknemmelig derfor. Derimod førte han Talen paa hendes huuslige Forhold, hendes Omgivelser, Sysler og Adspredelser, og glædede sig meget over den naturlige Forstand og selv de Glimt af Munterhed, der røbede sig gjennem hendes Svar. Da han saae et Fortepiano i Stuen og formodede, at hun spillede og sang, bad han hende synge en lille Romance, der laae opslaaet; han vilde da accompagnere hende. Hun opfyldte hans Ønske, med en ingenlunde udmærket, men meget behagelig Stemme. De Gamle traadte i det Samme ind og bleve staaende ved Døren med glædetindrende Øine, indtil Sangen var ude. „Ja, som De seer," yttrede Bernard, er Hortense lidt musikalsk. Vi har sørget for hendes Opdragelse saa godt vi kunde og holdt de bedste Lærere til hende. Og hos sin Tante, hvor hun var et Par Aar, har hun profiteret meget, det maa jeg indrømme. — Men nu tilbords!"

Ved Bordet maatte Charolais sidde mellem Fader og Datter. Anretningen var god, Vinene fortræffelige, Bernard en munter Vært og Charolais en un-

derholdende Bordgjæst. Man kom da snart i den bedste Stemning.

Blandt andre Gjenstande, tildeels af lettere Gehalt, der kom paa Bane, berørte Bernard ogsaa det Spørgsmaal, om den unge Mand eller hans Nærmeste allerede havde gjort Skridt for en mulig Befordring paa Embedsveien. Charolais, der hidtil, uden at genere sig meget, havde sammenblandet sin egen Personlighed med den afdøde Beaucaires, svarede da, at den Sag havde allerede den bedste Fremgang. Ved sin Families Indflydelse var han nylig bleven udnævnt til Underpræfect i et Arrondissement i et af Departementerne.

„Hvad fortæller De!“ udbrød Bernard med glad Overraskelse. „Underpræfect! Men det er jo en udmærket og anseet Post! Og den kan jo med Tiden føre til, at De bliver Præfect, den første Embedsmand i Departementet. Hvem har udvirket en saa stor Gunst for Dem?“

„Min Onkel.“

„Deres Onkel Girard?“

„Ganske rigtigt, min Onkel Girard. Han har i sin Ungdom gjort nogle Felttog sammen med Indenrigsministeren, der dengang var ved Armeen, og havde Leilighed til at vise ham endeel vigtige Tjenester.“

„Deres Onkel Girard? Tapetmageren? Har han gjort Felttog?“

„Jo,“ svarede Charolais uden at lade sig forbløffe, „under Revolutionen og som simpel Soldat.“

„Derom har jeg aldrig vidst et Ord. Men umuligt er det ikke. Dengang maatte Alle holde her. — Seer man til den gamle Onkel Girard, som man skulde troe om, at han ikke kunde tælle til Fem! Han har en saadan Indflydelse! Imellem os sagt har jeg altid holdt ham for en — Men lad gaae! Han har viist Dem en stor Tjeneste, og vi bør holde ham i Ære. — Ja, saa ønske vi Dem Alle til Lykke! De kunde ikke let have bragt os en mere glædelig Tidende. Hr. Underpræfect! tillad, at jeg drikker et Glas med Dem og bevidner Dem min største Deeltagelse. Og naar De skriver til Deres Onkel, beder jeg Dem hilse ham, at jeg for Fremtiden skal have en ganske anden Respect for ham.“

Denne Efterretning forhøiede endnu mere det lille Selskabs Munterhed. Bernard og hans Kone saae til hinanden med betydningsfulde Øiekast; thi det undgik dem ikke, at deres Gjæst viste Hortense den største Opmærksomhed, og paa hende var det godt at mærke, at hun ikke var ufølsom for de smukke Ord, han henvendte til hende. Sundhedsrødmen var igjen vendt tilbage til hendes Kinder, og Øinene lyste med

en mild Glands. Man gik først silde fra Bordet, og begav sig derfra ind i Dagligstuen, hvor et Kaffebord stod serveret.

Vi have allerede i det Foregaaende gjort opmærksom paa, at Charolais var meget tilbøielig til at give efter for et pludseligt Indfald. Streifede et saadant nær ved det Komiske eller Lystige, da gjorde det saa meget mere Virkning, som han altid satte et meget alvorligt Ansigt op derved og ikke forandrede en Mine. Dog maatte en eller anden udvortes Omstændighed give ham Stødet til Det, han i en saadan Stemning kunde falde paa; og den ganske eiendommelige Situation, hvori han befandt sig i denne Familiekreds, gav ham da vel en pludselig og uimodstaaelig Lyst til at drive Situationen til det Yderste.

Efterat nemlig en lille halv Time var gaaet siden man reiste sig fra Bordet, faldt hans Øine tilfældigviis paa Stue-Uhret. Han stod pludselig op og greb efter sin Hat med den Erklæring, at han nu maatte anbefale sig.

„Vil De gaae nu?“ spurgte Bernard forundret. „Men vi smigrede os med, at Hr. Underpræfecten vilde tilbringe Resten af denne Dag hos os. Om Lidt haabe vi at see Adskillige af vor Familie og Bekjendte hos os.“

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan profitere af

dette Bekjendtskab. Men De vil selv indsee, at det er mig umuligt. Klokken er allerede fem, og Klokken halv sex...."

„Nu, hvad er der saa paafærde?"

— „Har jeg en Forretning, hvorved min Nærværelse er aldeles nødvendig."

„Kan De, der først idag er kommen til Paris, allerede have en Forretning, der er saa presserende?"

„Jeg forsikrer Dem — det er en Forretning, man godt kan have strax efter sin Ankomst til Paris, og som Ingen kan undslaae sig for."

„Men — hvis det ikke er for ubeskedent — hvad er det da for en Forretning?"

„Klokken halv sex skal jeg begraves."

Bernard slog en høi Latter op over det lystige Indfald, og Damerne stemte i med.

„De vil dog vel ikke begraves før De er død," sagde Bernard endnu leende.

„Nei," vedblev Charolais med uforstyrret Alvorlighed; „men denne nødvendige Forberedelse har jeg ogsaa allerede underkastet mig. Jeg vil nu tilstaae Dem, at jeg ankom allerede igaar Aftes og var i Operahuset. Der fik jeg en ulykkelig Strid med en mig ubekjendt Herre. Han udfordrede mig, og imorges Klokken ti blev jeg skudt i Duellen. Man bragte mig tilbage til Hôtellet hvor jeg boer. Derfra skal

jeg begraves — Kirkebetjentene er tilsagte, Alt er anordnet, og min Ære tillader ikke, at jeg udebliver."

„De er da en Harcelliſt uden Mage!"

„Jeg ſpøger ikke. Hvis De ønſker det, kan jeg gjerne producere en Doctor-Atteſt."

„Hahaha! Nei, naar man har havt den Fornøielſe at være ſammen med Dem til Middag ved et godt Glas Viin og min Kones forſvarlige Retter, ſaa behøver man ingen Atteſt for, at De lever og er i bedſte Velgaaende. — Nu, jeg mærker nok, at der maa være en eller anden Grund, hvorfor De vil absentere Dem, og vi ſkal ikke holde paa Dem. Men ſeneſt Klokken otte iaften maae vi ſee Dem igjen. Mine Venner og Bekjendte, maa De vide, ere meget begjærlige efter at gjøre Deres Bekjendtſkab, og nu iſær, antager jeg, naar man erfarer, at De er bleven Underpræfect — det er min Sandten ikke til at ſpøge med! En Mand i Deres Alder! — Kommer De ikke til den Tid af Dem ſelv, ſaa ſender jeg ſtraxt en Vogn efter Dem. Er det ikke Hôtel de l'Europe, hvor De boer? Jo, rigtigt. Det er ellers fornemt, men det har De gjort Ret i. De har Formue ivente, og den Stilling, De nu ſnart ſkal træde ind i, kræver ogſaa, at man ſkal ſætte ſig i Anſeelſe."

Charolais anbefalede ſig da. Inden han forlod Familien gik han hen til Hortenſe og ſagde, idet han

ærbødig kyste hende paa Haanden: „At jeg har gjort Deres Bekjendtskab bør i Grunden være mig nok; det er den lykkeligste Begivenhed i mit Liv hidtil. Alt Andet, hvad man kalder Held og Gunst af Skjebnen, staaer i Skygge mod dette. Tvivl derfor ikke paa, at hvis det staaer til mig, vil jeg ikke tøve med at see Dem igjen."

Som man kan begribe udgjorde Charolais efter sin Bortgang den eneste Gjenstand for Familiens Conversation. „Naa, Hortense," sagde Papa, idet han tog hende under Hagen, „sig mig nu, min Pige, hvad du synes om den unge Herre. Har dine Forældre sørget for dig eller ikke?"

Hun rødmede og svarede med nedslagne Øine: „Jeg kjender ham endnu saa lidt."

„Men du kan dog sige, om han behager dig, om du synes om ham."

„Jo, kjære Fa'er — hvis ellers min Mening om en Mand, der vist i alle Henseender staaer over mig, kan komme i Betragtning — han behager mig, og han maa vist behage Alle."

„Nu, saa vil vi haabe, at han ogsaa vil behage dig efter nærmere Bekjendtskab. Du behøver ikke at forhaste dig. I skal hverken idag eller imorgen underskrive Contracten. Lad ham nu komme daglig hos os, saa vil du lære ham at kjende. Men jeg for-

staaer mig paa mine Folk! Jeg saae med et halvt Diekast hvad der stikker i ham. Du vil komme til at synes om ham — pas paa! Han er en sjelden ung Mand! Og Underpræfect er han allerede — du bliver en af de anseeteste Damer i hans Departement."

Charolais havde imidlertid skyndt sig ned i Gaden, hvor han længere hen traf sin Kabriolet, som han havde ladet holde. Kudsken var under hans lange, uformodede Fraværelse falden i Søvn og sad paa Dørtrinnet lænet ind i Vognen. Han fik ham vækket, paalagde ham at haste, da Klokken var bleven mange og kjørte nu tilbage til Hôtellet. Underveis sad han fordybet i sine egne Tanker, mens den lille Kreds, han nylig havde forladt, passerede Revü for ham. Det skjønne Billede af Hortense dukkede bestandig op for ham som i forklaret Skikkelse, og han følte allerede nu, at det aldrig vilde forlade ham.

I Hôtellet erfarede han, at Beaucaire omtrent for et Qvarteer siden var bleven afhentet af Kirkebetjenterne og ført ud til Père Lachaises Begravelsesplads. Men selv om dette ikke var skeet, havde han dog ikke, efter sit Forsæt, kunnet vise den Afdøde den sidste Vennetjeneste. Hans Onkel, General Z*, var nemlig, som han strax erfoer af Portneren, ankommen for en halv Time siden og ventede meget utaalmodig paa ham. Til denne ilede han da op og fandt ham

ved Middagsbordet. „Naa, Patron! du er en accurat Mand!“

„Kjere Onkel, jeg har været i Paris siden igaar Aftes. Men tillad, jeg gjør Dem opmærksom paa, at De efter Deres Skrivelse først vilde ankomme Klokken syv.“

„Det er sandt. Men jeg har faaet et Brev fra Ministeren, der gjør, at vi maae haste. Den Klodrian, der er bleven constitueret dernede af Præfecten, har begaaet saa mange Dumheder, at man i al Hast maatte fjerne ham igjen; og nu maa du selv træde ind i din Post og endnu iaften begive dig paa Reisen. Jeg vil ledsage dig, deels for at lette dig de første Vanskeligheder — du veed, at Præfecten er en gammel Ven af mig — men deels ogsaa, fordi jeg i lang Tid ikke har været i den smukke Egn dernede, uagtet jeg har mange Bekjendte der og behagelige Ungdoms-Erindringer derfra. — Du sætter et saa underligt Ansigt op. Er der Noget iveien fra din Side?“

„Nei,“ svarede Charolais resigneert, „jeg er beredt til at følge Dem.“

„Godt; saa sæt dig først ned og hjælp mig med at faae Ende paa alle disse Retter og den sidste Flaske Champagne.“

„Jeg har spiist.“

„Allerede?“

„Ja — jeg fandt det idag bequemmere at spise tidlig. Men hvor længe, troer De, vil min Nærværelse være nødvendig i min nye Post? — jeg mener, for det Første; thi naar jeg nu skal reise som jeg staaer og gaaer, saa maa det dog senere tillades mig at vende tilbage til Paris, for at ordne mine Affairer.“

„Det vil nok blive dig tilladt; men naar, kan jeg ikke sige dig. Maaske om en Maanedstid, naar man snakker Godt for Præfecten. Men Klokken syv maa du være færdig til Afreisen. Vi vil overnatte underveis. At kjøre den lange Vei dertil itræk er for Meget i min Alder.“

Den korte Frist, der var forundt Charolais til Afreisen, gav ham Meget at varetage. Blandt Andet maatte han sørge for, at de Eiendele, Beaucaire havde efterladt, bleve gjemte i dennes Kuffert og Nøglen overleveret til Værten i Hôtellet, for at hans Sager med Tiden kunde tilstilles dem, der paa Øvrighedens eller Familiens Vegne legitimerede sig. Andre Forretninger kom ogsaa til, saa der var ikke at tænke paa, at kunne tilskrive Hr. Bernard og oplyse ham om det Foresaldne samt den Rolle, han tildeels mod sin Villie havde spillet derved. Senere, da han ankom til sit Bestemmelsessted, blev han vel

med Eet skudt ind i en Mængde nye Forhold, men havde dog nok kunnet faae Tid til den omtalte Skrivelse, dersom han ikke uventet havde gjort den Opdagelse, at han ikke vidste, hvem han skulde skrive til. Alt hvad han havde erfaret om den Mand, hos hvem han tilbragte hiin Middag, var, at han hed Bernard, et i Paris meget almindeligt Navn; men hvad denne Hr. Bernard var, om Kjøbmand, Mægler eller noget Lignende, vidste han ikke. Og hvad der var det Værste, han kunde hverken angive Gadens Navn eller Husnummeret, efter hvilket man skulde søge ham. Dengang Beaucaire gav ham Adressen, stak han den strax i sin Tegnebog og leverede den siden til Kudsken, uden at gjøre sig nøiere bekjendt med den. Herved var der da ikke Andet at gjøre, end at vente til han selv kunde komme til Paris, hvor han da sandsynligviis vilde kunne udfinde den Vei, han havde taget med Kabrioletten. Men desværre ophobede Forretningerne sig mere og mere; og han maatte selv indrømme, at det ikke gik an, saa snart at forlade den nylig tiltraadte Post.

Men vi maae vende tilbage til Familien Bernard.

Allerede Klokken halv otte stod den gamle Papa ved Vinduet og saae ud, idet han mumlede ved sig selv: „Igrunden kunde han gjerne være her alt nu. En forliebt ung Mand kan godt komme lidt før den aftalte Tid.“ Da Klokken blev otte saae han hvert Øieblik hen til Døren; og da den blev halv ni var han saa utaalmodig, at hans Kone maatte tale ham tilrette. Gjerne havde han sendt Bud efter sin tilkommende Svigerson; men i Hôtellet var han vist neppe paa den Tid, og hvor skulde han ellers søge ham? „Det holder jeg ikke af,“ sagde han til sin Kone; „den første Dag kan man sagtens vise lidt Opmærksomhed. Accuratesse kunde han min Sandten lært af sin Fader.“

„Men hvem kan vide, hvad der er kommet iveien?“

„Slet ingen Ting! Letsindighed! Han er maaskee i Operahuset, ligesom igaar Aftes, eller i et Vaudeville-Theater. Nu er hele Stuen fuld af Folk derinde, og vi staae som nogle Narre. Og Hortense — jeg troer nok, hun fortjente, at man tog lidt mere Hensyn til hende.“

Alt dette var sandt, men Svigersønnen kom alligevel ikke. Hele Aftenen gik hen, Gjæsterne anbefalede sig, og man var alene tilbage, med den slappe Følelse, en skuffet Forventning efterlader. Hortense

var noget bleg, men hun gav intet Tegn paa Fortrydelighed, endsige paa Vrede.

„Ja, lad os nu slaae os til Ro," sagde Bernard. „Imorgen tidlig vil jeg selv gaae til Hôtellet, inden den unge Herre er fløiet ud af Reden; og saa skal jeg min Tro læse ham Texten."

Inden han gik den næste Morgen sagde hans Kone til ham: „Der er inat faldet mig Noget ind. Kan du huske det lystige Indfald af ham, at han skulde begraves, fordi han var bleven skudt i en Duel? Han fortalte det saa alvorligt, og jeg frygter nu for, at han paa en forblommet Maade vilde underrette os om, at han virkelig var udfordret og ikke ventede at komme levende derfra."

„Det kan jeg aldrig troe. Det var et lystigt Indfald, som du selv siger. Andet var det ikke."

„Maaskee. Men han satte saadan en underlig Mine op derved. Han kom ikke med det som man kommer med et lystigt Indfald. Noget stikker der under, det vil jeg gjøre min Ed paa."

Bernard rystede paa Hovedet og gik. Da han kom til Hôtellet, begav han sig ind til Portneren og spurgte, om der ikke boede en Mand, der hed Beaucaire.

„Han boer her ikke mere," var Svaret; „han *har* boet her."

„Er han allerede taget herfra?"

„Ja, han laae her kun een Nat."

„Hvor er han da flyttet hen?"

„Til Père Lachaises Kirkegaard."

„Hvad skal det sige?"

„Det skal sige, at han igaar Eftermiddags mellem Klokken fem og sex blev begravet der."

„Begravet?" skreg Bernard forbauset og maatte holde sig ved et Skab, han stod op til. „Er han da død? Naar? Det er jo umuligt!"

„Der er Ingenting mere muligt end Det, jeg siger Dem. Naar man faaer en Kugle midt i Hjertet, saa dør man gjerne deraf."

„Men tael dog fornuftig," vedblev Bernard og stod og rystede. „En Kugle? Hvor skulde han komme dertil?"

„Ja, det veed jeg ikke. Men vist er det, at han har været ude at duellere, og at han igaar Morges mellem ti og elleve blev baaren hjem til Hôtellet steendød."

„Aa, De staaer jo og gjør Nar af mig! Han har været hos mig igaar Eftermiddag — han har spiist til Middag hos os — hvor kan han saa være skudt ihjæl om Formiddagen? Jeg maa tale med Værten her i Hôtellet."

„Ja, vær saa god. Han vil fortælle Dem ganske det Samme som De allerede har hørt af mig.“

Hôteleieren, hvem Bernard nu begav sig op til, skjøndt hans Been vare nærved at nægte ham deres Tjeneste, bestyrkede i Ret og Alt hvad Portneren havde sagt. Han viste ham det Værelse, hvor den unge Beaucaire havde boet, og hvor endnu hans Kuffert stod med det fulde Navn paa. I et Hjørne af Værelset laae et afrevet Stykke af et Brev; Bernard, der tog det op, kjendte strax Haanden, det var den gamle Beaucaires Haandskrift! Hvor kunde han saa tvivle? Den Afdøde var hans bestemte Svigerson. Men dette var jo igjen ikke tænkeligt! Den bestemte Svigerson havde lyslevende besøgt dem, bragt Breve og Forærninger fra Hjemmet, man havde hans Portrait, og det var ham ligt. Saa kunde det jo ikke være den Samme, der var skudt om Morgenen! Og dog var det ham! Han havde jo selv fortalt dem om Duellen og sin forestaaende Begravelse — man havde antaget det for et lystigt Indfald, men det var Alvor!

Den gamle Mand blev saa forvirret og forstyrret over de Tanker, der stormede ind paa ham, at han ikke formaaede at gaae hjem, men maatte lade en Fiacre hente. Da han kom hjem, blev Kone og Datter forskrækkede over det forandrede Udtryk i den el-

lers saa muntre Mands Ansigtstræk; og det varede en Tid, inden han kunde fortælle dem hvad han havde bragt i Erfaring. Madame Bernard forsede sig: „Saa er det jo et Gjenfærd, der har været hos os, intet levende Menneske af Kjød og Blod! Det skal man troe paa!“

„Ja, vor Herre maa vide, hvad man skal troe,“ svarede Bernard. „Jeg er nærved at gaae fra mine Concepter over den Historie. Hvad siger du dertil, mit stakkels Barn?“

Han bemærkede først nu, at Hortense stod ubevægelig som en Billedstotte, og ikke kunde faae et Ord frem. Bekymret trak han hende hen til sig: „Vær fornuftig, Barn, og tag dig ikke den Sag saa nær. Lad ham være hvad han vil! Har du ikke os, dine Forældre, dine Venner?“

„Troer du, han er død?“ spurgte hun omsider.

„Vi ere vel nødte til at troe det.“

„Og at han ikke kommer igjen?“

„Hm — naar han paa den Maade har været her een Gang, saa var det jo ikke umuligt — skjøndt det vilde jeg helst have mig frabedet. Er han virkelig død, saa er Fadderskabet ude, og han skal skjætte sig selv.“

Hans Datter satte sig ned i et Hjørne af Værelset, tilsyneladende rolig, og saae stille hen for sig.

Hun blev ikke forfærdet ved den Tanke, at den Brudgom, der havde besøgt hende, hørte til den anden Verden. Charolais havde gjort et stærkt Indtryk paa hende, et saa meget stærkere, som hun fra Begyndelsen havde betragtet sig som et frivilligt Offer; hun vilde være tilfreds, naar den unge Mand, der ankom, blot var at taale og ikke besad Egenskaber, der gjorde Livet med ham umuligt. Mindst antog hun, at Den, der ventedes, skulde besidde saa mange anbefalende Egenskaber, en saa høi Grad af Dannelse, at hun maatte frygte for, ikke at være ham værdig. Var han nu virkelig efter Døden kommen for at indfrie sit Løfte — og det maa tilføies, at hendes unge Phantasie ikke fandt dette saa utroligt — da saae hun deri et Tegn paa, at hun ikke havde været ham saa ganske uværdig, og at hun i Erindringen turde holde fast ved denne tabte Lykke.

Hele denne Begivenhed, der ikke kunde holdes hemmelig for Bernards Nærmeste og fra disse udbredte sig videre, gjorde naturligviis den største Sensation, og blev snart udsmykket med mange, endnu mere utrolige Biomstændigheder, om hvis Sandhed Ingen tvivlede; thi Pariserne ere et meget lettroende Folkefærd. Hos Bernards varede det længe, inden man ret kunde fatte sig eller gjøre sig fortrolig med Det, man antog at have oplevet. Madam Bernard

fandt ſig først tilrette; thi hun paaſtod, at hun allerede iforveien havde havt en Anelſe om, at det ikke hang saa rigtig sammen. Hendes Mand derimod havde mere ondt ved at berolige ſig. I ſin Utaalmodighed beſluttede han at gjøre endnu et Skridt for at ſkaffe ſig Vished. Værten i Hôtellet havde ſagt ham, at der var ſkeet Meldelſe om Duellen og Dødsfaldet til Øvrigheden, og at en Retsbetjent i denne Anledning havde indfundet ſig. Han ſendte nu En hen til det vedkommende Politi-Comptoir, og de Oplysninger, han fik derfra, ſtemte ganſke med dem, han allerede kjendte. Fra ſin gamle Ven Beaucaire fik han nogen Tid efter et Brev, der indeholdt mange Beklagelſer over Tabet af denne Søn, af hvem han havde ventet ſig ſaa Meget. Fra alle Sider modtog han altſaa Beſtyrkelſe om denne uforklarlige Begivenhed:

En Ugestid gik han og grublede og var ordknap, begge Dele meget imod hans Vane. Men han beſad af Naturen et for muntert, meddelende Sind til at dette Humeur længe kunde ſtaae paa. Efter nok en Uges Forløb følte han ſig kun lidt anfægtet af denne Hændelſe og kunde med Rolighed tale derom. Og inden en Maaned var gaaet, formaaede han at gjøre ſig en Smule lyſtig over Det, der var arriveret dem. „Naar Alt kommer til Alt," ſagde han en Aften til et

Par af sine Venner, „saa maae vi være taknemmelige for, at det gik som det gik. Naar et Gjenfærd ellers aflægger en Visit hos Folk, saa skeer det midt om Natten, ganske uventet, og mens man er mutters alene, og man veed aldrig, hvorledes det er kommet ind, og hvor det bliver af. Alt dette sætter Skræk i Blodet. Han derimod kom til os midt om Dagen og ovenikjøbet i Kabriolet; det var jo en stor Opmærksomhed, han viste os. Du, Kone, har nu slet ingen Grund til at beklage dig. Af et Gjenfærd at være spiste han med god Appetit af alle dine Retter. — Men eftersom han dog i Et og Alt viste sig som et velopdraget og ærekjært Gjenfærd, saa er der een Ting, jeg ikke kan forstaae. Han fortalte os, at han var bleven Underpræfect, at hans halvtossede Onkel Girard havde udvirket det, og vi troede ham, og han tog mod vore Gratulationer. Men nu erfarer jeg, at det slet ikke er Beaucaires Søn, der har faaet denne Post, men et vildfremmed Menneske. Det var ikke smukt at binde os denne Historie paa Ærmet. Men jeg tænker, et saadant lille Praleri kan man ikke tage saa noie hos En, der første Gang gaaer igjen og naturligviis maa være lidt forvirret i Hovedet." Det var en Lykke for ham, at dette formeentlige Spøgeri indeholdt saa mange Modsigelser, at dets komiske Sider meldte sig af sig selv.

Der var imidlertid een Person i denne Kreds, der lige fra Begyndelsen var hjertelig fornøiet over alt Det, der var hændt Familien. Det var Hr. Grignan, Gustav's Fader; og hertil havde han, som man kan vide, sine gyldige Grunde. En Morgenstund, da han kom ind i Comptoiret noget tidligere end ellers — det kunde dengang være en 5, 6 Uger siden det ominøse Besøg — udbad han sig en Samtale med Hr. Bernard. „Jeg har givet Jer Allesammen Tid til at komme Jer," begyndte han, „eftersom jeg nok mærkede, at I var ikke saa lidt forstyrrede i Hovedet. Men nu spørger jeg dig om hvad du har betænkt. Det Løfte, du har givet Beaucaires Søn, falder vel bort af sig selv — med mindre du antager, at han vil besøge Jer endnu engang og lade sig vie efter sin Død. Altsaa venter jeg, at du nu staaer ved dit Ord. Du har selv sagt, at du Intet har imod et Svogerskab med mig, og at du synes godt om Gustav. Jeg anholder da nu om din Datters Haand til ham. Han er paa vort Comptoir, og er flittig. Med Tiden kan han gaae ind i Forretningerne og afløse os, naar vi blive for gamle. En bedre Svigerson kan du ikke forlange. Har jeg Ret eller Uret?"

„Du har Ret. Fra min Side er der Intet iveien. Men Hortense — for det Første tør vi ikke tale med hende om den Sag. Hun tænker endnu for

meget paa ham, der — nu, du veed jo. Men min Kone og jeg har overlagt, at hun skal tilbringe en Maanedstid hos sin Tante, hos hvem hun før har tilbragt flere Aar. Det er et muntert Huus, der er tre unge Døttre, Enhver af dem har igjen sine Ven=rnder, man kjører, rider paa Æsler, dandser og mu=sicerer. Det vil opmuntre hende. Naar hun kom=mer tilbage derfra, vil der snarere være Udsigt for din Søn."

Grignan gav efter, skjøndt nødig, og Hortense tiltraadte den lille Reise. Det lod ogsaa til, at den havde god Indflydelse paa hende. Hjemme havde hun i den sidste Tid gaaet stille omkring, indesluttet i sig selv. Da hun kom tilbage var hendes Udseende sundere, en Følge af den friske Luft og det mere be=vægede Liv. Hun syntes ogsaa mere resigneert og tog igjen paa sin milde Maade Deel i Dagens smaa Begivenheder.

Hun havde ikke været ret længe hjemme, før Grignan meldte sig paany, og Bernard kunde nu ikke undgaae at tale med hende om den nye Frier. Af et og andet Ord, hendes Moder havde ladet falde, var hun allerede forberedt. „Lad mig blive hos Eder, kjære Fa'er! det vil jeg helst. Herhjemme føler jeg mig tilfreds og tryg, og for Eder kan det ogsaa være godt, at I har Eders Datter om Eder." Bernard

forestillede hende, at hun selv var mindst tjent med en saadan Beslutning. De kunde falde fra, og saa stod hun alene blandt Slægtninge, der maaskee ikke vilde skjænke hende den rette Deeltagelse. Gustav var et bravt ungt Menneske, til hvem man med Rolighed kunde overgive Omsorgen for hendes Fremtid.

„Ja," svarede hun, „jeg kan Intet indvende mod Gustav. Vi ere voxede op sammen, og jeg kjender hver Fold hos ham. Men — ak, kjære Fa'er, det forekommer mig tidt, at jeg ikke længere har Raadighed over min Haand, at den tilhører en Anden. Hiin Dag, da vi havde det gaadefulde Besøg, da lovede jeg mig selv bort, og det synes mig, at jeg nu er bunden."

Bernard kaldte dette for Grillier og meente, naar hun Intet havde mod Gustav, skulde hun dog see til, at hun kunde føie ham i hans Ønsker. Men hun kunde jo overveie det noiere. Et Par Uger før eller efter kom det jo ikke an paa.

Men den utaalmodige Grignan vilde ikke finde sig i denne Udsættelse. Han talte selv med Hortense og forstod at stille sine Ord ret klogt. „Et Partie som dette," sagde han til hende, „var til Fordeel for alle Parter. Intet kunde være mere ønskeligt for hendes Fader end at erholde en Svigerson, der var saaledes inde i Comptoirets Forretninger som Gustav

Han kunde nok erholde en ligesaa flink Medhjælper, men vanskeligt en ligesaa ærlig og paalidelig. Denne Omstændighed havde maaskee hendes Fader ikke omtalt for hende; men det var vist, at han tog meget Hensyn hertil, og allerede af den Grund saae Partiet gjerne." Disse og lignende Forestillinger gjorde meget Indtryk paa hende. En bestandig Vægring for at indgaae en ny Forbindelse vilde, som hun vidste, meget bedrøve hendes Forældre; og af Gustav kunde hun ikke vente Andet end velvillige Følelser. Hun gav da efter, og det blev bestemt, at Jaordet skulde holdes efter Forløbet af otte Dage.

Mens dette foregik hos Bernards var Charolais i sit nye Embed fortvivlet over ikke at kunne slippe løs. Først efter fire Maaneders Forløb, da man allerede nærmede sig Efteraaret, lykkedes det ham at udvirke sig en Fraværelse paa en 14 Dage. Han ilede da til Paris og erfarede til sin Glæde strax ved Ankomsten, at hans Onkel, Generalen, opholdt sig der for Tiden. Hans Bistand trængte han stærkt til.

I al den Tid han var saa meget sysselsat og maatte kjæmpe med Meget i sin nye Stilling, havde Tanken om Hortense stadig ledsaget ham. Det var første Gang han følte sig greben og tiltrukken af en qvindelig Elskværdighed; og efter hans Characteer-Beskaffenhed, ikke lettelig at hengive sig til stærke

Indtryk, men at bevare de modtagne saa meget des trofastere, var det at forudsee, at disse Følelser ingensinde vilde give Plads for andre. Jo mere han nu tænkte over det selsomme Forhold, hvori han i de faa Timer havde staaet til Familien Bernard, desmere troede han at see deri en Styrelse af Forsynet. Den unge Beaucaire, et saa vakkert og ufordærvet Menneske han ogsaa var, passede aabenbar ikke for en Pige som Hortense; han stod under hende, og hun havde neppe i Længden følt sig lykkelig med ham. Naar Tilfældet nu, næsten mod hans Villie, havde sat ham selv i den ventede Brudgoms Sted, turde han da ikke betragte dette som et Fingerpeg for hans Fremtid? Men det var et stort Spørgsmaal, om han nu, naar han meldte sig, vilde modtages saa godt som den første Gang. Hos Bernards maatte man nu nødvendigviis være underrettet om den sande Sammenhæng af Sagen, og efter al Sandsynlighed var man ikke velstemt mod Den, der paa en saadan Maade havde benyttet sig af Omstændighederne. Charolais meente da, at han kunde være vel tjent med at aflægge det første Besøg hos Bernards i sin Onkels Selskab. Denne, der var en anseet Mand og af megen praktisk Færdighed i at behandle vanskelige Forhold, vilde bedre end han selv formaaede hjælpe

ham ud af den første Forlegenhed og afbøde den værste Vrede.

General Z*, som han altsaa nu maatte betroe hele sit Eventyr, fandt det kosteligt. „Ja, det er et af dine gamle Indfald! Men, sandt at sige, vilde jeg i dit Sted have handlet accurat ligedan. Nu, den Sag tænker jeg kan ikke være saa svær at faae bragt i Orden. Imorgen Formiddag Klokken elleve staaer jeg til din Tjeneste. Vi lade spænde for og kjøre lige hen til Hr. Bernard, og overlad saa mig at sørge for Resten. — Men forinden et Ord: du siger, at du har Godhed for hans Datter, at hun har gjort et Indtryk paa dig, som .... nu, jeg tvivler ikke; af deslige pludselige og ubegribelige Indtryk har jeg selv i mine yngre Aar havt adskillige og er endnu ikke ganske sikkret imod dem. Men Hr. Bernard selv, hvad er han for en Mand? I hvad Stilling befinder han sig?"

„Efter hvad den unge Beaucaire fortalte mig er han Kjøbmand og driver eller har drevet en betydelig Handel; han er en formuende, ja endog en rig Mand. Jeg selv saae, han beboede et stort, smukt Huus og var omgiven af Bequemmeligheder. Han og hans Kone høre til hiint fortræffelige Slags Mennesker fra den gamle Tid, der nu mere og mere forsvinde. Datteren —"

„Stop! Hun er en Engel — det følger af sig selv. Ja, saa bliver det derved: vi sætte os imorgen Formiddag i min Vogn og kjøre derhen."

„Men husk, kjære Onkel, at jeg ikke saa bestemt veed, hvor Manden boer. Jeg har allerede gjort et Par fortvivlede Forsøg paa at opspørge den Kudsk, der kjørte for mig, men naturligviis forgjæves. Vi maae altsaa finde os i at kjøre saa temmelig om paa Maa og Faa i hiint bebyggede Qvarteer."

„Det gjør Ingenting; vi skal nok finde ham."

Næste Formiddag begav de sig da i Generalens smukke Equipage paa Opdagelsesreisen efter Bernards Bopæl. Indtil de overskred Seinen havde Touren ingen Vanskeligheder. Charolais erindrede bestemt, at han hiin Dag var kjørt ned ad Rue des saints pères, og havde styret tilvenstre ved den tredie eller fjerde Tvergade. Man forsøgte først den tredie, men den viste sig at være urigtig, og man kunde nu regne paa, at den fjerde var den rigtige, da Charolais vidste, at han ikke var kommen forbi Luxembourg, men derimod nok forbi Kirken St. Sulpice. Men herfra kom de snart ind i en Vrimmel af hinanden krydsende, mindre Gader, i hvilke de en Tid kjørte, uden at Charolais med Sikkerhed kunde sige, om Veien var den rette eller ikke. Et Par Spørgsmaal de rettede til de Nærboende, førte til Intet; man

nævnede syv, otte forskjellige Kjøbmænd og Kræmmere, der Alle hed Bernard. Tilsidst begyndte Generalen at blive utaalmodig. „Det er ogsaa et Fandens Kvarteer af Byen, du fører os ind i. Her kan han jo umuligt boe.“ — „Nei, Onkel, men her kom vi igjennem, enten det nu var nødvendigt eller Kudsken kun valgte denne Vei for Nemhedens Skyld; det sidste er rimeligt, da vi sikkert kunde have kjørt ned af St. Jacques, som vi for nylig gjennemskar. Disse Slynger kjøre En jo igjennem de afskyeligste Gader, naar de blot kunne spare syv Skridt —.“

Charolais blev her afbrudt, idet Vognen standsede, og der opstod et Skjænderi mellem Kudsken paa deres egen Vogn og En, der kjørte en Kabriolet og fra en Sidegade foer lige ind paa Hestene. Ved Synet af det fremmede Kjøretøi og dets Kudsk sprang Charolais ud af Vognen. Kabriolet-Kudsken, der troede, at det gjaldt et godt Nakkedrag eller lignende Tractement, reiste sig strax i Sædet, surrede Tømmerne fast og satte sig med et trodsigt Ansigt i Forsvarsstilling, mens han holdt den tykke Ende af Pidskeskaftet ud for sig. Charolais loe over disse Forberedelser og sagde: „Sæt dig kun ned igjen; vi skal ikke slaaes. Jeg vil gjøre dig et ganske fredeligt Spørgsmaal. Har du ikke kjørt for mig et Par Gange før?“

„Kjørt for Herren? Jo, det er ganske rigtigt — men det er noget siden."

„Kan du da ikke huske, at du for en fire Maaneder tilbage kjørte mig i den samme Kabriolet til en Mand ved Navn Bernard, der boede i dette Qvarteer?"

„Bernard? Hvad skulde han være, denne Hr. Bernard, Generalforpagter eller i Ministerierne...?"

„Nei, han er Kjøbmand. Husk dig godt om. Du maatte vente over to Timer paa mig, mens jeg var hos ham —"

„Sa sa! Stop lidt! Nu husker jeg. Det var den første Dag jeg kjørte for min egen Regning; og jeg tjente godt ved den Tour med Dem. Mens jeg sad og sov i Vognen tjente jeg fem Francs."

„Veed du da, hvor denne Mand boer?"

„Saa godt som hvor min egen Svigerfader boer."

„Saa stig vor Kudsk Besked, men noiagtig — og see her, der har du endnu to Francs for den Tjeneste du viser mig."

Generalens Kudsk fik den forlangte noiagtige Underretning, og vi tør nu med Rolighed lade Charolais og Onkelen fortsætte det lille Stykke, de endnu havde tilbage, og kunne imidlertid see ind til Bernards, hvor man just paa samme Tid var meget hoitidelig stemt.

Det var nemlig den Dag, Hortenses og Gustavs

Jaord skulde finde Sted. Klokken 12 skulde Forældrene med det unge Par og de Nærmeste af Familien kjøre til Mairen for at underskrive Ægteskabs-Contracten, og derfra til Kirken.

Gustavs og Gabrielles hemmelige Glæde over deres bedre Udsigter havde altsaa kun været af kort Varighed. Saasnart man fik Vished om, at Hortenses Brudgom virkelig var 'død, indsaae Gustav, at hans Fader ikke vilde tøve med at optage sin gamle Plan, og det varede heller ikke længe inden Grignan meddeelte ham, at den nu omsider var sat igjennem. De unge Elskende havde i deres Kjærligheds-Sorg mange hemmelige Møder og fattede de heltemodigste Beslutninger for at undgaae den truende Skjebne. De vilde flygte, reise langt, langt bort, lade sig vie af en gammel, værdig Landsbypræst og leve ukjendte og lykkelige af deres Hænders Arbeid. Men alle disse Forsætter døde hen af sig selv; Ingen af dem havde Mod til at gjøre Alvor deraf. Dagen, der var berammet til Jaordet, nærmede sig mere og mere, og Gabrielle som nærmeste Slægtning blev endog bestemt til at være en af Brudepigerne. Hun søgte rigtignok at anstille sig syg for at slippe fri for denne bedrøvelige Æresbevisning, men hendes sunde Udseende modsagde dette for meget; man vilde hjemme ikke vide Noget af hendes Fraværelse fra Høitidelig-

heden, saa meget mindre som hendes Fader ved en Upasselighed var forhindret fra at være tilstede, og En skulde repræsentere hans Huus. Paa den bestemte Dag maatte hun altsaa indfinde sig i Brudehuset og gaae ind til Hortense, der netop var bleven færdig med sin Paaklædning.

Mens de ankomne unge Piger vare sysselsatte i det ene Hjørne af Værelset, sad Hortense tankefuld og lænede sig til et Bord. Det var den sidste Tids Hændelser, hun lod drage forbi sig. Den Aften, hendes Fader havde talt med hende om en Forbindelse med Gustav, men givet hende Betænkningstid, havde hun seent paa Aftenen siddet paa sit Kammer, uvis med sig selv, hvad hun skulde bestemme sig til. Gjerne vilde hun føie sin Fader, der ønskede hende itide forsørget, men hun frygtede for at forsynde sig, eftersom hun, i det Mindste stiltiende, havde selv lovet sig bort til den afdøde Beaucaire. I denne Stemning gjorde hun et Løfte. „Dersom hendes første Brudgom, efterat være slettet ud af de Levendes Tal, virkelig havde formaaet at indfinde sig hos dem, da maatte det ogsaa nu staae i hans Magt at give hende et Vink, hvis den nye Forbindelse var ham imod. Gjorde han dette, da vilde hun bøie sig derunder, selv om hun stod for Alteret." Idet hun nu gjenkaldte sig hiin Aftenstund og antog, at Gustavs og hendes Formæ-

ling ikke kunde være Beaucaire imod, siden han Intet havde ladet høre fra sig, faldt hendes Øine hen paa de unge Piger og blandt disse paa Gabrielle. Denne stod just med Brudesløret i Haanden og betragtede det med et Ansigt, Skyer trak op paa. En af Pigerne sagde: „Prov det engang! Det vil bestemt klæde dig ligesaa godt som Hortense, og maaskee bedre.“ Ved denne tilfældige Hentydning brast Gabrielle i Graad og trykkede i sin Smerte Sløret til Øinene. Hortense reiste sig forskrækket og gik hurtig hen til hende. „Hvad feiler dig? hvorfor græder du?“ spurgte hun; men den stakkels Pige hverken kunde eller vilde svare, ligesom opløst i Taarer. „Ja, enten er du syg, eller der er Noget, der ellers trykker dig. Kom ind med i det andet Værelse og fortæl mig hvad der er iveien.“

Hortense havde seet den femtenaarige Gabrielle opvoxe, og da hun selv var mellem tre og fire Aar ældre, havt et Slags Tilsyn med det moderløse Barn, og vel ogsaa, da Gabrielles Fader ikke stod sig med det Bedste, ved Smaaforæringer bidraget til at gjøre hende Livet behageligere. Hun nærede derfor en mere end søsterlig Kjærlighed til hende, og hvilede heller ikke nu før hun ved mange Spørgsmaal paa Kryds og Tvers fik Sandheden ud. „Og om alt dette har

du og Gustav ikke med et Ord ladet Eder mærke for mig?"

„O, hvor turde vi det! Og hvad kunde det hjælpe! Gustavs Fader bryder sig ikke om, enten vi blive ulykkelige eller ei; og af min egen Fa'er kunde vi heller ikke vente Bistand, det veed du nok."

„Nei, men derimod kunde I nok vide, at j e g aldrig vilde — hør, siig mig, er Gustav nede i Stuen hos de Andre?"

„Ja, han kom for Lidt siden med sin Fader."

„Kan du ikke hemmelig bede ham komme herop til mig?"

„Gud, det tør han ikke! Brud og Brudgom maae jo ikke mødes, før —"

„Det veed jeg. Men det gjælder kun i Andres Nærværelse. Du skal see til at faae ham herop uden at noget Menneske mærker det. Og det kan godt skee, naar han gaaer ad Bagtrappen og gjennem de to smaae Gjæstekammere. Men skynd dig. Megen Tid har vi ikke at give bort."

Gabrielle gik, forundret over hvad Meningen var af alt dette, og Hortense blev en Stund alene. „Er da ikke dette et Vink, der er givet mig, og saaledes som jeg ønskede mig det?" sagde hun til sig selv. „Jeg tilhører en Anden, og han har nu paa denne Maade givet mig en Paamindelse. Jeg kan ikke række Gustav

min Haand. Naar vi komme ned, vil jeg uforbeholden sige det til mine Forældre og til Hr. Grignan, og Ingen skal forandre min Beslutning."

Kort efter kom Gabrielle tilbage, og med hende Gustav, hvem hun i Hast havde underrettet om hvad der var passeret, og der nu stod som en arm Synder for sin smykkede Brud. „Det var ikke Ret af dig," sagde Hortense mildt bebreidende; „du kunde vel vide, at din og Gabrielles Lykke laae mig paa Hjerte; at det vilde bedrøve mig meget, hvis jeg længere hen, naar det var for sildigt, havde erfaret, hvem dine Tanker stod til. Men jeg takker Gud for, at det endnu ikke er for sildigt, og at det staaer i min Magt at virke for Eder."

„Hvad er din Hensigt?" spurgte Gustav ængstligt.

„Det skal du faae at see, naar vi komme ned. Saalænge Talen kun var om mig selv, kunde jeg sige: Mine Forældre ønske det; jeg veed, jeg skaffer dem en Glæde derved, og derfor vil jeg foie mig. Men nu er Talen ogsaa om Andre, om Eder, der begge ere mig kjære."

„O, du er Godheden selv!" afbrød Gustav hende, og greb taknemmelig hendes Haand. Men.... men betænk dog, hvad Følgerne ville blive. Min Fader giver ikke lettelig efter — og hvad ville dine Forældre sige, naar du nu, i det sidste Øieblik, i Alles

Nærværelse — Saa ubeskrivelig glad dit Tilbud gjør mig, saa maa jeg dog for din egen Skyld raade dig til at overveie ...."

„Du har Ret," faldt Hortense ind. „I Alles Nærværelse — nei, det vilde ikke være smukt. Men Fader kommer jo herop og henter mig for at ledsage mig ned. Ham vil jeg betroe mig til, han skal tale med din Fader — ja, saaledes skal det være! Gaae nu, Gustav, at man ikke skal savne dig, og stol paa hvad jeg har lovet Jer."

Efterat Gustav havde bortfjernet sig, maatte Gabrielle gaae ind til de andre unge Piger, og skulde nu, naar Hortenses Fader kom, vise ham til hende, for at hun i Enrum kunde tale med ham.

Men det gik ikke som Hortense havde ventet. Bernard kom ikke alene. I den lystige Stemning, hvori Selskabet nede i Stuen befandt sig, blev han ledsaget af sin Kone og en halv Snees af de Indbudne, der Alle vilde følge Bruden ned i et høitideligt Optog. De Ankommende vare saa muntre, saa høirøstede og saa fulde af Beundring over hendes Brudepynt, at hun følte sig forvirret og krydset i sin Plan. Til at tale med Faderen deroppe var der ingen Udsigt, og hun lod sig da ledsage ned til Stue-Etagen, i det Haab, at hun dér kunde faae Leilighed til at tage ham afsides.

Dernede var det arrangeret saaledes, at i samme Øieblik hun med Faderen og de Nærmeste traadte ind fra den ene Dør, skulde Gustav med sin Fader og deres Nærpaarørende komme ind fra den modsatte Dør, og man skulde da, uden at opholde sig, stige i Vognene og kjøre bort. Ligesom Bernard kom ind med Datteren under Armen, raabte han derfor: „Er Vognen kjørt frem?“ Man hørte et Pidskeknald og en Vogn, der kom rullende, holdt for Døren. „Mine Herrer og Damer!“ sagde nu Bernard, „hvis De ere beredte, kjøre vi nu til Maireu og saa til Kirken.“

Hortense greb ham ængstlig i Armen og vilde holde ham tilbage, idet hun hviskede: „Vent, Fader, jeg maa tale med dig....“

„Tale med mig?“ spurgte han og saae forundret paa hende, da i det Samme Udgangsdøren blev revet op og den gamle Tjener styrtede bleg og forstyrret ind og skreg: „Der er han igjen! Gjenfærdet! Han, De veed nok....!“

Og inden man endnu kunde faae en Forklaring, traadte General Z* i sin glimrende Uniform tillige= med Charolais ind i Stuen. Bernard veg blegnende tilbage, hans Kone slog Hænderne sammen med et Udraab, og Hortense skjælvede saaledes, at hun maatte holde sig ved sin Fader. Hun saae stivt og stirrende paa Charolais. Hun antog Intet visere end at han

kom, for personlig at bringe hende sin Paamindelse. De andre Tilstedeværende, der ikke tilforn havde seet ham og ikke forstod hvad der foregik, men dog anede Sammenhængen, traf sig skye og forventningsfulde tilbage. Adskillige af dem, der kjendte General Z* af Anseelse og Renommée, nærmede sig dog snart igjen.

„Det ærede Selskab vil tilgive," sagde Generalen nu med en høflig Boining og med lydelig Stemme — „vi forstyrre maaskee en høitidelig Handling. Men det skal dog være mig kjært, om vi endnu komme tidsnok for at hindre den."

Dersom nu Skrækken for Gjenfærdet allerede i den sidste Tid meget havde mistet sin Magt over den gamle Bernard, saa kunde han nu mindst troe, at et saadant vilde vise sig i Selskab med en Mand i fransk Generals-Uniform og i saa Manges Nærværelse. Han formaaede altsaa, skjøndt med usikker Stemme, at spørge: „Min Herre, med hvem har jeg den Ære at tale?"

„Mit Navn er General Z*, og denne unge Mand, som De nok kjender, men under et andet Navn, er min Neveu, Edmond de Charolais, Underpræfect i —"

„Deres Neveu? Charolais? Det er jo en Søn af Kjøbmand Beaucaire...."

„Nei," afbrød Generalen ham leende; „det er han ikke. Men jeg veed nok, at han her i Familien gaaer under dette Navn. Deels med deels mod sin Villie

har han en kort Tid figureret hos Dem under dette falske Firma."

Det kom nu til en Forklaring, men rigtignok først efter mange Spørgsmaal og mange Udraab, og Skrækken gav snart Plads for en munter Stemning; thi Alle, saavel Bernard som hans Kone og Datter, følte sig glade ved at befries for deres forrige ubyggelige Foreſtilling om hiin Dags Begivenheder, og de gik meer end gjerne ind paa de Undskyldninger, Charolais anførte.

„Det var altsaa intet Gjenfærd, der havde været hos dem, det var et levende Væsen, og ovenikjøbet en saa smuk og behagelig ung Mand! O, hvor kunde de ogsaa være saa daarlige at troe, det var en Afdød! Om ogsaa alle Omstændigheder talte nok saa stærkt derfor, hvem kunde holde denne paa eengang saa muntre og sindige Mand for en urolig Aand fra den anden Verden! Nei, de kunde da slet ikke tilgive dem selv deres Taabelighed!" Disse og lignende Tanker kom deels til Udbrud, deels rørte de sig tause hos Familiens Medlemmer.

Charolais nærmede sig Hortense. „Erindrer De," sagde han, „mine Ord, da vi hiin Dag skiltes? Hvis det stod til mig, vilde jeg ikke tøve med at see Dem igjen. Desværre stod det ikke til mig; endnu samme Aften maatte jeg i min Onkels Selskab begive mig

til mit nye Embed. Men mine Tanker var' i al den Tid hos Dem og den Kreds, jeg havde forladt, og det var mit Haab, at jeg heller ikke var ganske glemt af Dem og Deres."

General Z*, der var en Kjender eller troede at være en Kjender af det smukke Kjøn, syntes overordentlig godt om Hortense. Saasnart derfor den første Overraskelse havde sat sig noget, sagde han til Hr. Bernard: „Nu vil vi to ældre og fornuftige Folk tale sammen. De har gjort Bekjendtskab med min Neveu. Saavidt jeg kan mærke har han behaget Dem Allesammen —" Ved disse Ord saae han skjelmsk paa Hortense, der rødmede og slog Øinene ned; hvorefter han vedblev: „De betragtede ham alle som denne unge, elskværdige Piges bestemte Brudgom. Paa ham har hun gjort et uudsletteligt Indtryk — det siger han i det Mindste, og man kan i alle Tilfælde ligesaa gjerne troe ham som enhver anden ung Mand, der er forelsket og yttrer sig saaledes. Han har en uafhængig Formue, og er allerede i et ansect Embede. At tale godt om ham, om hans Characteer og Kundskaber passer sig ikke for mig, da jeg er hans Onkel, skjøndt jeg med Føie kunde gjøre det. Altsaa, min kjære Hr. Bernard! var det saa ikke bedst for alle Parter, om' det blev ved den første Bestemmelse og vi gjorde et Par af ham og Deres smukke Datter?"

Bernard vidſte i ſin Forlegenhed ikke hvad han ſkulde ſvare. Han var virkelig af den Mening, at det foreſlaaede Partie var ønſkeligt. Charolais havde han fra første Øieblik fundet Behag i, og at han var Underpræfect gjorde et gevaltigt Indtryk paa ham. Men han var en honnet Mand. Nu, da hans Datter lige ſtod i Begreb med at indgaae en Forbindelſe med en Anden, kunde han mindſt gaae ind paa Generalens Forſlag. Han blev imidlertid forhindret i at ſvare, da en tredie Perſon blandede ſig i Samtalen.

Denne tredie Perſon var Hr. Grignan, der med en ſlet dulgt Vrede, for ikke at ſige Arrighed, traadte frem og ſagde: „Hr. Generalen, der uden Omſtændigheder disponerer over Mademoiſelle Bernards Haand, er, ſom det lader, ikke underrettet om, at vi Alle her ere ſamlede for at overvære Underſkriften af en Ægteſkabs-Contract mellem hende og min Søn."

„Jo, jeg har i det Mindſte formodet noget Saadant. Men jeg antog, at en Forening, der kom ſaa hurtig ovenpaa den oprindelige, ikke kunde være ſaa vel overveiet og maaſkee heller ikke ſaa meget at ønſke."

Generalen ſaae ſig om og henvendte ſig inſtinktagtig til Madame Bernard. „Hvad er Deres Mening? Svar De os ſom Pigens Moder?"

„Jeg er af ſamme Mening," ſvarede hun og ſaae utilfreds paa ſin Ægtehalvdeel. „Denne Forlovelſe er

kommen for hurtig ovenpaa den anden. Vi kunde nok have taget den bedre i Overveielse."

Bernard rystede paa Hovedet. „Derom vil jeg ikke stride," sagde han. „Men det kan nu ikke gjøres om."

„Saa vil jeg da henvende mig til Dem," vedblev Generalen og rettede sin Tale til Hortense. „Naar Alt kommer til Alt, er De dog den vigtigste Person i denne Sag. Hvem af de tvende Herrer giver Deres Hjerte Fortrinnet?"

Hortense hørte paa denne Opfordring uden at yttre Forlegenhed eller Forvirring, gik hen til sin Fader og sagde med fast Stemme: „Kjære Fa'er, hvad Gustav angaaer, da kunde jeg, uden Hensyn til noget Andet, aldrig givet ham min Haand. Det var dette jeg nylig vilde sagt dig, da jeg søgte at holde dig tilbage."

„Men, Barn, hvad skulde da dér være iveien?"

„Gustav har alt i længere Tid havt Tanker til en Anden. Det har han selv tilstaaet mig, men først idag for knap en Time siden."

„Gustav havt Tanker til en Anden?" udbrød Hr. Grignan og saae afvexlende paa sin Søn og paa Hortense. Hvad er det for Historier! Og til hvem da? til hvem?"

„Til min Faders Broderdatter, til Gabrielle," gav Hortense til Svar.

„Der bliver Intet af, siger jeg dig!“ raabte Grignan forbittret til Sønnen. „Jeg veed ret godt, at du har rendt efter hende — men mit Samtykke faaer du aldrig!“

„Og hvorfor ikke?“ spurgte Bernard, der nu ogsaa begyndte at blive varm. „Er hun ikke en fortræffelig, en velopdragen Pige? Er Familien maaskee ikke god nok for dig?“

„Jo, det har jeg Intet imod. Men“ — vedblev han halvhøit — „det gaaer alligevel ikke an; hun har Ingenting.“

„Jo, hun har. Da jeg stod Fadder til hende, satte jeg 10,000 Francs fast, der skulde være hendes Medgift. Denne Sum vil jeg fordoble, og desuden — vi havde jo aftalt, at Gustav om et Par Aar skulde optages som Compagnon i Handelen. Giver du nu dit Samtykke til dette Ægteskab, saa optager jeg ham strax i Compagnieskabet, efter Betingelser, vi nærmere kan aftale.“

Denne Proposition syntes Grignan godt om, eller han indsaae maaskee, at han alligevel ikke satte sin Villie igjennem. „Lad gaae!“ sagde han. „Din Datter faaer Gustav saa ikke; det har han ved sin egen Dumhed forspildt. Jeg giver mit Samtykke; jeg har nu eengang sat mig i Hovedet, at han ligesom jeg skulde giftes, naar han var 22 Aar gammel.“

Gustav, der hidtil havde staaet aldeles fortabt, og Gabrielle, der i sin Forskrækkelse stod skjult bag de andre unge Piger, bleve nu glade, kan man troe. Begge ilede hen til Grignan og Bernard og takkede dem, ude af sig selv af Henrykkelse. Der blev strax sendt et Bud ind til Gabrielles Fader, der ogsaa, uagtet sin Upasselighed, kort efter indfandt sig og uden Vægring gav sit Samtykke til sin Datters og Gustavs Forlovelse.

Det Oprør, denne nye Vending frembragte i Forsamlingen, blev afbrudt af den gamle Tjener, der kom ind og meldte, at der var et Bud ankommen fra Mairen. Denne lod vide, at hvis Selskabet ikke snart indfandt sig, kunde han idag ikke være til Tjeneste.

„Hils Mairen," sagde Generalen hurtigt, „at Selskabet paa Dieblikket skal indfinde sig. Ikke sandt, Hr. Bernard!" vedblev han, henvendt til denne, „kunne vi gjøre noget Bedre, end naar vi strax opfylde de tvende unge Pars Ønsker? Min Neveu har kun to Ugers Permission. Lad os derfor nu gjøre Alvor af Sagen. Saa har vi tvende Jaord at høitideligholde paa een Dag."

Bernard gjorde Indvendinger, men de mødte Modstand fra alle Sider. Selv hans Kone slog sig til Generalens og de unge Menneskers Partie. „Nu

godt," sagde han; „men igrunden har dog Hortense endnu ikke erklæret sig —"

Charolais traadte hurtig hen til hende. „Har jeg bedraget mig? Har jeg virkelig ikke en Plads i Deres Hjerte?"

Hun rakte ham Haanden. „Det har De havt fra det første Øieblik jeg saae Dem."

„Ja, saa tilvogns!" udbrød Bernard, der ikke længere kunde skjule sin Glæde over det lykkelige Udfald af alle disse forvirrede Begivenheder. De Tilstedeværende fik nu travlt med at komme afsted. Hortense gav Gabrielle sit Slør. „Du har vædet og indviet det med dine Kjærligheds-Taarer; derfor skal du ogsaa selv bære det idag. Jeg har et andet, jeg kan tage paa."

Fjorten Dage efter det her Fortalte førte Charolais sin unge Kone til sit Hjem. Her viste det sig daglig mere, at Begge, uagtet tilsyneladende kun et Tilfælde havde bragt dem sammen, af et mildt Forsyn vare bestemte til at lette hinanden Veien gjennem Livet.

Ernestine Beaucaire.

En Criminalhistorie.

En Formiddag i Begyndelsen af Sommeren 1837 sad den unge Advokat Dormeuil sammen med en af sine Colleger paa et Kaffehuus i Paris, og passiarede i god Ro om forskjellige, tildeels ligegyldige Gjenstande, da Dormeuil med Eet ligesom besindede sig og sagde: Det er sandt, kjære Ven! da jeg igaar kom hjem fra min lille Udflugt — som De veed har jeg været to, tre Maaneder fraværende og gjort en Visit i Britanniens Hovedstad — saae jeg en Sag opslaaet, i hvilken De er Defensor. Den angik et ungt Fruentimmer, hvis Navn er mig bekjendt. Hvorom dreier Sagen sig?

Hun er anklaget for at have myrdet en Fru Brémont, hos hvem hun var i Huset, og der endog var hendes Velgjørerinde.

Nei, saa kan det ikke være hende, jeg mener. Hvordan lyder hendes fulde Navn?

Ernestine Gabrielle Beaucaire.

Hm! — ja, Navnet er det samme. Men hun er nok her fra Paris?

Hun er fra Lyon.

Fra Lyon? udbrød Dormeuil som lynslaaet. Og hvad er hendes Fader?

En gammel Militair, der i en af vore seneste Emeuter compromitterede sig og kom galt fra det. Han er død for tre Aar siden.

Ja, det har sin Rigtighed — det har jeg engang ved en Leilighed hørt. Men det er jo utrolige Ting. Denne Ernestine skulde have begaaet en saa afskyelig Forbrydelse. Det kan ikke være hende!

Det er det eenstemmige Udraab fra Alle, der tidligere have kjendt hende. Og seer man hende taler man med hende, da vil man sætte sin Salighed i Pant paa, at hun er fri for den skrækkelige Forbrydelse, der imputeres hende, saa meget Fromt og Uskyldigt ligger der i de skjønne Træk i hendes Ansigt, saa naturlig og simpel er hun i sin Tale og Adfærd. Men desuagtet maa jeg, skjøndt jeg er hendes Defensor, tilstaae, at hun umuligt kan undgaae at erklæres skyldig. Har hun ikke selv begaaet Forbrydelsen, saa har hun dog, efter alle Kjendetegn at slutte, været Medviderske deri, og en saa virksom Medviderske, at Retten vil ansee det for eensbetydende

med Deeltagerſke. Jeg er derfor ſlet ikke vel tilmode ved at ſkulle føre hendes Sag. Der er ſaa lidt Factiſk at ſtøtte ſig paa til hendes Forſvar, at man ikke ſkal indlægge ſig ſtor Ære ved Defenſionen.

Efter nogen Betænkning ſagde Dormeuil: Vil De gjøre mig en Tjeneſte? Paa et Par Timers Tid eller paa en Aftenſtund ſkaffe mig Vidneforhørene og de øvrige Acter i denne Sag til Gjennemlæsning?

Med Fornøielſe. Vil De følge med mig nu, kan De ſtrax faae dem og beholde dem til imorgen.

Ved diſſe Ord reiſte ſig begge og gik.

For at forſtaae den pludſelige Sindsbevægelſe, hvori Dormeuil blev ſat, da han maatte erkjende Identiteten af den Anklagede med den unge Dame, han kjendte, vil det være tilſtrækkeligt at vide, at han ſelv var født i Lyon og for fire, fem Aar ſiden ſom ganſke ungt Menneſke havde gjort den omtalte Erneſtine Beaucaires Bekjendtſkab paa Baller, i Selſkaber og paa lignende Steder. Hun var dengang kun lidt over fjorten Aar, men vakte allerede da Opmærkſomhed ved ſin Skjønhed og ſit yndige, fordringsløſe Væſen. Dormeuil, der ſom mange andre unge Mennesker ſværmede for denne Pige, og utvivlſomt igjen blev ſeet gjerne af hende, maatte et Aar derefter tage til Paris for ſine Studiers Skyld. Herved kom han ind i en ny Verden, og vilde ſandſyn-

ligviis snart ganske have glemt denne Inclination, hvis Ernestine ikke nu paa eengang og under saa uventede, utrolige Omstændigheder var bleven levende gjenkaldt i hans Erindring.

Han gjorde sig nu med største Iver bekjendt med Acterne i Sagen, især Vidneforhørene. Meget i dette var dunkelt, Meget overraskede ham ved den næsten utvivlsomme Mistanke, det maatte lede hen til den unge Pige, Meget igjen talte afgjort til hendes Fordeel. Men hvad der meest forvirrede ham var den slemme Omstændighed, at der Intet var forekommet, der kastede Mistanken paa nogensomhelst Anden. Den unge Pige stod virkelig som den Eneste, der enten maatte have udført Forbrydelsen eller været et virksomt Redskab til dens Udførelse. En kort Fremstillig af Faetum vil gjøre Læserne bekjendte med denne gaadefulde Begivenhed, saavidt den hidtil var oplyst.

Tidlig om Morgenen den 15de April 1837 skeete der Melding til Øvrigheden, at Besidderinden af et Huus i Rue de Provence, en Fru Brémont, var funden død i sin Seng, qvalt med et Silkebaand. Rettens Betjente indfandt sig strax, og efter den Forklaring, disse og en tilkaldt Læge afgave, oplystes Følgende.

Fru Brémont, siden et Par Aar anden Gang gift, nemlig med en Embedsmand under Justitsmini-

steriet, en blandt sine Omgivelser meget agtet Mand, beboede et smukt Huus i den omtalte Gade, der hø=rer til Chaussée d'Antin, som bekjendt et af de for=nemme Qvarterer i Paris. Hun var omtrent 28 Aar gammel, endnu meget smuk og af levende Tem=perament, af ædel og høimodig Characteer og i en viid Kreds bekjendt for sine Velgjerninger. Hendes Mand, Hr. Brémont, var tre Uger iforveien reist til Udlandet; hans Reises Maal var St. Petersborg og maaskee Moskwa. Saavel mens han var tilstede som især efter hans Afreise levede hun meget indgetogent, gik kun sjelden i Selskab og saae heller ikke ofte No=gen hos sig. Hendes kjæreste Omgang var en ung Pige, hun havde taget til sig i Huset, Ernestine Beaucaire, en Datter af en Oberst, hvis Bekjendtskab hun havde gjort i Lyon under et Par Aars Ophold dér med sin første Ægtefælle. Den Aften, der gik forud for Mordet, havde hun været i den store Opera, et Sted, hun gjerne søgte til. Ernestine havde efter Sædvane ikke ledsaget hende. Hun var kommet sildig hjem og havde lukket sig selv ind. Det var nemlig Skik i dette Huus, der kun beboedes af den ene Fa=milie, at man, paagrund af Portnerens Alder og Skrøbelighed, ikke nænnede at vække ham seent paa Aftenen. Der fandtes derfor til Familiens Dispos=tion flere Portnøgler; den, hun havde havt med, hang al=

tid i hendes Værelse, men den kunde ikke opdages ved den foreløbig anstillede Undersøgelse. At Nogen var kommen ind i Værelset ved anvendt Vold, var der ikke Spor til. Hr. og Fru Brémonts Sovekammer var i Stue-Etagen, Ernestines sammesteds, men tre, fire Værelser derfra, ved den modsatte Ende af en Corridor. Første Sal blev kun lidt afbenyttet, undtagen forsaavidt at Tyendet havde dér nogle Værelser tilgaarden.

Fru Brémont pleiede altid, naar hun vaagnede om Morgenen, at ringe for at hjælpes ved Paaklædningen. Klokken gik ind til Ernestines Værelse; hun indfandt sig ogsaa i Almindelighed først og lod dernæst en af Pigerne komme. Den Morgen, der fulgte efter Mordet, undrede Tyendet sig over, at der ikke blev ringet, hvilket gjerne skeete tidligt. En af Pigerne gik da til Ernestines Værelse, men fandt det tomt. I den Tanke, at hun var hos Fruen, traadte hun ind i dennes Sovekammer. Her vare Skodderne endnu for Vinduerne, Natlampen brændte svagt og paa et Bord stod et tændt Lys, der næsten var brændt ned i Stagen. Ved at træde hen til Fruens Seng fandt hun Ernestine liggende paa Gulvet foran denne i dyb Afmagt. Anende en Ulykke foer hun skrigende ud og kaldte de Andre til. Man aabnede Skodderne og blev nu hele det skrækkelige Syn vaer. Ved

Tyendets Anskrig kom flere af Naboerne til og noget efter Rettens Betjente samt en tilkaldt Læge. Men al Hjælp kom for sildig. Fruen fandtes qvalt med et blaat Silkebaand, der paa en Retsbetjents Spørgsmaal erklæredes at være et Baand, Ernestine bandt Haaret op med om Natten. Til Liv var der intet Tegn. Den Arme var allerede kold. Ernestine, der først havde betraadt Værelset og antoges maaskee at kunne give nogle Oplysninger, kom ikke uden efter megen anvendt Moie til sin Bevidsthed. De Spørgsmaal, der rettedes til hende, besvarede hun næsten aandsfraværende, og navnlig udbrød hun paa det Spørgsmaal, om hun vidste eller havde Formodning om hvo der var Gjerningsmanden, med Skræk og Engstelse og mærkelig undvigende: „Jeg veed ikke, hvo der er den Skyldige — spørg mig ikke derom — jeg kan Intet oplyse." Først senere, da hun var kommen noget mere til sig selv, forklarede hun, at ogsaa hun, ligesom Tyendet, forundret over, at der ikke blev ringet, var traadt ind til Fru Brémont, og ved det Syn, der viste sig for hende, var falden i Afmagt, uden at hun vidste, hvor længe hun havde ligget saaledes. Portneren, der blev afhørt, om han i Nattens Løb havde mærket, at Nogen var gaaet med Huusdøren, benægtede dette; og af de Portnøgler, der skulde findes, fandt man, efter megen Søgen, kun

den, der hørte til Fruens Værelse, og der nu laae under noget Broderi og Sytøi, Altsammen henkastet under et lille Sybord. Den Nøgle derimod, der altid hang inde hos Ernestine, for at hun i paakommende Tilfælde kunde levere den til en af Pigerne, fandtes ikke. Herom forklarede hun, at Fru Brémont, inden hun tog til Operaen, havde affordret hende den, da hun havde forlagt sin egen eller maaskee mistet den sidst hun havde den med.

Man skred nu til en Undersøgelse af Sovekammeret og de tilstødende Værelser, og opdagede snart, at et Fru Brémont tilhørende Chatol stod aabent. Nøglen dertil laae sædvanligt i en noget skjult Skuffe i en Pjedestal, der ogsaa fandtes trukken ud. Gjerningsmanden maatte altsaa være noie kjendt med Leiligheden. I Chatollet vare flere Skuffer tagne frem, Papirer, Breve og deslige kastede mellem hverandre og, som man senere kom efter, nogle Pakker med Obligationer, til Beløb af 60,000 fr., tagne bort; desforuden savnedes endeel værdifulde Pretiosa og nogle Hundrede fr. i Guld. Paagrund af denne Opdagelse ansaae Rettens Middel det for nødvendigt, endogsaa til Betryggelse for Husets Beboere, strax at anstille en Undersøgelse i disses Gjemmer. Tyendet var strax villigt hertil, og Undersøgelsen førte heller ikke til Noget. Da man dernæst beredte sig til at

gaae ind i Ernestines Værelse, søgte denne med umiskjendelig Angst og endog med Bønner og Taarer at forhindre det, men naturligviis uden at man kunde indlade sig herpaa. Desværre fandt man ogsaa i en hende tilhørende Chiffonnière 2000 fr. i rede Penge, meget omhyggeligt lagte tilside i Baggrunden af en Skuffe, en Sum, Fru Brémont, som man senere erfarede, havde hævet i Rentepenge for omtrent en Maanedstid siden; desforuden fandtes et fuldstændigt Garnitüre Diamantsmykker af meget betydelig Værdi og tilhørende Fru Brémont. Endelig opdagede man et juridisk Dokument, fuldkommen lovformelig affattet for kun fjorten Dage siden af en af de offentlige Notarer, og forsynet med Fru Brémonts Underskrift. Efter dette Dokument var en Kapital sat fast, af hvilken Ernestine Beaucaire strax skulde nyde Renterne, omtrent 800 fr. aarlig*), og efter Fruens Død erholde hele Kapitalen til sin Disposition. Ernestine, der under Eftersøgningen stod hos i ængstelig Forventning, svarede paa det Spørgsmaal, hvorledes alt dette var kommet i hendes Gjemmer, „at Fru Brémont havde givet hende det i Forvaring, af hvad Grund dette var skeet, kunde hun ikke angive.“ Ogsaa denne

---

*) Omtrent 300 Rdlr.

Forklaring, som alle hendes andre, var usikker og ængstelig.

Forsaavidt de Pengesummer, der ovenfor ere nævnte, bestandig angives at have tilhørt Fru Brémont personlig, kan det her allerede bemærkes, at hun og hendes Mand, ved Ægteskabets Stiftelse, vare komne overeens om, at Halvparten af den efter hendes første Ægtefælle hende tilfaldne, betydelige Formue skulde unddrages Fælledsskabet og overlades til hendes frie Disposition.

Uagtet den stærke Skygge af Mistanke, der efter det Ovenanførte faldt paa Ernestine, vovede Retten dog ikke strax at forsikre sig hendes Person og anlægge Sag, deels af Hensyn til hendes Ungdom, der saa stærkt syntes at modsige Deelagtighed i en saa oprørende Forbrydelse, deels i Betragtning af det Forhold, hvori hun havde staaet til den Myrdede, og de Vidnesbyrd om en ulastelig Vandel, der fra alle Sider blev givet hende. Først efterat de nøiagtigere Vidneforhør vare blevne optagne, troede man sig berettiget til Sags Anlæggelse. Ved disse Forhør, der optoges over Husets samtlige Tyende, blev det nemlig oplyst, at det gode Forhold, der ellers altid havde været mellem Fru Brémont og Ernestine, i de sidste Par Maaneder havde liidt en Forandring, og at der maatte være indtraadt en Misstemning imellem dem.

Et af Vidnerne, Fru Brémonts Husholderske, udsagde, at Ernestine, der ellers pleiede at være munter eller dog af jævnt godt Humeur, i de sidste Par Maaneder meget ofte saae forgrædt ud og sienshynlig havde skjæmmet sig. Naar Vidnet kom ind til Fruen og traf denne i Samtale med Ernestine, kunde det mærkes, at de begge vare lidenskabelige, Fruen var da gjerne heed i Hovedet og den Anden bleg og forgrædt. Engang, da Vidnet var i et Sideværelse, hørte hun Fruen sige til Ernestine: „Du maa bort herfra.... jeg skal sørge for dig.... men du kan ikke blive her.“ — hvortil Ernestine grædende havde svaret: „Hvad skal der blive af mig ulykkelige Væsen!“ En af Pigernes Vidnesbyrd stemte i det Væsentlige overeens med dette; og Alle blandt Tyendet udhævede, at de ofte havde indbyrdes talt om, hvad Grunden kunde være til, at Ernestine var saa nedslaaet, talte saa lidt og næsten ikke saae op fra sin Tallerken, naar de sad tilbords. Forhen havde Früen og hun i deres Nærværelse altid været meget snaksomme og spøget sammen; i den sidste Tid var Bordet stille, og heller ikke til andre Tider saae man dem synderligt vexle Ord sammen.

Retten antog nu, at disse Vidnesbyrd i Forbindelse med de Indicier, der strax havde rettet Mistanken mod den unge Pige, maatte afgive tilstrækkelig

Grund til at forsikkre sig hendes Person og ved Forhør prøve paa at bevæge hende til at tilstaae. Men den ulykkelige, ved denne Mistanke, som det syntes, ganske sønderknuste Pige veg ikke fra sit første Udsagn. Det Spørgsmaal, om der i den sidste Tid havde været et mindre godt Forhold mellem hende og Fru Brémont, besvarede hun kun med Taushed og Taarer. Heller ikke da hun adspurgtes, hvorfor hun havde været saa ængstelig for at hendes Gjemmer skulde undersøges, gav hun et tilfredsstillende Svar. Hvorledes det blaa Baand, hun pleiede at bruge om Natten til Hovedbaand, kunde findes i Fru Brémonts Sovekammer og være der anvendt til et saa skrækkeligt Brug, formaaede hun ikke at oplyse. Hun erindrede ikke engang, at hun, da hun begav sig til Ro Aftenen tilforn, havde savnet det.

Vi ville nu, da Sagen skulde endelig afgjøres ved Domstolen, vende tilbage til Advokat Dormeuil. Denne maatte indrømme sig selv, at den unge, uskyldige Pige, han for en fire Aar siden havde lært at kjende i sin Fødeby, lettelig kunde være udartet i en saa fordærvet By som Paris og iblandt Andet kun altfor let være bleven et Bytte for et eller andet mauvais sujet, der havde benyttet sig af hendes Ungdom og Uerfarenhed og sandsynligviis hendes Kjærlighed til ham, og maaskee tiltrodset sig hendes Deel-

agtighed. Men det Høieste, man i saa Fald kunde faae ud, var dog kun, at hun havde været et evne- og villieløst Vidne ved denne afskyelige Forbrydelse. Paa anden Maade kunde man ikke forklare sig hendes Afmagt og hendes Fortvivlelse over Fru Brémonts voldsomme Endeligt. Men selv denne Mening forkastede han, i fast Tillid til, at hun ikke saaledes kunde være vanslægtet; og hans Beslutning blev nu, at han vilde gjøre hvad der stod i hans Magt for at frelse hende.

I dette Diemed henvendte han sig til hendes Defensor og spurgte denne, om han kunde være villig til at overlade ham Ernestines Forsvar for Retten. Han havde allerede nu sat sig saa godt ind i Sagen, at han haabede, den Tid, der var tilbage, skulde skaffe ham tilstrækkelig Forberedelse. Defensoren indvilligede meer end gjerne heri, og heller ikke Rettens Præsident, til hvem man strax henvendte sig, havde Noget derimod; en saadan Overdragelse indtraf ikke saa sjelden. Derimod vilde Præsidenten ikke tillade, at Dormeuil paany undersøgte Stedet, hvor Mordet var forøvet, da dette allerede var skeet tilstrækkeligt af Rettens Betjente og den første Defensor.

Endnu samme Dag skaffede Dormeuil sig Adgang til Fængslet, hvor Ernestine sad, i et efter Omstændighederne godt og luftigt Værelse. Han var meget

spændt paa denne første Conferens og ikke saa ganske veltilmode; thi det vilde maaskee nu vise sig, at han lidt uoverlagt havde fæstet saa stor Lid til hende. Da han traadte ind, fandt han hende siddende ved det simple Træbord med Hovedet støttet til Haanden, uden at hun saae op ved hans Indtrædelse — formodentlig i den Tanke, at det var Slutteren. Ak, hun var bleg og indfalden, og meget forandret siden han sidst saae hende. Dog vare hendes Træk endnu skjønne og indtagende, ja, maaskee endnu skjønnere end forhen; de vare mere udviklede, og Smerten og Lidelsen havde givet dem et ædlere Udtryk. Han tiltalte hende og hun saae hurtig iveiret.

Hr. Dormeuil! De kommer her! Er jeg da ikke forladt af Alle? Er der endnu Een, der tænker paa mig Stakkel?

Disse Ord, der bleve udtalte med en rørende Simpelhed, bevægede ham dybt. Han tog hendes Haand og sagde: „Vær overbeviist om, at der er Mange, der tage Deel i Deres Skjebne og gjerne lindrede den. Det kan da ikke forundre Dem, at jeg, der har kjendt Dem i en lykkeligere Tid, er en af disse."

Han forklarede hende nu, at han, hvis hun Intet havde derimod, i den første Defensors Sted vilde være hendes Talsmand for Retten; og herover var

hun, ſom man fatter, overmaade glad. Dernæſt vedblev han: Det er naturligviis mit Haab, at den faſte Overbeviisning, jeg har om Deres Uſkyldighed, ſkal give mit Foredrag en Styrke og en Varme, der kan meddele Deres Dommere min egen Overbeviisning. Men mine Ord maae ſtøtte ſig paa Mere end paa min blot private Mening; jeg maa anføre Mere til Deres Forſvar end hvad der hidtil er kommet frem ved Forhørene. Og heri er det nu iſær Dem, der maa ſtaae mig bi.

Hun ſaae ſpørgende paa ham.

Ja, jeg tør ikke ſkjule for Dem, at det ulykkelige Sammenſtød af flere Omſtændigheder, hvorved Mistanken er ledet hen paa Dem, ſandſynligviis vil ſkade Dem meget. Men det forekommer mig, at det kan ikke falde Dem ſaa vanſkeligt at ſvække Virkningen af Det, der taler imod Dem, og at De maa kunne give andre og bedre Oplysninger.

Af Gud, Hr. Dormeuil, jeg har allerede meddeelt Retten Alt hvad jeg veed om denne ſkrækkelige Begivenhed. Jeg veed hvad De ſigter til; men hvad ſkulde jeg kunne oplyſe? Jeg kan ikke anføre Andet end jeg allerede har anført angaaende Portnøglen, der var forſvundet fra mit Værelſe. Og hvorledes det Hovedbaand, jeg brugte om Natten, er kommet ind i Fru Brémonts Sovekammer, veed jeg ikke. Jeg

var seent paa Aftenen derinde, i den Tanke, at hun var kommen hjem. Mit Sind var saa uroligt, og jeg ønskede endnu at tale med hende; men da hun blev saa længe ude, gik jeg ind igjen til Mit. Jeg har nu formodentlig havt Baandet med mig og ladet det ligge derinde.

Men, bedste Ernestine, kan De da heller ikke oplyse, hvorfor det var Dem saa magtpaaliggende, at Deres Gjemmer ikke bleve eftersøgte?

Det var sandelig ikke fordi jeg opbevarede nogle af Fru Brémonts Penge og Smykker. Havde man spurgt mig eller var det i min Forvirring faldet mig selv ind, da skulde jeg strax og uopfordret have oplyst Rettens Folk om, at alt dette fandtes hos mig.

Og den sande Grund til Deres Ængstelse, da man undersøgte Gjemmerne, kan De ikke meddele?

Det er ikke min Hemmelighed.... den vedkommer ikke denne Sag.... den vil ikke i mindste Maade gavne mig, selv om jeg omtalte den.

Ja, jeg tvivler intet Øieblik paa Sandheden af Deres Udsagn; gid blot Retten og de Eedsvorne heller ikke ville tvivle derpaa! — Imidlertid, det kunde nok være muligt, at Deres Sag, selv med disse Forklaringer, kunde stille sig gunstigere, naar der blot kom noget mere Lys i eet Punkt, et væsentligt. Jeg

sigter til det Forhold, hvori De stod til Fru Brémont i de sidste Maaneder. Vidnernes Udsagn angaaende dette har ikke gjort noget godt Indtryk paa Retten — saa meget mere som De har besvaret ethvert Spørgsmaal desangaaende med Taushed.

Ernestine bedækkede Ansigtet med sine Hænder og græd.

Jeg besværger Dem, tael! vedblev Dormeuil. De kan troe mig paa mit Ord, at enhver Oplysning, De giver mig angaaende dette Punkt, vil være til Deres Fordeel. Er det virkelig Sandhed, hvad et Par af Vidnerne har udsagt, at De skulde forlade Fru Brémonts Huus?

Ja, det er Sandhed.

Var da det gode Forhold mellem dem blevet forstyrret ved Noget?

Ernestine tav en Stund, ligesom uvis hvad hun skulde svare. Endelig sagde hun: Hendes Godhed for mig var lige til det sidste Øieblik uforandret, og jeg selv har aldrig ophørt at elske hende som en Søster — o, som meget Mere! som en Moder, en Velgjørerinde!

Og desuagtet kunde De ikke blive i hendes Huus?

Nei, det kunde jeg rigtignok ikke .... jeg var selv ganske af samme Mening .... jeg maatte give Fru Brémont Ret.

Disse Ord, der bleve udtalte med synlig Forlegenhed, forstemte Dormeuil, og han tog snart Afsked, ikke ret tilfreds med Resultatet af denne Conferens. Et Besog, han to Dage efter aflagde, var ikke trøsteligere. Da han, med indtrængende Ord, spurgte hende, om hun slet ingen, nok saa svag Mistanke havde, hvo der kunde være Gjerningsmanden, gav hun, ligesom tidligere under Forhørene, et ængsteligt, aabenbar undvigende Svar. Han kunde da ikke haabe at virke under Procedüren ved nye Oplysninger eller nye Facta, men maatte indskrænke sig til at vise Utilstrækkeligheden af Actors eller den offentlige Anklagers Beviisgrunde. Om hendes Uskyldighed nærede han ikke den mindste Tvivl; ved sine Besøg hos hende havde han, uagtet Et og Andet stod uklart for ham, overbeviist sig om, at hun endnu var ufordærvet, endnu uberørt af den Slethed, Opholdet i Paris og forandrede Livsforhold kunde have medført.

Paa den til Dommens Affigelse bestemte Dag vare Dørene knap aabnede til Retssalen, før denne opfyldtes af en Mængde Tilskuere, som Rygtet om Forbrydelsen og om Inquisitens Ungdom og Skjønhed havde hidlokket. Efterat Rettens Medlemmer tilligemed de Eedsvorne og Advokaterne havde indfundet sig, førtes den Anklagede og Vidnerne ind, og Procedüren begyndte. Actors (Anklagerens) Foredrag var

meget udførligt. Efter en omhyggelig Fremstilling og Undersøgelse af Factum, indrømmede han, at der hvilede over den forøvede Forbrydelse et Slør, som Retten, under den Anklagedes haardnakkede Taushed, ikke havde formaaet ganske at løfte; men alle Spor viste hen til den Anklagede, og disse Spor vare saa tydelige og talende, at der menneskeligviis ikke kunde være Tvivl om, at hun havde, om just ikke personlig udført den forbryderiske Handling, dog paa en saadan Maade og med en saadan Virksomhed rakt Haanden dertil, at den uden hende ikke havde kunnet forøves. Han imødegik dernæst de Indvendinger, der kunde hentes fra den Anklagedes tidligere Liv, den gode Opdragelse, hun havde nydt, ja det høie Dannelsestrin, hvorpaa hun stod. „Jeg veed ikke, sagde han, om de lavere Stænder i ældre Tider have havt et privilegium exclusivum paa Laster og Forbrydelser. Nu for Tiden er det vist, at de høiere Stænder og de Kredse, hvor en forfinet Cultur forefindes, gjøre dem Rangen stridig. Ja, det synes som om Cultur og Dannelse og megen og mangehaande Læsning, ved at bemægtige sig Kundskaber, man ikke ganske forstaaer at magte, kun altfor let geraade paa forgelige Afveie. For nogle Decennier siden vare Virkningerne deraf religiøse, og dets Frugter enten mystisk Grublen eller Fritænkeri. I den nyeste Tid

synes Virkningerne deraf at være mere almindeligt sociale, og dets Frugter en Ringeagt for de Baand, der knytte Stats- og Familielivet og det ene Menneske til det andet. Heri synes Kilden at maatte søges til flere af den nyere Tids Forbrydelser, over hvilke man har studset, ikke fordi man jo forhen har hørt tale om lignende og større, men fordi Forbrydernes Stilling i Samfundet og deres aandelige Betydning syntes at gjøre Forbrydelsen umulig. Men de menneskelige Lidenskaber, Had, Hævn, Kjærlighed og Jalousie, alle hine Drivefjedre for Egoismen, Egennytten med dens talrige Ledsagere, alt dette vil ikke fornægte sig i den menneskelige Natur, om ogsaa denne har vidst at smykke sig med Kunsternes og Videnskabelighedens Prydelser. Hvilke Drivefjedre der nu i det nærværende Tilfælde have været virksomme, er det umuligt at sige, da den Anklagede har nægtet enhver Oplysning. Men man feiler neppe, naar man antager, at Egennytten har spillet en Hovedrolle, og at Ønsket, saa snart som muligt at komme i Besiddelse af den hele Capital, Fru Brémont har testamenteret den Anklagede, foruden hvad man ellers kunde bemægtige sig, har været en af Forbrydelsens Hoved-Motiver. En saadan Tanke er maaskee ikke undfangen hos den Anklagede; den er maaskee indgiven hende af en Anden, af den skjulte Deeltager i Forbrydelsen; men

hun har deelt den med ham, hun har rakt Haanden dertil. — Ja, det er sandt, man har fundet hende i Afmagt foran den Myrdedes Seng; hun har ikke unddraget sig det første, farlige Syn af de Ankommende, hun var endog opløst i Smerte. Men hvad beviser dette Andet, end hvad man kjender af utallige lignende Tilfælde: at Forbrydelsen, da den vel var fuldbyrdet, har forfærdet hende selv, og at hun ikke har havt Styrke til at bære et Resultat, hun selv havde hidført."

Den stakkels Ernestine, der fra de Anklagedes Bænk maatte høre paa alt dette, gjennemgik sienlig en stor sjælelig Kamp for blot at holde sig opreist. Hun tørrede under Sløret hyppigt sine Øine, gjorde ofte en smertelig, benægtende Bevægelse, og da Actor omsider sluttede, løftede hun sit Hoved med et bedende Blik og foldede Hænder til Dormeuil.

Denne bemærkede og forstod dette Blik, men følte sig tillige saa grebet og betaget deraf, at hans Foredrag i Begyndelsen var svagt og usikkert. Men han fattede sig snart, og det lykkedes ham nu, med altid stigende Varme at tale sin ulykkelige Ungdoms-Venindes Sag. Hvad han isærdeleshed lagde Vægt paa, var, at de Indicier, hvorpaa Actor havde støttet sig, vel frapperede ved deres Sammenstød, men enkeltviis intet Beviis afgave; ja, om de betydeligste af dem

turde man sige, at de allersnareſt talede for den Anklagedes Uskyldighed. „Dersom man kunde foreſtille sig, yttrede han, at En, der havde forøvet et Mord, opbrudt Gjemmer og sat sig i Besiddelse af Penge og værdifulde Smykker, selv ønskede Mistanken henvendt imod sig, da kunde han ikke have valgt virksommere Midler dertil end de, der nu anføres som Indicier mod min Client. Man tænke sig blot: En Sum Penge og en Mængde Kostbarheder, der med største Lethed kunde være bragte tilside, findes i den Anklagedes Gjemmer; det Baand, der er anvendt til Forbrydelsen, er hendes eget; er et, hun jevnlig havde i Brug; og da man indfinder sig, finder man hende hos den Myrdede, foran hendes Seng! Bærer Forbrydelsen sig saaledes ad? Maatte ikke den meest Uerfarne indsee det Farlige i alt dette? Og da man bestandig raaber paa en mere dreven og kløgtig Deeltager, maatte da ikke denne, der ved et Ord af hende kunde forraades, vide at forebygge denne Mislighed? Isandhed, disse Indicier ere lige saa mange Kjendsgjerninger, der tale høit for min Clients Uskyldighed; thi saa tryg, saa uvidende om den Mistanke, der kan vækkes, er kun Uskyldigheden, kun Den, der ingen Brøde er sig bevidst. — Man anfører, at hun var ængstelig under Eftersøgelsen i hendes Gjemmer. Hvo er ikke dette meer eller mindre under en saadan Rand-

sagning af fremmede Hænder? Og hvor mange Grunde kan man ikke, især hos et ungt Fruentimmer, tænke sig dertil? — Man forudsætter fremdeles, som alt anført, at der har været en skjult Deeltager i Forbrydelsen. Hvo er da denne formeentlige Deeltager? Har man opdaget det fjerneste Spor til en saadan? Have ikke Vidnerne eenstemmigt erklæret, at min Client har ført et indgetogent, ulasteligt Liv, uden at man vidste, at hun stod i skjult Forbindelse med Nogen i eller udenfor Huset?"

Vi skulle ikke trætte Læserne med Detaillerne enten af Actors eller Defensors Deduction, men endnu blot anføre Slutningen af Dormeuils Forsvarstale, der var stilet mod Actors Formening, at denne Forbrydelse var en Frugt af vor Tids forfinede Cultur. „Der er ingen Grund til at anvende dette paa min Client, yttrede han. Hendes Aand er visselig af en ikke almindelig Uddannelse; men det er ikke oplyst ved Noget, at den ved slet Lectüre eller forfeilede Studier er geraadet paa Afveie. Hun er opdraget i Gudsfrygt. Saavel fra sit Ophold hos Fru Brémont som fra sit tidligere i Lyon bærer hun Vidnesbyrd om en jævn, sund Tænkning, en klar Forstand, der kjender sin Begrændsning, en blid, sagtmodig Characteer. Ingen Skygge af Noget, der kunde formørke hendes dadelfrie Vandel, har hidtil fulgt hende. Hun

var i høieste Grad elsket af Fru Brémont; det Legat, man har fundet, og der blev udstedt kun fjorten Dage før hendes Endeligt, er et Beviis derpaa. Hun har igjen paa sin Side viist sin Velgjørerinde den meest uskrømtede Kjærlighed, og under dennes Sygdom ifjor en uafbrudt Omhyggelighed Nat og Dag. Alt dette er godtgjort ved Vidner. Og nu, med Eet, fra en klar Himmel slaaer det forfærdende Lyn ned, træffes hun af en Beskyldning, som kun Lasten, den forhær-dede Last, burde rammes af! Altsaa et heelt, pletfrit Liv, en reen og uskyldig Vandel under de forskjelligste Kaar har ikke hjulpet hende, har ikke beskyttet hende mod denne Anklage! Ak, hendes Uskyldighed, hendes Ubekjendtskab med Lasten vil maaskee fælde hende! En Forbryderske havde forstaaet at nægte, at snoe sig fra de hende forelagte Spørgsmaal, at opdigte Facta. Hun har ikke havt Andet end Taushed og Taarer at sætte mod en saa oprørende Beskyldning."

Dormeuils Forsvarstale havde aabenbar gjort et godt Indtryk paa de Eedsvorne og paa Tilhørerne. Der stod nu kun tilbage, at Rettens Præsident skulde i en kort Tiltale henvende de Eedsvornes Opmærksom-hed paa Sagens Hovedpunkter eller til Det, der vilde komme under deres Kjendelse. Han var en samvittig-hedsfuld, men tillige streng Mand, der, som han of-tere havde yttret, personlig var overbeviist om Erne-

stines Strafskyld. Han ansaae det da for sin Pligt, at svække det Indtryk, Dormeuil havde frembragt, og føre Spørgsmaalet tilbage til sin nærmeste og naturligste Opfatning. Han endte med at sige, at ogsaa hans Bryst var grebet af Medynk med den Anklagedes Ungdom. Men Rettens Medlemmer turde ikke lade sig bestemme af deslige Følelser; de sad her for at skille mellem Ret og Uret.

De Eedsvorne forlode nu Salen, og brugte omtrent en halv Time til deres Overveielse. Da de vendte tilbage og udtalte: Skyldig! frembragte dette en stor Bevægelse blandt Tilskuerne. Ernestine faldt i Afmagt, og maatte bringes bort.

Dormeuil havde vel, i den sidste Tid, ikke gjort sig særdeles Haab om at kunne frelse Ernestine. Den Tid, der var indrømmet ham til Defensionen, havde været for knap, og enhver Mulighed for at skaffe sig yderligere Oplysninger og anstille nøiagtigere Efterforskninger om den sande Skyldige havde været ham afskjaaret. Activ og utrættelig som han var, opgav han imidlertid endnu ikke Haabet. Ad Benaadningens Vei tvivlede han paa, at der kunde udrettes Noget. Den vilde neppe skjænke hende Andet end et livsvarigt eller aarelangt Fængsel, og kunde i alle Tilfælde ikke være hende nok; hun maatte retfærdiggjøres. Executionen skulde være om en fem, sex Dage; kunde

man faae den udsat og vinde Tid, da vilde allerede Meget være vundet; og hertil havde han nu udtænkt et Middel, som han vilde meddele Ernestine, men da det var af delicat Natur, vilde han gjøre det skriftligt. Her er det Brev, han gjennem Slutteren lod hende tilstille.

„Det er desværre ikke lykkedes mig at retfærdiggjøre den Tillid, De har havt til mig. Men det er min Trøst, at en anden Defensor neppe havde været heldigere. Dersom der endnu skal være Haab om at frelse Dem, da er der kun eet Middel tilbage, og det kommer an paa, om De vil give Deres Minde til at det benyttes. Naar et Fruentimmer er dømt til Døden, behøves der kun en svag Formodning om at hun er frugtsommelig, for at faae Executionen udsat. Et saadant Foregivende af Dem haaber jeg at kunne faae understottet af de Personer, der da kom til at undersøge Deres Tilstand. Finder man senere, at dette Foregivende har været ugrundet, da er der for Dem Intet tabt derved. Men dersom vi derved kunde opnaae blot een Maaneds Udsættelse, da vilde jeg i denne Tid kunne virke meget til denne mørke Sags nærmere Oplysning — især, dersom De nu kunde bequemme Dem til at lede mig noget paa Spor. — Svar mig endnu idag, og see i dette Forslag kun min uafladelige Omhu for Deres Bedste."

Dormeuil indsaae meget vel, at et saadant Foregivende vilde bestyrke Rettens Formening om en hemmelig Deeltager i Mordet; men da Dommen allerede var falden, kunde en saadan Bestyrkelse ikke længere skade hende. Nu kom det kun an paa at vinde Tid; ethvert andet Hensyn maatte vige for dette. Han afsendte da Brevet og erholdt endnu samme Dag et Par Linier fra Ernestine, i hvilke hun, næst efter at bevidne ham sin store Taknemmelighed for hvad han hidtil havde gjort for hende, gav sit Minde til Det, han havde udtænkt til hendes Frelse. Glad over at hun uden Indvending gik ind paa hans Forslag, begav han sig strax til Rettens Præsident, hos hvem han af den anførte Grund søgte om Executionens Udsættelse. Præsidenten rystede mistroisk paa Hovedet, men gjorde ingen videre Bemærkning. „Vil De begive Dem hen til vor Consulent, Dr. Véron, og anmode ham om at tage Madame Honoré med; hun har eengang før assisteret ved et lignende Tilfælde. Vi faae da at see, hvorledes det forholder sig med dette Foregivende."

Dormeuil kom paa Veien til Doctoren forbi Jordemoderen, Mad. Honoré, og besluttede først at forsøge sin Lykke hos hende. Denne Dame gik, efterat han havde trykket hende et Par Femfranc-Stykker i

Haanden, med største Lethed ind paa Sagen. „Hvor længe har hun siddet arresteret?“ spurgte hun.

Omtrent to Maaneder.

Godt; saa sige vi, at hun befinder sig i Begyndelsen af den tredie Maaned. Det er justement et Tidspunkt, da man kan tage feil; saa vi kan altid siden hitte paa en Undskyldning.“

Men hos Doctoren havde Dormeuils Besøg ikke saa godt Udfald. Da man ikke kunde tænke paa at bestikke ham, havde Dormeuil haabet at kunne betroe sig til ham og ligefrem tilstaae, at dette Foregivende maaskee ikke var begrundet, men dernæst søge at vække hans Deeltagelse for den Domfældte. Doctoren lod ham tale ud, men svarede derpaa kort og tørt: „Er hun i den Tilstand, hun angiver, da skal jeg attestere det. I modsat Fald vil jeg hverken for Deres eller hendes Skyld handle imod Pligt og Samvittighed.“ Alt hvad Advokaten anførte for at bevæge ham og vise det Uskadelige i et saadant Vidnesbyrd, selv om det senere befandtes ubegrundet, hjalp til Intet. Doctoren var ubevægelig, og Dormeuil maatte tilsidst gaae, meget ærgerlig over at hans Plan skulde kantre ved denne Mands Stivsindethed, som han kaldte det. Der var imidlertid Intet at gjøre derved, og han var endogsaa nødt til, næste Dag at indfinde sig i Retten, for at erfare Resultatet af den Undersøgelse, han havde

reqvireret, men som han nu desværre kjendte forud. Ja, han maatte endog befrygte, at han, ved at henvende sig til Doctoren, havde foranlediget en strengere Undersøgelse, end denne maaskee ellers vilde finde nødvendig.

Præsidenten var den næste Formiddag allerede tilstede, da Dormeuil indfandt sig og utilfreds og mismodig stillede sig hen i et af Vinduerne. Kort derpaa ankom Dr. Véron og gik hen til Præsidenten. „Nu, spurgte denne med et ironisk Smiil, hvor langt er hun henne?“

Hun er allerede noget inde i den femte Maaned, svarede Doctoren.

Hvordan? udbrød paa eengang baade Præsidenten og Dormeuil.

Ja, det er ganske vist, og det undrer mig kun, at Ingen har kunnet see det paa hende; der behøvedes igrunden slet ingen Undersøgelse.

Men er dette virkelig at stole paa? spurgte Præsidenten; og Advokatens forbausede Miner gjorde det samme Spørgsmaal.

Det taaler aldeles ingen Tvivl. Men det er nu vor Skyldighed, saa snart som muligt at forflytte hende fra Fængslet til et andet Opholdssted, hvor hun kan nyde bedre Pleie. Sorg og den lange Indespærrelse have ikke havt god Indflydelse paa hende,

og man maa nu see til at bøde derpaa ved en bedre Behandling. — Men hvad er det for et ungt Fruentimmer, De der har dømt til Døden? Er hun skyldig i Mordet paa Fru Brémont? Det er jo en Umulighed. Kan Forbrydelsen give sig en saadan Mine af Fromhed og Resignation?

Præsidenten trak paa Skulderen og begav sig ind i sit Comptoir, for at give nogle Ordrer angaaende Ernestines Forflytning. Dormeuil gik hen til Lægen, greb hans Haand, saae stivt paa ham og sagde: Er det virkeligt som De siger? Eller har De ladet Dem bevæge af mine Bønner? Ikke sandt, det er kun en Formodning, en svag Formodning....?

Paa ingen Maade — hvor kan det falde Dem ind? svarede Lægen næsten fornærmet. Hun er den fjerde Maaned forbi. Her behøver man ikke at være i Uvished. Jeg har ikke ladet mig bevæge af Andet end af Sandheden — saaledes som min Skyldighed var.

Præsidenten kom atter ind, og Lægen anbefalede sig. „Jeg kan see paa Dem, sagde Præsidenten til Dormeuil, idet han trak ham hen i en Vindues-Fordybning, at De er ligesaa overrasket som jeg, at ogsaa De har antaget det for et løst Foregivende, opfundet for endnu en kort Tid at friste Livet. Men giver De os nu Ret? Vil De endnu benægte, at

denne unge Pige, der seer ud som Uskyldigheden selv, at hun har havt en eller anden utilladelig Forbindelse? Og naar nu dette er uimodsigeligt, ligger det da ikke nær, at slutte derfra til en Deeltagelse i Forbrydelsen? For mig har Sammenhængen fra første Færd været ganske tydelig. Hun har staaet i et ulovligt Forhold til en eller anden Person af slette Sæder. Hun har liidt under dette Forholds Tvang, og har med eller mod sit bedre Vidende maattet give efter derfor. Men Angeren er fulgt umiddelbart efter Forbrydelsen, og heraf er saavel hendes Sorg og Smerte som hendes haardnakkede Taushed at forklare. Hvad Legatet angaaer, der er udstedt saa kort før Mordet, men i sig selv jo ikke er saa betydeligt, da kan det ganske simpelt forklares derved, at Fru Brémont har opdaget den utilladelige Forbindelse, har maaskee truffet Personen ved Nattetid i hendes Værelse, og nu ikke villet beholde hende i Huset, men dog heller ikke lade hende være aldeles hjælpeløs."

Dormeuil havde ikke et Ord at sige herimod. Han maatte i sit stille Sind indrømme, at en saadan Forklaring var kun altfor sandsynlig. Men denne Tanke bragte ham en bitter Skuffelse. Han følte mere og dybere for denne unge Pige end han hidtil vilde tilstaae sig selv. Ved det fornyede Bekjendtskab under saa overordentlige Omstændigheder, ved hendes

Ulykke, ved den smukke Resignation, hvormed hun syntes at bære den, vare hans Ungdoms-Folelser for hende brudte frem med fornyet Styrke. Og nu — ak, Fortryllelsen var veget fra hende! Hun var sjunken ned til et almindeligt, svagt Fruentimmer, der var bleven et Bytte for en elendig Forfører og trukken ind med i hans Forvorpenhed. Hvad hjalp det nu, at man havde Tiden for sig? Skulde han lade sig bruge til at anstille Efterforskninger, der maaskee vilde lede til de sørgeligste Opdagelser?

I denne Stemning var det ham ikke muligt, at begive sig hen til Ernestine i hendes nye Opholdssted og træffe en Aftale om de Forholdsregler, man nu kunde gribe til. Han opsatte Besøget fra Dag til Dag, og saaledes gik noget over en Uge hen. Da fandt han en Aften, ved sin Hjemkomst fra en lille Udflugt, en til ham stilet Brevpakke, hvis Udskrift, kunde han see, var skrevet med Ernestines Haand Han brød den hurtig, og læste med stigende Interesse og Spænding de ham her meddeelte, ganske nye Oplysninger.

Ernestines Bekjendelser.

Hr. Dormeuil!

I den smertelige Nødvendighed, jeg nys har befundet mig i, at maatte meddele Retten og Verden

min dybe Ydmygelse, tør jeg ikke længere lade Dem, min Beskytter og Ven! i Uvidenhed om mit korte Livs Historie, med det Haab, at De vil beklage, men ikke foragte mig. For at kunne give Dem den fornødne Oplysning, maa jeg imidlertid gaae noget tilbage i Tiden.

Indtil jeg havde fyldt mit sextende Aar, gik mit Liv sorgfrit hen. Min Fader var, som De veed, Oberst i Armeen og en anseet Mand i sin Kreds; hans Indtægter fuldkommen tilstrækkelige til vor Subsistens. Min Moder elskede mig ømt, og sørgede med største Omhu for min Uddannelse. Uheldigviis kunde min Fader efter Juli-Revolutionen ikke forsone sig med det nye Dynastie; hans Hjerte hang ved den ældre bourbonske Linie. Allerede ved den Opstand, der i Slutningen af 1831 reistes i Lyon og Omegn, var han stærkt compromitteret, men af Hensyn til hans tidligere Fortjenester slap han med en Advarsel. Tre Aar efter kom de vidtforgrenede republikanske Bevægelser til Udbrud i Lyon. Min Fader haabede, gjennem dem at kunne styrte Louis Philippe, og ved hans Fald bane Veien for de ældre Bourbonner. Men Opstanden blev som den forrige aldeles undertrykt, og min Fader stod nu ikke til at frelse. Han mistede sin Post, sine Indtægter og sin Frihed. Det var Mere end han kunde overleve; allerede et halvt

Aar efter bukkede han under. Min Moder, der med Nød og Neppe havde slaaet sig igjennem med Levningerne af vor Formue, men saae den visse Elendighed for sig, døde et Aar efter; og saaledes stod jeg, kun lidt over sytten Aar gammel, eensom og forladt i Verden — thi formuende Slægtninge eiede vi ikke, og vore Venner frygtede maaskee for at sætte sig i Miscredit paa høiere Steder, naar de tog sig for varmt af min Faders Efterladte. Min eneste Udsigt var da, at tage ud blandt Fremmede og ernære mig ved mine Hænders Arbeid, ved de Færdigheder, jeg havde erhvervet mig.

Paa den Tid levede Fru Brémont i vor By. Hun var et halvt Aar iforveien bleven Enke efter sin første Mand, en rig Kjøbmand, der efterlod hende en meget betydelig Formue. Jeg kjendte kun lidt til denne Dame. Et Par Gange havde jeg truffet hende i Selskaber, og hun var da kommet mig imøde med megen Venlighed; det var det Hele. Men hun havde hos Fremmede hørt tale om min forladte Tilstand, og Mere behøvede hendes fortræffelige Hjerte ikke for at være rede med Hjælp og Bistand. Ganske uventet aflagde hun mig en Dag et Besøg, bad mig med venlige Ord undskylde, at hun benyttede vort flygtige Bekjendtskab til at see ind til mig, og indledede efterhaanden en Samtale om min Stilling og mine

Udsigter for Fremtiden. Jeg gjorde ingen Hemmelighed af, hvor ilde jeg var stedt, og hun spurgte mig nu, om jeg ikke havde Lyst til at tage i Huset hos hende. „Om en fjorten Dage reiser jeg til Paris og vil tage mit Ophold dér for Fremtiden. Jeg kan da være vel tjent med, at have en ung, dannet Pige af god Familie hos mig som Selskaberinde. Har De Lyst dertil, saa sig ikke Nei, og bestem selv Vilkaarene." Som De begriber tog jeg med Glæde imod et saa ædelmodigt Forslag. Mine Anliggender vare snart bragte i Orden, og et Par Uger efter forlod jeg i hendes Selskab Lyon.

Fra den Tid har jeg tilbragt tre Aar i hendes Huus, ikke behandlet som en Fremmed, men som en Slægtning, en yngre Søster. Først hos hende, ved Omgangen med en saa rigtbegavet Aand og ved at nyde godt af hendes Kundskaber og Færdigheder i saa mangen Retning kan jeg sige, at min Opdragelse fuldendtes. Og dog blev jeg endnu fastere bundet til hende ved hendes Velvillie for mig, ved det Venskab, hvorpaa hun uafbrudt gav mig saa mange Beviser.

Fru Brémont var, dengang jeg kom i Huset hos hende, i en Alder af fem eller sexogtyve Aar og af et indtagende Udvortes. Allerede under Slutningen af sit Ophold i Lyon havde hun paa en Herregaard

i Nærheden gjort Bekjendtskab med Hr. Brémont. Det var en smuk, ung Mand af et meget indsmigrende Væsen og lutter Opmærksomhed mod Damer. Om han allerede dengang gjorde Cour til hende, veed jeg ikke; vi saae ham først igjen et Aar senere, da han kom til Paris og blev ansat i Justits-Ministeriet. Han blev snart en jevnlig Gjæst i vort Huus, og man saae ham gjerne. Da han omsider tog Mod til sig og friede, fik han uden Vanskelighed et Ja, og det nye Ægtepar levede næsten et Aar, som det syntes, i den bedste Forstaaelse. De første Maaneder var Hr. Brémont Omhyggeligheden selv og rede til ethvert Offer af sin Bequemmelighed, naar det gjaldt et Ønske af hans Kone. Længere hen var han ofte ude, og tilsidst aldrig nogen Aften hjemme. Hertil var der en meget beklagelig Grund.

Allerede som ungt Menneske, og under en uafladelig Bestræbelse for at danne sig en Fremtid og sikkre denne ved en tilstrækkelig Formue, var Hr. Brémont falden paa at søge sin Lykke ved Pharaobordet. Men da dette ikke ret vilde gaae, tænkte han paa et fordeelagtigt Giftermaal, og var heri, som De har seet, heldigere. Men det gamle Hang, der nu var bleven ham til Vane, at tilbringe Aftenen ved Hazard-Spillet, indfandt sig snart igjen, og med saa meget større Styrke som han i den Formue, han ved Ægte-

skabet havde erhvervet, besad Midler til at vove og altsaa tillige vinde Mere. Herved maa jeg dog bemærke, at en Onkel til Fru Brémont, en gammel, erfaren Mand, der just ikke meget yndede dette Partie, ved mange Forestillinger havde faaet hende overtalt til, at sætte Halvdelen af sin Formue saaledes fast, at kun hun havde Raadighed over samme, en Bestemmelse, som Hr. Brémont med største Beredvillighed fandt sig i. Den Halvdeel, han kom til at skalte med, var i Virkeligheden ogsaa betydelig nok.

Fru Brémont var ikke uvidende om sin Mands farlige Lidenskab; men da den ikke var saa ualmindelig blandt yngre Mænd i hendes Omgangskreds, og da hun antog, at han ikke drev den videre end tilladeligt, saa fandt hun sig deri. Først ved et Tilfælde kom hun efter, hvor samvittighedsløst og uforsvarligt han havde handlet med den store Medgift, der var kommet under hans Raadighed. Saa utænkeligt det er, saa var det dog desværre vist, at han i Løbet af knap to Aar havde forødet hele den Formue, han var sat til at bestyre. Nu, i hans daglig voxende Forlegenhed, vilde han ovenikjøbet optage Penge paa det Huus, vi beboede, og paa et Landsted i St. Germain, hvor vi opholdt os om Sommeren. Men dette fik den ovenomtalte Onkel Nys om og forpurrede det. Ved denne Leilighed skeete det, at hele den sørgelige

Sandhed kom for en Dag. Af Medgiften var der ikke en Hvid tilbage. Endeel af den var strax gaaet med til at betale ældre Gjæld, men den betydeligste Deel var sat til ved Spillebordet.

Fra det Øieblik, man gjorde denne ulykkelige Opdagelse, var det, som De vel begriber, forbi med den gode Forstaaelse mellem de to Ægtefolk. Fru Brémont har aldrig, det jeg veed, med et Ord bebreidet sin Mand hans uforsvarlige Handlinger. Hun var af en for ædel Tænkemaade til at spilde mange Ord paa et Pengetab, selv et saa betydeligt. Hvad hun tog sig nær, var hans Letsindighed, hans aabenbare Ligegyldighed for hendes Vel, med eet Ord, hans Mangel af et kjærligt Hensyn til hende. Hun fandt sig da med Resignation i hvad der ikke kunde være anderledes, og bestred fra nu af i Stilhed alle Husets Udgifter af sin egen Formue. Efter hvad hun selv har fortalt mig forsøgte hun kun een Gang, med de sagtmodigste Forestillinger, at bevæge ham til for Fremtiden at føre et andet Liv, men uden at han engang værdigede hende et Svar. Denne Mand, der, naar han vilde, kunde tilegne sig den bedste Tone, var i sit Inderste raa og usleben. Da han vel vidste, at han ikke kunde forsvare sig, fandt han det bequemmest at sætte Brutalitet mod den stille Bebreidelse, han troede at læse i hendes Taushed.

Der indtraadte nu i det følgende Halvaar en bedrøvelig Tid. Hr. Brémont saae vi næsten aldrig uden ved Middagsbordet. Aftenerne tilbragte han som forhen ude, men med den Forskjel, at han nu sjelden kom hjem før Klokken to, og da lukkede sig selv ind med den Portnøgle, han havde til sin Disposition. Middagsbordet, der forhen altid havde været oplivet af muntre eller alvorligere Samtaler, var nu saa ubehageligt, at jeg ofte ønskede mig ind igjen i mit Værelse. Var det Ringeste ham iveien, saa brød han ud i Skjeldsord og kastede med Knive og Tallerkener; og det gik da ud over Tyendet, der var i Angst og Bæven. Aldrig havde jeg tænkt mig det muligt, at en Mand af Dannelse og af de bedre Classer kunde tillade sig deslige Udbrud af den raaeste Brutalitet. Engang kastede han en Sølvskaal, der var givet ham istedenfor noget andet Bordtøi, efter Tjeneren, men traf en meget smuk Vase fra Sèvres, der faldt ned og gik itu. Fru Brémont bevarede under slige Scener den fuldkomneste Taushed som om hun slet ikke lagde Mærke til dem; i Almindelighed rettede hun da et Par ligegyldige Ord til mig. Hun var udentvivl meget indigneret over hans Adfærd, men for stolt til at lade sig mærke dermed. Da Vasen gik itu, sagde hun blot til Tjeneren: „Tag den ud og kast den bort!“ — Hvad mig selv angik, da

havde jeg ingen Grund til at beklage mig over Husets Herre. Han behandlede mig med en vis kold Høflighed, men der rigtignok tog sig ud, som om han aldeles oversaae mig.

Det Værste ved den hele Historie var for Hr. Brémont, at han nu havde den største Vanskelighed med at fortsætte sit forrige Liv ved Spillebordene. Hvilke Ressourcer han egentlig tyede til, veed jeg ikke. Da han i sin Forlegenhed var dristig nok, ja man kan vel sige, uforskammet nok til at henvende sig til sin Kone om Laan, mødte han det bestemteste Afslag. Om hun ogsaa havde været mere ligegyldig for sin Formue end hun maaskee var, nærede hun dog nu en altfor stor Foragt for ham, til at hun skulde komme et Ønske af den Art imøde. Hendes Afslag gav ham da naturligviis Anledning til de styggeste Scener af Brutalitet, som jeg søgte at unddrage mig saasnart jeg blot kunde. Men disse temmelig hyppige Anmodninger og de Trusler, han udstødte, indjog dog Fru Brémont Frygt for, at han i hendes Fraværelse kunde falde paa at gaae over hendes Gjemmer. Naar hun derfor fik betydeligere Summer hjem, lod hun gjerne mig opbevare dem i min Chiffonnière. Det Samme var Tilfældet med adskillige kostbare Smykker, hun endnu eiede fra sin første Mands Levetid.

Den stakkels Fru Brémont, der havde et varmt, følende Hjerte, trængte til Kjærlighed. Hos sin Mand fandt hun den ikke og har vel igrunden aldrig fundet den, ikke engang som en Illusion, man har Tilladelse til at trøste sig med. Jeg vil ikke forsvare hende, men jeg vovede heller ikke dengang at bryde Staven over hende, da min bange Anelse omsider blev til Vished, da hun selv, formodentlig tilskyndet af Nødvendigheden, betroede mig, at hun hos en Anden havde søgt de Følelser, hendes Mand ikke kunde dele med hende. Hvo denne Person var, hvad han hed eller hvad Stilling i Samfundet han indtog, har hun aldrig meddeelt mig; og jeg selv var altfor sky eller ængstelig for dette Forhold til enten at spørge hende eller søge at komme derefter. Heller ikke er det mig bekjendt, under hvilke Omstændigheder eller paa hvad Tid hun havde indgaaet denne Forbindelse. Deres Mødesteder vare udenfor Huset, og i Almindelighed naar hun tog hen i den store Opera eller foregav dette. I vort Huus har han vist kun sjelden været, og da formodentlig meget sildigt, naar Portneren var gaaet til Ro og hun, ledsaget af ham, lukkede sig selv ind. Derimod sendte han hende hyppig Breve, der gik gjennem Portneren og tilsidst, da jeg var indviet i Hemmeligheden, af denne bleve leverede til mig, naar hun selv ikke var tilstede. For sin Mand

behovede hun ikke at frygte; han gik sine egne Veie og lod hende gaae sine.

Denne Inclination har desværre i enhver Henseende været en ulykkelig. Efter mange Vink, hun lod falde, og efter enkelte bestemtere Yttringer tør jeg vel slutte, at den var hende aldeles uværdig; at hiin Person blandt Andet misbrugte hendes Svaghed for at tilvende sig betydelige Summer. Det Sidste tør jeg endog sige med Vished. Flere Gange, naar hun tog bort til et aftalt Møde, lod hun mig udlevere sig Pengesummer, jeg havde i Forvaring for hende, engang to Ruller, hver paa 50 Louisd'orer. Ved en saadan Leilighed udbrød hun engang: „Ak, Ernestine, et Forhold som dette hævner sig selv. Lykkelig Den, der aldrig indlader sig derpaa!" Under Slutningen af denne Forbindelse, en fire, fem Uger før den ulykkelige Udgang af hendes Liv, var der paakommet hende en vis Ængstelighed, jeg veed ikke, af hvilken Grund. I denne Stemning bad hun mig en Dag gjemme en forseglet Pakke med Breve fra hiin Person; hun kunde ikke, som hun yttrede, bequemme sig til at brænde dem, men frygtede dog for, at de kunde falde i Andres Hænder.

Men jeg tør ikke længere opsætte at berøre den Deel af min Beretning, som jeg helst gik forbi, som har voldet mig uendelig Smerte, og hvis Erindring

endnu bringer mine Kinder til at brænde. Men det er desværre nødvendigt, at jeg omtaler den.

En af de sidste Carnevalsdage i dette Aar betroede Fru Brémont mig, at hun i Selskab med hiin Person vilde besøge en stor, offentlig Masquerade, og der blev nu i al Hemmelighed gjort de nødvendige Forberedelser dertil, saaledes at Tyendet ikke kunde faae Nys om, hvor hun skulde hen. Efter Bestemmelsen vilde hun være hjemme igjen mellem Klokken elleve og tolv. Men op paa Dagen fik hun et Brev, og med dette i Haanden kom hun ind til mig. „Ernestine! jeg har en stor Tjeneste at bede dig om, men du siger ikke Nei — gjør du vel?“ Efter disse, med Kjærtegn ledsagede Ord gav jeg mit Tilsagn, men spurgte dog om, hvori Tjenesten bestod.

„Jeg kan ikke komme hjem iaften før Klokken eet, men til den Tid er jeg her bestemt. Nu veed du vel, at Brémont aldrig vender tilbage fra sit Spille-Compagnie før Klokken to; men jeg er dog i Angst for, at han netop iaften af et Tilfælde kunde komme hjem før. Traf han da min Seng, der staaer ved Siden af hans, tom, da vilde han naturligviis straxt fatte Mistanke, og Uveiret brød løs. Jeg kan nu just ikke sige, at jeg bryder mig stort om hans Vrede, og om han kom efter Sandheden. Men jeg vil for enhver Priis undgaae en Skandale, som jeg var sikker paa,

hvis mit Rygte var i hans Hænder; og saa har jeg kun eet Middel at gribe til. Du, kjære, søde Ernestine, maa hjælpe mig, du maa indtage min Plads ...."

Jeg? udbrød jeg forskrækket. Men, min Gud, hvor gaaer det an ....

Det gaaer an, der er Intet lettere — hør kun! For det Første er der ingen Tvivl om, at jeg er hjemme en god Time før han, saa at vor Forsigtighed vil vise sig overflødig. Men skulde det Værste hænde, skulde han virkelig komme hjem før min Beregning, da kan du med største Rolighed blive liggende, indhyllet i Tæppet, med Ryggen imod ham, og lade som du sover. Vort Sovekammer har, som du veed, kun en matbrændende Lampe; Lys tænder han aldrig. Han er i den sidste Tid saa sløv og opfyldt af Spillets Lidenskab, naar han kommer hjem, at han strax kaster Klæderne af sig og gaaer tilsengs, uden at mæle et Ord til mig og uden at jeg pleier at tiltale ham; og kort efter sover han som en Steen.

Men det er jo altfor voveligt .... betænk, hvad jeg kan være udsat for!

Hun forsikkrede mig paany, at der var Intet at vove, at jeg kunde være ganske beroliget; hun anførte flere Grunde, og — ak! jeg kjendte hende for

godt! Hun taalte ikke ret vel Modsigelse, hun blev forstemt, naar Noget stillede sig mod hendes Ønsker, og jeg skyldte hende for Meget til at ville forhindre hende i en Glæde, hun tydelig nok satte megen Priis paa. Enden blev, at jeg gav mit Samtykke, i det Haab, at hun kom hjem før Hr. Brémont, og med den indstændige Bøn, ikke at blive længere ude end aftalt.

Hun tog bort Klokken otte. Jeg tilbragte en urolig, ængstelig Aften, og opsatte saa længe som muligt at indtage et Leie, der ikke tilkom mig. Klokken blev halv Eet, jeg reiste mig lyttende i Sengen og tallte Minuterne. Den blev Eet, den slog eet Qvarteer over .... den slog halv — og endnu kom hun ikke! Da hørte jeg noget efter, at Porten gik, men det var ikke hendes Trin, der lød opad Trapperne; hun havde gaaet sagte og forsigtigt. Jeg hyllede mig tæt ind i Tæppet og laae stille, med bankende Hjerte. Døren blev revet op, og — tænk Dem min Skræk! — det var Hr. Brémont, der kom ind, trallende paa en Opera-Melodie.

Adèle! udbrød han, idet han traadte ind — jeg er i godt Humeur iaften, jeg har havt Lykken med mig — naa, hun sover!

Han klædte sig derpaa af, slukkede Lampen, og lagde sig. Kort efter spurgte han igjen, om jeg sov,

og da jeg igjen ikke svarede — ak, Hr. Dormeuil, skaan mig for at gaae videre! Min Rædsel var ubeskrivelig — jeg vilde reise mig og flygte, men følte mig som lammet. Tanken om hans Raseri, hvis han opdagede Sandheden, og hvilke Mishandlinger, jeg kunde være udsat for, Tanken om Fru Brémont, der var fortabt, hvis jeg røbede mig — alt dette krydsede sig for mig i min dødelige Angst og gjorde mig til et villeløst, ja jeg tør vel sige, bevidstløst Offer; thi mine Sandser forlod mig, og jeg kom kun til mig selv, for at overbevises om min Skjændsel, eller, hvis De indrømmer mig et mildere Ord, min grændseløse Ulykke. — Han faldt kort efter i Søvn; jeg reiste mig skjælvende, men med yderste Forsigtighed og gik ud i Forværelset. Her traf jeg Fru Brémont, der var kommet hjem noget iforveien, og nu hurtig og uden at veksle et Ord med mig gik ind. Det lykkedes hende saaledes virkelig at skjule sin Fraværelse for ham.

Først den næste Dag kunde jeg meddele hende hvad der var skeet. Hun blev bleg som et Marmor og stirrede en Stund paa mig, indtil hun med en Strøm af Taarer og med det Udraab: „Ak, stakkels Ernestine!“ trykkede mig til sig. Hun gjorde sig selv de bittreste Bebreidelser og anraabte mig om Tilgivelse. Men hun søgte ogsaa at trøste mig, hun for-

sikkrede, at jeg efter al Rimelighed ingen Følger havde at befrygte — ak, Udfaldet viste, at hun tog feil! Og min Ulykke laae heller ikke blot i dens Følger; den laae i min dybe Fornedrelse. Flere Dage derefter havde jeg en dødende Fornemmelse, det var mig som om jeg var sønderslaaet i mit inderste Væsen; og det varede længe, inden jeg igjen blev nogenlunde Herre over mine Følelser.

Hr. Brémont havde en kort Tid viist sig noget mere maneerlig ved Middagsbordet. Men formodentlig har han senere igjen havt Uheld i Spil, og igjen forgjæves søgt Hjælp hos sin Kone; han var i al Fald nu næsten brutalere end før, og som det syntes, især opbragt over hendes Ligegyldighed for hans Vrede. Men med Eet tog dette en anden Vending. En Dag, han kom hjem, fortalte han, at en meget rig Slægtning af ham i St. Petersborg efter lang Svagelighed endelig var død. Til denne Onkel, om hvem der oftere havde været Tale, ansaae han sig at være en af de nærmeste Arvinger, og, som han engang yttrede, vilde det ved hans Død være ham en let Sag at erstatte de Summer, man gjorde saa meget Væsen af. Han vilde nu søge Permission i Ministeriet og selv reise til St. Petersborg og maaskee til Moskwa, i hvilken By flere af hans Medarvinger boede, og hvor Onkelen havde havt et stort Etablissement, et Fabrik eller

noget Lignende. Denne Reise, som vi i Begyndelsen ikke vilde troe paa, blev til Alvor, og Fru Brémont har nok, da hun fik Vished om at Reisen skulde gaae for sig, givet ham et betydeligt Tilskud til at bestride Omkostningerne. Han reiste i Begyndelsen af April og antog, at han blev et halvt Aar fraværende. I Huset hos os var Ingen bedrøvet ved Afskeden, men Alle følte sig meer eller mindre lettere ved at blive den daglige Plageaand qvit.

Hiin Nats ulykkelige Begivenhed havde ikke blot tilintetgjort min egen Rolighed; ogsaa hos Fru Brémont havde den efterladt et dybt Indtryk. Hvis dette fra Begyndelsen antog Characteer af Sorg og Medfølelse paa mine Vegne, saa gik det senere over til en irriteret Stemning, som vel især hendes Mand fik at mærke, men som heller ikke jeg ganske undgik. Thi der blandede sig, forunderligt nok, et Slags Jalousie ind i hendes Følelser. Vist er det, at det ældre, smukke Forhold mellem os kunde ikke træde ind igjen, og allermindst, da vi ikke længere kunde være i Tvivl om, at de Følger, jeg befrygtede for mig, ikke vilde udeblive. Paa den anden Side følte hun levende, at jeg havde en Uret at bebreide hende, som det ikke stod i hendes Magt at gjøre god igjen, men at hun dog burde gjøre hvad hun formaaede. Hendes Mand var derfor neppe reist bort, før hun, hurtig som hun

var i alle ſine Foretagender, lod en Notar opſætte det Dokument, man har fundet, og hvorved hun ſaa ædelmodig har ſøgt at ſikkre min Fremtid. Men paa ſamme Tid var hun af den Mening, at jeg, inden det var for ſilde, inden min Tilſtand kunde mærkes, burde forlade hendes Huus, i hvilket Tilfælde hun ſamvittighedsfuldt vilde ſørge for mig, forſaavidt det ikke allerede var ſkeet ved Legatet.

Som det forekom mig følte Fru Brémont ſig efter ſin Mands Afreiſe meer end ellers lidende ved den Forbindelſe, hun havde indladt ſig i med hiin mig ubekjendte Perſon. Denne, har jeg tænkt mig, er maaſkee ved Mandens Fraværelſe bleven driſtigere i ſine Fordringer, og hun har havt ondt ved at tilfredsſtille dem. Den betydelige Sum af 100 Louisd'orer, hun affordrede mig til ham, og der endnu beroede hos mig fra den Tid Hr. Brémont var hjemme, falder i denne Periode. Jeg maa lægge Vægt paa dette, da jeg, ſom De ſnart vil ſee, alene heri kan finde en Mulighed for at forklare hendes Livs ſørgelige Udgang.

Der var gaaet tre Uger hen efter Hr. Brémonts Afreiſe, da hun en Eftermiddag, inden hun kjørte bort til Operaen, ſagde til mig, at jeg ikke ſkulde bryde mig om, hvis hun førſt kom ſilde hjem, men begive mig til Ro. Jeg blev dog oppe, deels for hendes

Skyld, af en uklar Uro, der altid overkom mig, naar jeg vidste, at hun var taget bort til et af hine utilladelige Stevnemøder, deels af Beklemthed over min egen Forfatning. Henimod Klokken tolv, da jeg allerede havde begyndt at tænke paa at afklæde mig, gik jeg endnu engang ind i hendes Sovekammer, for at oppebie hende der. Ved den Leilighed har jeg formodentlig havt det Baand med mig, jeg om Natten brugte til at binde om Hovedet. Efter et kort Ophold hørte jeg, at en Vogn holdt udenfor; det var stygt Veir og for mørkt til at jeg kunde skimte hvo der steg ud. Men da det ikke kunde være nogen Anden end hende, begav jeg mig ud i Corridoren med et Lys for at gaae hende imøde. Her hørte jeg ganske tydelig Trin af to Personer. I min Skræk slukkede jeg Lyset og skyndte mig ind i et Værelse, der laae lige op til hendes Sovekammer. Fra dette Sted hørte jeg endnu tydeligere, at der var To, og at de talte med dæmpet Stemme, men heftigt med hinanden. Saasnart de vare gaaede ind, begav jeg mig med sagte Trin til mit Værelse, saavel af en ubyggelig Følelse som fordi jeg ingen Ret havde til at lytte til deres Samtale. Gud maa vide, om jeg handlede rigtigt heri, og om jeg, hvis jeg var bleven hvor jeg var, havde kunnet afværge hvad der ventede hende.

Hvor længe Sammenkomsten varede, veed jeg ikke. Mit eget Værelse laae ved den yderste Ende af Corridoren, og det var ikke muligt, derfra at bemærke, om Nogen gik eller kom. Jeg faldt først seent isøvn, og vaagnede ogsaa sildigt. Der blev ikke som sædvanligt ringet paa mig, uagtet det allerede var ud paa Morgenstunden; og jeg vidste ikke ret, om jeg turde gaae ind af mig selv, halv bange for, at man maaskee ikke ønskede min Nærværelse. Omsider besluttede jeg mig dog dertil, men kaldte først paa Fru Brémont ved Døren. Da jeg intet Svar fik, lukkede jeg den op paa Klem, og spurgte, om hun havde ringet. Igjen intet Svar! Jeg blev ængstelig og gik ind i Kammeret. Her fandt jeg Natlampen næsten slukket, og til min Forundring et nedbrændt Lys paa et Bord. Jeg gik hurtig hen til Sengen, rev Gardinet tilside, kaldte paa hende — hun kunde ikke svare mig! Jeg greb hendes Haand — den var kold og faldt tung ned — hun var død, hun var kvalt! Mine Sandser forlode mig og — ja Resten af min bedrøvelige Historie kjender De.

Hr. Dormeuil! Af hvad jeg her har berettet vil De see, at der kun er Een, som Mistanken kan falde paa, og det er den Person, der hiin Aften fulgte hjem med hende. Men hvem det var og hvor man skal søge ham, veed jeg ikke. Det Eneste, der kunde

lede paa Spor, de Breve fra ham, Fru Brémont havde givet mig at gjemme, har man ikke fundet; jeg maa antage, at hun, engang da hun var inde hos mig, har taget dem ud igjen og tilintetgjort dem. Men, naar Retten har spurgt mig, hvorfor jeg søgte at forhindre mine Gjemmers Undersøgelse, da var det ene og alene af Frygt for, at disse Breve skulde findes og skade min Velgjørerindes Rygte. Saasnart Talen var om, at undersøge ogsaa mit Værelse, var' Brevene min første og eneste Tanke. De Penge og Smykker, man opdagede, tænkte jeg ikke paa. Det faldt mig sandelig ikke ind, at nogen Mistanke kunde rettes mod mig.

Her har De Alt hvad jeg i Overensstemmelse med den strengeste Sandhed kan meddele Dem om Fru Brémonts Endeligt og mit Forhold til hende og hendes Huus. De kan spørge mig, hvorfor jeg ikke har meddeelt Retten alt dette. Ak, jeg formaaede det ikke! Min Velgjørerinde, der havde bevist mig saa uendelig meget Godt, draget mig ud af den hjælpeløseste Tilstand og skjænket mig det Dyrebareste af Alt, sit Venskab, sin Kjærlighed, hendes Minde skulde jeg plette! og det ved en Beretning, der aabenbarede min egen Skjendsel, mit eget ydmygende Fald! Hvis man nu havde anseet hele denne Historie for en Op-

digtelse, sat sammen for at frie mig for Anklagen? Hvilke Beviser kunde jeg anføre? At Legatet, som man har lagt saa megen Vægt paa, var udstedt af den anførte Grund, var kun hun og jeg vidende om. Hendes Elsker havde jeg aldrig seet, vidste ikke hans Navn; og turde jeg, paa en blot Formodning, vove, offentligt at anklage ham? Hvis han nu blev udfundet og var uskyldig, skulde jeg da udsætte ham for den samme skrækkelige Mistanke, der havde truffet mig? Ak, jeg havde ingen anden Udvei end at taale og lide!

Men for Dem, min ædelmodige Ven! ønsker jeg at staae reen og retfærddiggjort. For Dem, men ogsaa kun for Dem bestemtes disse Blade af Deres ulykkelige

Ernestine Beaucaire.

Da Dormeuil havde endt Læsningen af dette Brev, bad han i Stilhed Ernestine om Tilgivelse for sin uretfærdige Mistanke. Allerede næste Morgen skaffede han sig Adgang til hende, men havde nu en Vanskelighed at overvinde. Dersom han ikke turde vise hendes Brev i det Mindste til Rettens Præsident, var der Lidet vundet. Thi Alt kom nu an paa at ud-

finde den Person, der hiin Aften havde fulgt ind med Fru Brémont. Da denne ikke kunde være nogen Anden end den hemmelige Elsker, var det ikke umuligt, at man nu, da Opmærksomheden var bleven henvendt paa ham, ved en fornyet Undersøgelse af hendes Efterladenskaber kunde udfinde Noget, der ledede paa hans Spor. En saadan Undersøgelse var, som alt bemærket, hidtil nægtet Dormeuil; men blev man bekjendt med de af hende meddeelte Oplysninger, da turde han haabe at erholde Tilladelse dertil. Ernestine ommede sig meget ved at give sit Samtykke til at Brevet meddeeltes nogen Anden. Først efterat Dormeuil havde forestillet hende, at hun havde Pligter mod det Væsen, hun ventede at blive Moder til, og at hun for dettes Skyld burde søge at bevare sit Liv, gav hun, skjøndt tovende, sit Samtykke. Han sendte da, saasnart han kom hjem, hendes Brev til Præsidenten, med Tilføiende, at denne Meddelelse foreløbig kun turde betragtes som en privat.

To Dage efter blev han bestilt op til Præsidenten. „Jeg vil ikke mistrøste Dem, sagde denne til ham; heller ikke vil jeg paastaae, at alle Enkeltheder i disse Bekjendelser ere opdigtede, skjøndt nogle af dem udentvivl ere lidt forskjønnede. Men jeg tvivler paa, at dette Brev, selv om det i rette Tid var blevet fremlagt, vilde have gavnet meget. De vigtigste

Omstændigheder, der have ledet Mistanken til hende, ere nu ligesaa uklare som før. Jeg vil ikke tale om det Silkebaand, hvormed Mordet er udført, og om hvilket hun saa godt som ikke har tilføiet et eneste oplysende Ord. Men nu Grunden til hendes Ængstelighed, da hendes Gjemmer bleve efterseete! Hun frygtede, siger hun, at man skulde finde en Pakke Breve, der kunde compromittere Fru Brémont. Og just denne Brevpakke er aldeles forsvunden! Havde Fru Brémont taget den ud, nu da hendes Mand var reist bort, saa maatte man efter al Sandsynlighed have fundet den i hendes egne Gjemmer. Nu var der jo mindre Grund til at tilintetgjøre den."

Men maaskee — indvendte Dormeuil — ville disse Breve eller nogle af dem ved en ny, omhyggeligere Undersøgelse kunne opdages. Maaskee man kan gjøre andre, i sig selv lidet betydende Opdagelser, men der ved den nye Retning for Mistanken kunne erholde Betydning.

Maaskee. I al Fald er ogsaa jeg af den Mening, at vi ikke tør undlade at anstille en fornyet Undersøgelse, og De kan endnu idag foretage denne med en af Rettens Betjente. Jeg skal fremdeles gjøre Alt, hvad der efter vore Love er tilladt, for at berede hende i det nye Opholdssted, hun nu skal flyt-

tes hen til, en saa god Stilling som hendes Forfat=ning gjør ønskelig.

Tidlig paa Eftermiddagen begav Dormeuil sig med Betjenten til Brémonts Huus. Han fandt her Alting omtrent i samme Stand som da Beboerne havde forladt det. Da han kom ind i Sovekammeret, følte han sig beklemt ved Synet af de Gjenstande, der mindede om den Forbrydelse, som her var for=øvet. Han skyndte sig ind i Fru Brémonts eget Væ=relse, et smukt og smagfuldt meubleret Kabinet, ud=styret med modern Luxus. Her vidnede et Sybord med et begyndt Haandarbeid, et Staffeli med Maler=redskaber og et næsten fuldendt Oliemaleri, samt et Exemplar af Lamartines Méditations poétiques, der laae opslaget, at hun var bortkaldt midt under sine sædvanlige Sysler, fra et Liv, der i al sin Skrøbe=lighed havde omgivet sig med Kunstens og Skjønhe=dens Attributer. Ogsaa i Ernestines Værelse var han; det var simplere, men udmærket ved stor Orden og Ziirlighed og forsynet med en udvalgt lille Bog=samling i en Hænge=Reol.

Han skred nu til en Undersøgelse af Fru Bré=monts Chatol og af de andre Gjemmer, hvor han kunde haabe at opdage Noget. Men uagtet han efter=saae ethvert Rum, enhver Skuffe, gjennemgik ethvert Papir, og ikke lod sig nogen Uleilighed fortryde, var

al hans Efterſøgen forgjæves. Der fandtes til hans ſtore Sorg ikke det Ringeſte, der ledede Mistanken hen til den ubekjendte Elſker, endſige angav et Spor til at udfinde ham. Klokken var allerede over elleve; han var træt og udmattet af Arbeidet, og Rettens Betjent havde alt oftere yttret Utaalmodighed. Han maatte begive ſig bort igjen, og med uforrettet Sag. Da han igjen kom ind i Sovekammeret, ſtandſede han ved Sengen og udbrød næſten forbittret: „Her har hun ligget, her er Forbrydelſen begaaet. Hvis hendes Aand endnu hviler over dette Sted, hvis den, ſukkende efter Hævn eller Gjengjeldelſe, endnu er bunden til dette trøſtesløſe Rum, kan hun da lade mig gaae, uden at give mig et Vink, kan hun lade Uſkyldigheden blive et Offer for denne ſkjændige Mistanke! Tør jeg ikke vente, at du, henfarne Aand, vil ſtige ned fra din Himmel, for at underſtøtte mig, ſtige ned for at frelſe Den, i hvis Ulykke og Fornedrelſe du er den eneſte Aarſag.“ — Betjenten, en aldrende Perſon, der juſt ikke ſtak dybt, blev meget forſkrækket over disſe Ord. „Gud bevare os, Hr. Dormeuil! Hvorledes er det, De taler! Man maa jo være bange for at være herinde med Dem..... Hvis man tog Dem paa Ordet —!“

Dormeuil maatte ſmile over hans Angſt. „Ak,

desværre, man tager mig ikke paa Ordet. Lad os derfor gaae."

Han gik hurtig foran og kom ind i Entréen, der var mørk, og hvor han snublede over Noget, der laae i et Hjørne. Da Betjenten kom til med Lyset, saae han, at det var en fiin, graa og bredskygget Herrehat. Der hang et Par Hatte til i Entréen, men sorte, og desuden nogle Klædningsstykker, saa den fundne udentvivl tilhørte Hr. Brémont. Men da den var ganske ny og meget elegantere end de andre, faldt Dormeuil dog paa at prøve baade den og dem, der hang, og det syntes ham nu, at den lyse, bredskyggede var videre i Pulden end de andre, og altsaa maaskee tilhørte en Fremmed, maaskee den ubekjendte Elsker. I Mangel af noget Andet, der kunde lede paa Spor, lod han Betjenten tage den med.

Da han næste Morgen vilde gaae ud, faldt hans Die paa Hatten, og han kom nu lidt i Frygt for at gjøre sig latterlig ved at vise den frem som det Eneste, han havde opdaget, og uden at det sandsynligviis vilde føre til Noget. Han betænkte da, først at søge Adgang hos Ernestine, der nok maatte vide, om den tilhørte Hr. Brémont eller ikke.

Hun var imidlertid flyttet fra Fængslet til en Hospitalsbygning, hvor hun havde erholdt et sundere og bedre Opholdssted. Man havde givet hende et

eget Værelse, imod at Omkostningerne dertil afholdtes af en lille, hende tilhørende Sum. Den føromtalte Doctor, der var ansat her som Reservelæge, havde fattet megen Interesse for hende og bidrog til at forbedre hendes Stilling, skaffe hende frisk Luft og Bevægelse og styrkende Næring. Dormeuil traf hende læsende i en af de Andagtsbøger, hvoraf der paa hiin Tid udkom adskillige. „Dersom ikke Modgang og Ulykke, sagde hun til ham efter den første Hilsen, vare saa tunge at bære, maatte man være taknemmelig for at de sendes os. Man føres ved dem nærmere til Gud; Ens Tanker erholde en Retning, de ellers ikke søge saa let under det daglige Livs Sysler og mens Alting føier os. Jeg har før ikke vidst, hvor megen Trøst der kan ligge i disse Bøger, der ere nedskrevne af fromme og gudfrygtige Mænd. — Men, afbrød hun sig selv, De vil vist meddele mig hvad Udfald Deres Undersøgelse igaar har havt."

Den har desværre ikke ført til Noget; og jeg maa nu raadføre mig med Dem, om der endnu skulde være en Vei, man kunde slaae ind.

Efter nogen Betænkning svarede hun: Ja, maaskee Husets Portner kan give nogen Oplysning. Det var dog muligt, at hiin ubekjendte Herre, der igjennem ham har sendt Fru Brémont saa mange Breve, en enkelt Gang har afleveret et Brev personlig, og

da maatte Portneren have seet ham. Jeg har i det Mindste altid havt ham mistænkt for at han kjendte og nok kunde udpege Afsenderen. Men det er en gammel, forslagen Patron, som man ikke let vil faae Noget ud af.

Dormeuil besluttede dog at gaae ham nærmere ind paa Livet og ved Løfter og Forestillinger see til at faae ham til at bekjende hvad han vidste. Idet han vilde til at tage Afsked, huskede han paa Hatten, som han havde ført med i sin Kabriolet. Han lod den hente og viste den til Ernestine, med det Spørgsmaal, om hun kjendte den.

Jo, svarede hun forundret; det er vist Hr. Brémonts.

Ja, det tænke jeg nok, sagde Dormeuil forstemt, og vilde tage den igjen, for at gaae.

Men, udbrød Ernestine, og betragtede den nærmere, hvorledes kommer De til denne Hat?

Jeg fandt den igaaraftes paa Gulvet derhenne i Entréen foran Sovekammeret.

I Entréen! Hvordan er det muligt! Med denne Hat er Hr. Brémont reist bort. Han kjøbte den Dagen før han reiste. Vi har Alle seet ham sidde med den paa, da han kjørte herfra.

Er De vis derpaa? spurgte Dormeuil overrasket.

Ja, som jeg nu seer, kan jeg være ganske vis derpaa. Jeg har selv, efter hans Anmodning, gjort en Forandring ved Foderet og lagt noget Wat ind, da den var ham lidt for viid. Vil De see!

Idet hun bøiede det indvendige Læder fra, for at vise ham det indsyede Wat, der ganske rigtig fandtes, faldt der et sammenlagt Papir ud, der havde været stukket ind bag Læderet. Dormeuil tog det op. Det var en Regning, udstedt af Værten i Maison rouge, et Hotel i Strasburg, lydende paa Hr. Brémonts Navn og beregnet efter otte Dages Ophold og Fortæring. Regningen var dateret den 7de April, fjorten Dage efter hans Afreise fra Paris. Al Tvivl var altsaa hævet; Hatten maatte tilhøre Hr. Brémont, og Regningen, som en Reisende sædvanlig erholder i det sidste Øieblik, havde han formodentlig af Hastværk stukket ind bag Læderet og siden glemt. Men hvorledes kunde denne Hat findes i Fru Brémonts Værelser umiddelbart efter Mordet? thi saalænge maatte den have ligget der, da Rettens Segl var sat paa ved alle Hoved-Indgange. Var Hr. Brémont da vendt tilbage til Paris før Mordet, og naar? Var? det ham, der hiin Nat var kommet hjem med hende Eller var han kommet senere? Var h a n Morderen?

Disse Spørgsmaal strømmede ind saavel paa

Dormeuil som paa Ernestine. Hun blev bleg ved denne Tanke, og spurgte Dormeuil med et sky Blik: „Antager De, at Hr. Brémont —?“

At han er den eneste Skyldige? Ja, skal man dømme efter dette Kjendetegn, saa kan det ikke være nogen Anden end ham. Men hvo kunde falde paa det! Hendes egen Mand! Og saa anseet og agtet han altid har været! Og nu hans Fraværelse i over tre Uger! Man maatte jo antage, at han paa den Tid var i St. Petersborg eller Moskwa.

Min Gud! udbrød Ernestine, hvis jeg nu havde ledet Mistanken hen til Fru Brémonts hemmelige Elsker; hvis han var bleven udfundet og udsat for den samme skrækkelige Anklage som jeg! Var det saa ikke en Lykke, at jeg tav!

De har Ret — thi med hendes sørgelige Død har han vel Intet havt at gjøre. Imidlertid, endnu har vi kun et Fingerpeg, skjøndt et frapperende. Hr. Brémont selv er ikke tilstede; og inden han kommer tør vi nok ikke vente at erholde tilstrækkeligt Lys i denne Sag.

Men hvis han har begaaet en saa stor Forbrydelse, troer De da, at han nogensinde vil vende tilbage til Paris?

Det var dog muligt; i hvert Tilfælde kommer nu Alt an paa, om han vil indfinde sig eller om

man kan forsikkre sig hans Person i Udlandet. Jeg vil nu strax tage disse Sager med mig og lade mig melde hos Rettens Præsident. Men Dem, kjære Veninde, Dem vil jeg allerede nu ønske til Lykke. Det er det første Glimt af Haab, der har viist sig, det første Spor til dog engang at komme efter Sandheden i denne mørke og fortvivlede Sag.

Og det er Deres Utrættelighed, Deres Venskab for mig hjælpeløse Væsen jeg har at takke derfor! svarede Ernestine, idet hun rakte ham Haanden.

Han gik nu lige op til Præsidenten. Ved sin Indtrædelse hos denne udbrød han: „Hr. Præsident! Undersøgelsen i den Brémontske Sag træder ind i et ganske nyt Stadium, og Mistanken vender sig mod en Person, Ingen hidtil har drømt om, tvertimod beklaget som den lidende Part. Behag at see hvad jeg uventet fandt igaar ved min Efterspørgning." Med disse Ord viste han ham de medbragte Gjenstande, og fortalte de nærmere Omstændigheder angaaende Hotel-Regningen og tilføiede Ernestines Forklaring.

Præsidenten studsede og undersøgte nøie Værtens Regning fra Strasborg. „Hendes Mand? Han skulde være den rette Skyldige? Og vi havde virkelig gjort den stakkels Pige en saa stor Uret? Det vilde jo være skrækkeligt! — Hm — ja, det er en meget slem Sag — hvis man tør gaae efter dette Indicium.

Jeg maa nærmere betænke hvad der er at gjøre herved, og skal om et Par Dage sende Bud til Dem. Men Eet maa jeg indskjærpe Dem: om Værdien af dette nye Beviis kan jeg endnu ikke dømme. Men skal det føre til Noget, da maae vi bevare den største Taushed angaaende denne nye Vending i Undersøgelsen. De kan stole paa, at Retten skal gjøre alt muligt, for at give Deres Client Oprejsning, dersom denne tilkommer hende."

Dormeuil, hvis Utaalmodighed ikke ret var tilfreds med denne Udsættelse, vilde dog ikke gjøre Indvendinger, og anbefalede sig. Men allerede næste Formiddag blev han bestilt op til Præsidenten. „Jeg har anseet det for nødvendigt at lade nogle af Vidnerne i denne Sag paany afhøre angaaende det huuslige Forhold mellem Hr. og Fru Brémont, især i den senere Tid. Disses Beretning stemmer ganske overeens med Deres Clients. Det er jo ogsaa mærkeligt, at der under hans hele Fraværelse eller nu snart i tre Maaneder kun er indløbet eet Brev fra ham, jeg troer fra Hamborg, hvor han vilde indskibe sig til St. Petersborg. Med Hensyn til hans Lidenskab for Hazardspil og betydelige Tab har jeg ogsaa indhentet nogle Oplysninger og venter flere. Ogsaa dette vil nok i det Væsentlige findes constateret. Men Alt kommer dog an paa, om man kan godtgjøre, at han

fra Strasburg ikke har fortsat sin Reise ind i Tydskland, men er hemmelig vendt tilbage til Paris. Jeg har derfor betænkt at lade en paalidelig Mand, forsynet med Instruxer, afgaae til Strasburg, og derfra see til at forfølge hans videre Reiseroute."

Hermed var Dormeuil vel tilfreds. En Politie-Officiant, hvis Conduite man kunde have Tillid til, afgik kort efter, og igjennem ham erholdt man senere følgende Forklaring. Værten i Hotellet maison rouge i Strasburg stadfæstede, at en Herre af det Navn havde paa den angivne Tid boet hos ham i otte Dage, efter den Tid forlangt sin Regning, var gaaet ud og kommen tilbage med to Dragere, der bar hans Tøi bort; hvorhen, vidste man ikke. Men den ene Drager, der engang havde tjent i Hotellet, lovede Værten at skaffe tilveie. Dette skeete, og man fik ud, at Reisetøiet var bragt til et Sted udenfor Byen, paa Veien, der gaaer til Saverne. Her holdt en lukket Vogn, hvormed den Reisende kjørte bort. Efter Dragerens Sigende var den Kudsk, der kjørte Vognen, ikke fra Strasburg, men fra en Naboby, og tjente der hos en Vognmand Mathieu. Ogsaa Kudsken lykkedes det at udfinde. Efter lange Forklaringer troede denne at kunne huske den omspurgte Person, og beskrev ham og hans Reisetøi temmelig nøie. Derimod paastod han, at han ikke hed Brémont, men Thion-

ville, et Navn, han huskede, da han havde et Sødskendebarn, der var fra den By. Denne Herre havde han kjørt til Saverne, til et Gjæstgiversted nær Torvet. Politie-Officianten begav sig nu til Saverne og erfoer i det omtalte Gjæstgiversted, at en Hr. Thionville virkelig var ankommet dertil den Dag, havde opholdt sig der fire Dage, og i den Tid for det Meste holdt sig inde, som han sagde, af Upasselighed. Han var bleven afhentet af en privat Befordring, der nok skulde bringe ham til en Herregaard i Nærheden. Iøvrigt beskrev Værten ham og hans Reisebagage saa nøie, at der ikke kunde være Tvivl om Identiteten. Videre Oplysning havde Politie-Officianten ikke formaaet at indhente. Men der var allerede Meget vundet ved at man saae, Retningen af hans Reise gik tilbage henimod Paris, og at han øiensynligt havde søgt at skjule denne forandrede Route. For nu, om muligt, at lokke ham til at indstille sig, lod man i flere indenlandske og nogle udenlandske Aviser indrykke en Bekjendtgjørelse, i hvilken han indkaldtes som formeentlig eneste Arving til den myrdede Fru Brémonts betydelige Efterladenskaber, der angaves til over 150,000 fr., foruden de faste Eiendomme, hvis Beløb var i det Mindste ligesaa stort. Dersom man virkelig kunde antage, at han havde begaaet Mordet, for at tilvende sig endeel af sin Kones private For-

mue, da turde man ikke betvivle, at han vilde indfinde ſig for at komme i Beſiddelſe af Reſten.

Udfaldet viſte, at man heri ikke havde bedraget ſig. I Slutningen af Sommeren 1837, omtrent to Maaneder efterat Ernestine Beaucaire var dømt til Døde, indfandt Hr. Brémont ſig hos vedkommende Øvrighedsperſon i Paris, klædt i dyb Sorg og med alle Tegn paa at befinde ſig i en nedbøiet og lidende Tilſtand. Efter hvad han yttrede, havde han under ſit afvexlende Ophold, ſnart i St. Petersborg, ſnart i Moſkwa, først for kort Tid ſiden erfaret den ſkrækkelige Ulykke, der var overgaaet hans Huus. Øvrighedsperſonen var allerede forberedt før det Tilfælde, at han ſkulde melde ſig, og henviſte ham til en Juſtits-Embedsmands Comptoir, hvor han, ſom det hed ſig, først maatte forſyne ſig med nogle Atteſter angaaende hans Kones Død og Begravelſe. Ankommen der blev han efter omtrent en Times Ophold ført ind i et Værelſe, hvor flere Politie-Embedsmænd vare ſamlede. En af disſe bad ham ſætte ſig og ſvare paa de Spørgsmaal, der bleve ham forelagte; og han mærkede nu ſnart, til ſin ingenlunde behagelige Overraſkelſe, at han ſkulde underkaſtes et formeligt Politieforhør.

„Hvorhen reiſte De, dengang De den 25de Marts forlod Deres Familie?“ var det første Spørgsmaal, der

gjordes ham af Inquirenten, den Embedsmand, der ledede Forhøret.

Jeg reiste gjennem Tydskland til St. Petersborg og....

Ja, det kan være. Men jeg mener den første franske Grændseby.

Det var Strasburg.

Naar ankom De der?

Tre Dage derefter.

Altsaa den 28de. Og hvorlænge opholdt De Dem i Strasburg?

En Nat og en halv Dag.

Og til hvilken By begav De Dem derfra?

Dette Spørgsmaal satte aabenbart Hr. Brémont i nogen Forlegenhed. Omsider svarede han: Derfra begav jeg mig til Frankfurt.

Saa? Jeg maa vist komme Deres Hukommelse til Hjælp. De siger, at De ankom til Strasburg den 28de, og kun opholdt Dem der en Nat og en halv Dag. Men Retten har en attesteret Erklæring fra Værten i Hotellet Maison rouge, hvor De boede, at De opholdt Dem der i otte Dage og først ankom den 31te. Hvilke Forretninger bragte Dem til at tøve saa længe i denne By?

Var jeg otte Dage i Strasburg....? Ja, det

er sandt — jeg traf der adskillige Venner fra Paris; saa gik Tiden....

Fremdeles siger De, at De derfra tog til Frankfurt. Men vi have aldeles paalidelig Underretning om, at De tog med en Vogn, De havde leiet, til Saverne.

Det var kun en Udflugt paa en Dags Tid, der Intet havde med min Reise at gjøre.

En Udflugt paa en Dagstid? Har De ogsaa glemt, at De opholdt Dem fire Dage i denne By?

Hr. Brémont forstummede.

Af hvilken Grund blev De dér saa længe?

Jeg .... jo, nu husker jeg — jeg led af en Upasselighed .... jeg maatte endog holde Sengen en Tid.

Hvorfor antog De i denne By og paa Resten af Deres Tilbagereise Navnet Thionville?

Navnet Thionville? Har jeg antaget....? Men det maa grunde sig paa en Feiltagelse.

Aldeles ikke. Retten er vis i sin Sag. Men siden De ikke kan svare herpaa, siig os da blot hvor De reiste hen fra Saverne?

Ja.... derfra tog jeg tilbage til Strasburg.

Nei, derfra tog De eller agerede De, at De tog med en Privatbefordring til en Herregaard. Men i Virkeligheden var Deres Reises Maal Paris. Der indtraf De omtrent den 15de April.

Hr. Brémont, der med Magt søgte at samle sig, og indsaae, hvor vigtigt det var ham, at skyde sig fra den sidste Paastand, udbrød nu: Men det er en falsk Underretning, man har bragt Dem. Jeg tog ikke til Paris.

De tog ikke til Paris? De var ikke Natten mellem den 15de og 16de April, den Nat, da Deres Kone blev myrdet, i hendes Huus, i hendes Sovekammer —?

Hr. Brémont sprang op: Min Herre, det er afskyelige Beskyldninger....

Behag at blive siddende; vi ere ikke færdige endnu. Hvis De ikke var i Deres Kones Sovekammer paa den Tid hun blev myrdet, vil De da ikke forklare os, hvorledes man dér, Morgenen efter, har kunnet finde den Hat, hvormed De forlod Paris ved Deres Afreise, og som De havde paa, da De tre Uger efter hemmeligt vendte tilbage.

Med disse Ord tog Inqvirenten Hatten frem og viste ham den. Brémont blegnede og tog krampagtig fat paa den.

Denne Hat — det er ikke min — jeg kjender den ikke. Jeg har havt en lignende — men ikke denne....

Ikke denne? udbrød Inquirenten med stærkere Stemme. Mener De, at De kan snoe Dem fra os?

Vi har fulgt Dem Skridt for Skridt fra det Øieblik De afbrød Deres Reise til Udlandet og hemmelig vendte tilbage til Paris. Ikke denne, siger De? Vil De da oplyse, hvorledes man har kunnet finde Deres Regning fra Hotelværten i Strasburg stukket ind bag Læderet i denne Hat. Seer De, her sidder den.

Regningen! udbrød Brémont fortvivlet og slog sig for Panden.

Ja, Regningen, Elendige! Ved et saa ringe Middel har Forsynet villet afsløre Deres Misgjerning og forhindre, at en Uskyldig kom til at lide. Tilstaae Deres Skjændighed! Som Forbryder, som Tyv, som Morder har De betraadt Deres Huus og nærmet Dem Deres egen Kones Hvilested. For hvem skulde hun være sikker, naar hun ikke var det for Dem? Vent ikke, at De kan nægte! Deres Dom er allerede fældet. Den staaer skrevet paa Deres Pande med Samvittighedens Træk. Tilstaae! og let Deres Hjerte for denne forfærdelige Byrde!

Brémont sad sammenkrøget,, med Hovedet i begge Hænder. „Hold op! sagde han mat og forstyrret — jeg vil tilstaae.... Alt! Giv mig blot Tid...."

Vi skulle nu give en nogenlunde fuldstændig Beretning af den Bekjendelse, Hr. Brémont allerede i det første Forhør, skjøndt meget usammenhængende, aflagde, men i de paafølgende supplerede. Efter hans Forklaring laae det aldeles ikke oprindeligt i hans Plan, at berøve sin Kone Livet. Hans pecuniaire Omstændigheder vare i det sidste Halvaar, eller fra den Tid man kom efter hans slette Forvaltning af den fælleds Formue, daglig blevne værre. Efter en hos Spillere sædvanlig Idee antog han for ganske vist, at han, dersom det var bleven ham tilladt at optage Penge paa deres faste Eiendomme, lettelig kunde have oprettet hele sit liidte Tab; thi da han længe havde siddet i Uheld, maatte han nu vinde. Dette indtraf ogsaa, men da han ikke havde tilstrækkeligt til at forcere Lykken med, hjalp det ham ikke.

Paa den Tid blev han, ved Tanken om sin egen Forfatning, ofte sat i forbittret Stemning mod et ungt Menneske, Theophile C**, med hvem han jevnligt stødte sammen ved Spillebordet. Det var et meget smukt, ungt Menneske, der havde gjort et Felttog med i Africa, var kommen tilbage og snart bleven bekjendt for sit vilde, ustyrlige Levnet. Om ham vidste Brémont, at han havde ligesaa faa Ressourcer at tye til som han selv; han sad ligeledes ofte i Uheld, men var desuagtet altid istand til paany at

gjøre store Indsatser. En Aften, da Brémont spillede Ecarté med ham i et Sideværelse, og tabte Betydeligt til ham, gav han sin Uvillie Luft ved nogle bittre Bemærkninger om rige og udsvævende Damer, der soutinerede unge Mennesker. Theophile lod til Gjengjæld nogle haanlige Ord falde, der syntes at skulle sigte til Brémonts Kone, som om hun ikke var bedre end som saa mange Andre. Brémont vidste nu rigtignok, at hans Kone, skjøndt kun sjelden, kom i en Familiekreds, hvor Theophile havde Adgang; men han kjendte for vel den Sidstes løse og letsindige Mund til at han ikke skulde foragte hine Antydninger. Først senere bleve de fornyede i hans Erindring.

Mens nu hans Pengeforlegenhed steg til den Grad, at han, hvis han ikke nogenledes redede for sig, maatte see sin personlige Frihed truet, indtraf der en tilfældig Omstændighed, som han forstod at benytte saa godt, at han for Øieblikket slap ud af Kniben. Ved en Ven i Kønigsberg erholdt han Underretning om, at en Slægtning af ham, en overmaade rig Mand, der havde anlagt Fabriker paa flere Steder i Rusland, var død i St. Petersborg. Rygtet herom udbredte han selv saa meget som muligt og gav det Udseende af, at han var en af de nærmeste Arvinger. Man troede ham, man lod ham for Tiden i Ro,

gjorde ingen Indvendinger mod hans paatænkte Reise til Rusland for at varetage sit Tarv, ja, man viste sig endog villig til at gjøre ham et lille Forskud paa Arven. Det blev ikke ved Forhørene tilstrækkelig oplyst, om han selv troede paa denne Arv, eller antog, at hans Part kunde blive af nogen Betydenhed. Den Indvending, man gjorde ham, at han med saa stor Rigdom i Udsigt, ikke havde nødig at sætte sig i Besiddelse af sin Kones Midler, besvarede han med, at Reisen vilde koste ham meget, at han i St. Petersborg ikke turde træde op som Tigger, hvis han vilde sætte sin Ret igjennem, og at han forudsaae Muligheden af, at det angaaende enkelte Punkter kunde komme til Proces, der vilde medtage Betydeligt. I det visse Haab om Arven havde han, som han yttrede, ikke taget i Betænkning at berøve sin Kone en Deel af hendes Formue, da han, saasnart han kom i Besiddelse af de forventede Kapitaler, saae sig istand til at give hende rigelig Erstatning. Desværre, vedblev han sin Forklaring, var dette Haab ikke gaaet i Opfyldelse; allerede da han kom til Hamborg, erholdt han dér et Brev fra en Bekjendt i St. Petersborg, der underrettede ham om, at der uventet havde meldt sig langt nærmere Arvinger, saa at han ikke kunde vente at komme i Betragtning.

Denne Forklaring holdt neppe Stik. Hans Dnske

at komme fra Paris, har udentvivl ene og alene grundet sig i den dybe, længe nærede Plan, til hvis Udførelse han nu fandt et bequemt Øieblik. Som det syntes var der Intet, der under hans Spiller-Uheld harmede ham saa meget som at hans Kone eiede de store Midler uden at ville hjælpe ham. Han overså ganske, at hun med den største Resignation havde fundet sig i det Tab, han allerede havde paaført hende, og at han ikke, uden stor Ubillighed, kunde forlange Mere. Han meente, hun kunde og burde hjælpe ham. Vilde hun ikke med sin gode Villie, saa maatte det skee mod hendes Villie. Hvad han berøvede hende, var igrunden ikke Andet end hvad der med Urette og ved hans egen utidige Svaghed var unddraget hans Raadighed. Hun beholdt Nok tilbage, blandt Andet de faste Eiendomme, der vare af betydelig Værdi. Hans Beslutning blev da, at forlade Paris og først vende tilbage, naar ikke længere nogen Mistanke kunde falde paa ham, dernæst ved Nattetid skaffe sig hemmelig Adgang til sit Huus og træffe saadanne Anstalter, at man maatte troe, der var skeet Indbrud fra Gaden. Men i dette Sidste blev han ved Omstændighederne forhindret.

Denne Plan udførte han nu, efter sin Ankomst til Strasburg, i alt Væsentligt saaledes som vi allerede have fortalt. Da han nærmede sig Paris, lod

han sit Reisetøi forblive paa den sidste Station og kjørte videre med en Vogn, han leiede, og som han lod holde og vente paa sig udenfor en af Barrièrerne ved Paris. Hertil ankom han om Natten, og gik tilfods til sin Bolig, hvor han indtraf omtrent Kl. 2. Med sin Portnøgle skaffede han sig ubemærket Indgang, traf et Par Klædessko over Støvlerne og gik nu med lydløse Trin gjennem Corridoren og Entréen ind i Dagligstuen og derfra til sin Kones Værelse, der laae ved Siden af Sovekammeret. Det var, som vi alt have hørt, den samme Nat, da Fru Brémont kom hjem med sin Elsker; maaskee hendes Mand, hvis han var kommen en halv Time tidligere, var truffen sammen med denne. Fru Brémonts Liv var da sandsynligviis bleven frelst; men hvor Lidet vilde der endda være vundet! Synden og Forbrydelsen havde alt betraadt disse Rum.

Bekjendt, kun altfor bekjendt med Localiteterne tog Brémont et af de Lys, der vare satte hen i et Hjørne og tændte det med et chemisk Fyrtøi, traf Chatolnøglen frem af Piedestalskuffen, og begyndte nu at undersøge hendes Gjemmer. Hvad han fandt og tog med, vide vi; men det udgjorde kun omtrent det Halve af Det, han havde ventet og som han vidste maatte være der. Han traf alle Skuffer frem, eftersaae enhver Pakke — forgjæves! Men idet han ær-

gerlig og utaalmodig gjennemgik det ene Rum efter det andet, faldt der ham en Pakke opbrudte Breve i Hænderne, der vare løst sammenbundne med noget couleurt Uldgarn. Da de alle havde hans Kones Navn til Udskrift, og Haanden var ham fremmed, aabnede han af Nysgjerrighed først et af Brevene og siden hurtig de andre. Underskriften var til hans Forbauselse Theophile, under et af Brevene endog det fulde Navn, men Tilnavnet var revet af, saa at kun et C stod tilbage. Ved hist og her at kaste et Die i Brevene blev han meer end tilstrækkeligt overbeviist om sin Vanære, om den strafværdige Forbindelse, der fandt Sted mellem hans Kone og dette Menneske. Og, for at forøge hans Forbittrelse, saae han, at det var paa ham, hun havde ødslet sine Penge. Nogle af Brevene indeholdt Anmodninger, eller rettere, temmelig ligefremme Fordringer om forskjellige Summer, i andre blev der takket for det Modtagne. Ude af sig selv over denne Opdagelse samlede han Brevene sammen og stak dem til sig, greb Lyset og gik med hurtige Skridt ind i Sovekammeret.

Han fandt sin Kone sovende. Med raa, men dæmpet Stemme vækkede han hende. Hun foer hurtig iveiret og udbrød ved Synet af ham forskrækket og blegnende: „Arthur! du her! Hvor kommer du fra?“

Det gjør Intet til Sagen! Svar mig paa mine Spørgsmaal, og vov ikke at lyve for mig! Jeg veed Alt, jeg er underrettet om din Skjændighed, jeg har Theophiles Breve til dig hos mig — Nei, tie! Ikke et Ord vil jeg høre! Jeg havde tænkt at gaae ubemærket som jeg kom. Men nu skal det være din Straf og min Hævn, at du veed, jeg har været her. Altsaa kort og godt: jeg har ikke fundet hele den Sum, jeg søgte i dine Gjemmer. Der mangler over det Halve af hvad jeg veed du eier. Hvor er Resten? Leveer den ud, eller frygt for mig!

Arthur! For Himlens Skyld, hvad har du isinde....?

Svar mig, siger jeg! Hvor har du Resten?

Hør mig, Arthur! Jeg har ikke Mere end der findes derinde. Det er min Onkel, der har det Øvrige — han vilde omsætte disse Papirer....

Det er Usandhed! Enten har du dem, eller du har sat dem paa din Boler. Til ham har du kastet de Summer, jeg har tigget dig om, og som du hjerteløs nægtede mig! Og saa skulde jeg tage i Betænkning at bemægtige mig disse Penge, jeg, der havde Ret til dem, jeg, der kunde forlange dem af dig som en Pligt!

Fru Brémont tabte Taalmodigheden, eller Harmen overvandt hendes Angst. „Forlange dem af mig,

siger du? Har du da ikke i faa Aar sat Alt det overstyr, jeg bragte dig? Og hvad har min Tak været for at jeg taalmodig fandt mig deri? Et plaget, forsmædeligt Liv, en daglig Forhaanelse. Nei, om det saa virkelig stod i min Magt — med min gode Billie skulde du ikke erholde en Hvid af Mit!"

Bragt i Raseri ved disse Ord saae Brémont sig med et vildt Diekast om i Stuen, fandt det oftomtalte Silkebaand paa Bordet, og med dette fuldførte han den afskyelige Gjerning.

Efter hans egen Forklaring blev han strax efter Gjerningen greben af Rædsel over den Yderlighed, hvortil han uventet var bleven bragt, uagtet han, som han yttrede, indsaae, at han ikke turde lade hende leve uden at see sit eget Liv truet. I den Stemning, han var i, forekom det ham, at han hørte fjerne Trin, at man gik med en af Dørene ovenpaa. Jaget af sin Samvittighed og af Frygt for at opdages, forlod han iilsomt Værelset og Huset, og hans oprindelige Idee, at aabne et Vindue, for at det kunde synes som om der var skeet Indbrud fra Gaden, blev saaledes forstyrret. Først et godt Stykke fra Huset lagde han Mærke til, at han i Skyndingen var gaaet bort uden Hat; men da han havde en Reisehue hos sig, tog han den paa. Vistnok var han ikke veltilmode ved at have glemt Hatten; men at vende til-

bage, vovede han ikke, da det alt begyndte at dages. Han vidste bestemt, at han efter gammel Vane havde hængt den op i Entréen; og trøstede sig nu med, at det neppe vilde vække Opmærksomhed, om den fandtes der blandt nogle andre af hans Klædningsstykker.

Han iværksatte nu lykkelig sin Flugt ud af Frankrig, gik over Rhinen ved Mainz, og derfra til Frankfurt, hvor han solgte de fleste af de Papirer, han havde sat sig i Besiddelse af. Senere opholdt han sig, dreven af Uro, ved forskjellige Badesteder. Hans Samvittighed vilde ikke lade sig berolige af den Omstændighed, at hans Kone ved sin Utroskab havde ægget ham til Hævn og fortjent sin Død. Tanken om den gruelige Gjerning forfulgte ham overalt; og Frygten for Følgerne, for en mulig Opdagelse kom til. Først da han i de franske Aviser havde læst en Beretning om Fru Brémonts Mord, og saae, at Mistanken var falden paa en Anden, at Ingen nævnede ham uden for at beklage ham, begyndte han at aande friere. Saavidt man af hans Beretning og senere indhentede Oplysninger kunde slutte, opholdt han sig i Tydskland under et antaget Navn, længst Tid i Dresden og Berlin. Hans Spillesyge fulgte ham her som overalt; og Følgen deraf var, at hans Kapital meget snart truede med at smelte hen. Saavel denne Omstændighed som den senere Opfordring i de

franske Aviser bevægede ham til at vende tilbage til Paris. At han fremdeles vilde være betrygget mod enhver Mistanke, sluttede han deraf, at den formeentlige Morderske var, som han ligeledes havde læst i Bladene, erklæret skyldig, og formodentlig henrettet inden hans Ankomst. At Mistanken var falden paa den unge Pige, der var i hans Huus, og som han Intet havde imod, gjorde ham vel ondt; men derved var der jo Intet at gjøre.

Saavidt Brémonts Tilstaaelse under Forhørene. Et Par Maaneder senere, efterat man under Sagens criminelle Behandling havde indhentet saavel i Udlandet som i hans Hjemsted nærmere Oplysninger angaaende adskillige af ham anførte Omstændigheder, bødede han under Guillotinen for sin Forbrydelse.

Men det er paa Tid, at vi vende tilbage til Ernestine Beaucaire.

Saasnart Retten efter det Ovenanførte var bleven overbeviist om, at hun var falskelig anklaget og i Eet og Alt uskyldig i den forøvede Misgjerning, androg den hos Regjeringen om Ordre til Cassation af den ældre Dom, saaledes at hun øieblikkeligen sattes i Frihed og al den Opreisning gaves hende som Om-

stændighederne maatte tillade. Regjeringen ønskede nu vistnok, saa meget som muligt at neddysse denne Sag. Men den havde allerede gjort for stor Opsigt; man kunde ikke undgaae, paa en iøinefaldende Maade at vise sin Redebonhed til at erstatte den Anklagede den liidte Uret. Dommens Cassation tilligemed det Nødvendigste af de Omstændigheder, hvorpaa den grundede sig, blev da offentliggjort; og som Erstatning for en lang Indespærrings Lidelser tilskjødede man Ernestine en smuk Eiendom i Marly, der, selv om hun ikke havde nydt Godt af Fru Brémonts Legat, vilde været tilstrækkelig til hendes Subsistens. Man søgte maaskee med Flid at fjerne hende fra Hovedstaden, i den visse Forventning, at Pariserne da meget snart vilde høre op at tale om denne odiøse Sag. Dormeuil, der bifaldt, men af andre Grunde, at hun blev unddraget den offentlige Opmærksomhed, sørgede for, at hun saasnart som muligt kom ud til Stedet i Marly. De hende tilhørende Sager, deriblandt hendes Bøger, hvis Savn hun i Fængslet saa ofte havde beklaget, lod han iforveien flytte ud, og søgte, saavidt Tiden tillod det, at indrette de Værelser, der bestemtes til hendes Ophold, hyggeligt og med Smag. En jevn og skikkelig Gartnerfamilie, der havde forpagtet Haven, fik han til at flytte over i Hovedbygningen og sørge for de daglige Fornødenheder. Her

levede nu Ernestine et stille og indgetogent Liv, saaledes som det bedst stemte med hendes Sindsstemning, hendes udstandne Lidelser og det Tidspunkt, hun gik imøde. Da hun omsider i Aarets Slutning var kommen ned med en Datter, fandt hun i Opfyldelsen af sine moderlige Pligter, uagtet de bittre Erindringer, der knyttede sig dertil, Trøst og Adspredelse.

Dormeuil, der som Defensor under Anklagen mod Ernestine, ved sin Iver og Utrættelighed havde bidraget saa Meget til denne mørke Sags Opklaring, vandt et stort Renommée og kom som Advokat snart i Skuddet. Flere betydelige Sager bleve betroede ham, og han turde alt nu see en glimrende Fremtid imøde. Men han opgav ikke sin Ungdoms-Kjærlighed. Ernestine havde i sin Trængselstid udfoldet saa skjønne Egenskaber, at han, uberørt af hendes ufrivillige Fald, saae sig mere end før bundet til hende. I et Brev, han tilskrev hende, søgte han at udtrykke sine Følelser, sit Haab om en nærmere Forbindelse, og udbad sig at turde hente mundtligt Svar den næste Dag. Men da han kom derud og smt og spørgende greb hendes Haand, pegede hun med et saa smerteligt Udtryk i sit Aasyn paa Vuggen, hun sad ved, idet hun gjorde en sagte, benægtende Bevægelse, at han ikke nænnede at anvende Forestillinger eller Overtalelser. Barnet, der var undfanget og baaret

under Lidelser og fra Fødselen skrøbeligt, døde imidlertid, knap et halvt Aar gammelt. Dormeuil, der antog, at Ernestines finere Følelse havde seet en Hindring for deres Formæling i dette Barns Tilværelse, fornyede nu nogen Tid efter sit Andragende. Og denne Gang var han heldigere. De bleve viede Aarsdagen efterat Ernestine var kommet ud til Marly, og foretrak i de nærmest følgende Aar dette smukke og stille Opholdssted for Paris, saavidt blot Dormeuils Forretninger tillode det.

Den irſke Major.

En Novelle.

Efterat den berømmelige og blodige Krig, Spaniens Befolkning, understøttet af en engelsk Armee, havde ført mod Napoleons Generaler, var tilende, besluttede flere engelske Officerer at benytte Leiligheden og forlænge deres Ophold i det skjønne, nu dobbelt interessante Land. Krigen, der endtes 1814, blev som bekjendt tilsidst af den engelske Armee ført ind paa fransk Grund. Herfra var det, at Major Patrick O'Brian, efter indhentet Permission, begav sig over Pyrenæerne tilbage til Spanien. Men, medens hans Landsmænd spredte sig ad til forskjellige Sider i Landet under idelige Udflugter, for at tilfredsstille deres Videbegjerlighed, styrede han lige hen til en i en fortræffelig Egn beliggende Gaard, et Par Miils Vei fra Madrid.

Sir Patrick, der havde gjort hele Krigen med i den engelske Armee, var af Fødsel en Irlænder, af bestemt Characteer, tapper og besindig i sin Tapperhed, nu og da med Noget af en Irlænders Snuhed. Det var en høi, smuk Mand, der saavel ved sit determineerte

Væsen som ved sit Udvortes, den i Spanien usædvanlige lyse Teint og det blonde Haar, ikke saa sjelden gjorde Lykke hos de spanske Damer. Krigen havde flere Gange ført ham hen til den omtalte Forpagtergaard, og ved de gjensidige Tjenester, en Krig af hiin forfærdelige Art idelig giver Leilighed til, bragt et fortroligt Forhold tilveie mellem ham og Gaardens Beboere. Da han første Gang opholdt sig dér paa Stedet, var Forpagterens yngste Datter, Manuela, halvt et Barn, først i begyndende Udvikling, men allerede dengang af en uforlignelig Ynde. To Aar efter, da han igjen saae hende, var denne Rosenknop i fuld Blomstring. Hendes Skjønhed gjorde et stort Indtryk paa ham, et saa meget stærkere som han ikke var let opblussende, men gjemte Indtrykkene dybt og længe. Tiden var imidlertid for urolig, og hans Stilling for afhængig af en Militairs Pligter, til at han for Øieblikket turde tænke paa at knytte en varig Forbindelse. Han nøiedes da med at tale til Forpagteren om sit Ønske, engang i en roligere Tid at beile til hans Datters Haand, og erholdt et meget gunstigt Svar. Dette grundede sig deels i hans personlige Fortrin, hans fordeelagtige borgerlige Stilling, men deels ogsaa i den Anseelse, hvori de catholske Irlændere fra gammel Tid staae i Spanien, og efter hvilken de uden Videre betragtes som Hidalgos eller hen-

hørende til den lavere Adel, i Modsætning til de Spaniere, der nedstamme fra Maurerne og ikke nyde den Ære. Til Manuela selv omtalte Sir Patrick ikke sit Frieri, enten han nu stolede paa, hun maatte kunne gjætte sig til hans Ønsker eller erholde et Vink derom af sin Fader, eller det overhovedet ikke faldt ham let at udtale sine Følelser i Ord. Vist er det, at den unge Pige med Bedrøvelse saae ham drage bort, da hans Regiment efter nogen Tids Ophold dér i Egnen fik Marsch-Ordre.

Efter den Tid gik et heelt Aar hen under krigeriske Sysler og et farefuldt, møisommeligt Liv. Men hverken i Slagets Tummel eller i Cantonnementets Hvile veg Manuelas Billede fra hans Tanker, og Krigen var neppe endt før han, som allerede fortalt, udvirkede sig Permission og ilede den korteste Vei til det Sted, hvor hans Tankers stadige Gjenstand opholdt sig. Her blev han modtagen med et kraftigt Haandtryk af den gamle Forpagter, og med en glad Rødmen af Manuela.

Sir Patrick var hurtig i sine Beslutninger, naar de først vare vel overveiede. Han tøvede derfor ikke længe, før han fornyede sit Andragende hos Faderen, men henvendte sig nu ogsaa personlig til Datteren; og, da han af Begge erholdt Svar efter Ønske, besluttede han strax at søge sin Afsked fra Krigstjenesten,

og med sin temmelig anseelige private Formue sætte sig ned som Godseier i Spanien. Hertil var der nu en bequem Leilighed, da Manuelas Fader, hvis eneste Søn var falden i Krigen, ønskede at slaae sig til Ro og drage til en gift Datter i Catalonien; hans Forpagtningstid var udløben og Gaarden at erholde tilkjøbs. Majoren, der yndede den meget for dens skjønne Beliggenhed og Nærhed ved Hovedstaden, og desuden vidste, hvor ugjerne Manuela forlod dette Sted, hun var født og opdragen paa, betænkte sig da ikke paa at kjøbe den, holdt kort efter Bryllup og indrettede sig med 'sin unge Kone saa behageligt og bequemt han formaaede.

Den Gaard, han havde tilkjøbt sig, trængte saavel hvad Bygningerne som Jorderne angik, meget til Forbedringer, idetmindste efter hvad en engelsk Landmand maatte antage. Majoren, der fra sin Faders Godser i Irland var fortrolig med Landbruget, gjorde strax adskillige væsentlige Forandringer i sin nye Eiendoms Bestyrelse og lagde Planen til flere og meget omfattende. Dette optog Størstedelen af hans Tid, og holdt ham, efter at Hvedebrødsdagene vare endte, ofte og i længere Tid fra sit Hjem. Kom nu hertil, at han var en lidenskabelig Elsker af Jagt, at der var Overflødighed paa Vildt i hans Nærhed, og Overflødighed paa Venner og Naboer som Deel-

tagere i Jagtpartier, saa kunde det ikke feile, at hans unge Kone, allerede i det første Aar af deres Ægteskab, oftere følte sig eensom. Havde hun fortsat sine fra Hjemmet vante Sysler og deeltaget i Husets Gjerning, saa havde hun sandsynligviis følt denne Eensomhed mindre. Men Sir Patrick havde, enten for at skaane hende, eller i Følelsen af sin Rang som høi Militair, udtrykkelig bedet hende overdrage deslige Forretninger til Andre, eftersom de ikke længere passede for hende; og af sand Ømhed søgt at gjøre hendes Stilling saa behagelig som muligt. Hendes egne Værelser vare blevne meget smukt indrettede; hun fik en Kammerpige til sin Opvartning, og kunde raade over sin Tid efter Behag. Men den unge Kone var ikke tjent med dette bequemme Liv. En engelsk Dame vilde formodentlig i sin Dannelse besiddet mange Midler til at udfylde Tiden under et ellers ubeskjæftiget Liv; en Spanierinde af Mellem-Classerne formaaer det ikke. Er hun ikke sysselsat med bestemte, hende paahvilende Forretninger, da forfalder hun til Drøsløshed, og hendes bevægelige Phantasie skeier da let ud.

Imidlertid gik et Aar hen, som det syntes i den bedste Harmonie mellem de Nygifte. Majoren havde sand og inderlig Kjærlighed til sin Kone, skjøndt det ikke var hans Maade at lade sig saa meget mærke

dermed. Manuela, der fra Begyndelsen havde holdt meget af sin Mand, nærede endnu ingen Tanke, at hendes Følelser for ham kunde skifte.

Men uheldigviis blev den Kammerpige, der i det første Aar var hos den unge Kone, gift, og en anden, der havde conditioneret hos adskillige fornemme Herskaber i Madrid, blev nu anbefalet Majoren og antaget. Dette Fruentimmer var af en egennyttig, intrigant Characteer, og havde vel ogsaa seet megen Slethed for sig i de Huse, hvor hun før havde tjent. Hos Manuela forstod hun paa mange Maader at slikke sig ind og drage Fordeel af sin Frues Uerfarenhed. Hørte man hende tale, da skulde man rigtignok troe, at hun var Uegennyttigheden selv. Men ligesaa nærig hun var, ligesaa hykkelsk og listig forstod hun at sætte sine Ord. „Jeg er et uheldigt Menneske, var hendes sædvanlige Indledning, naar hun ønskede at tilvende sig Et eller Andet; jeg kan ikke bede. Jeg har det ikke som saa Mange, der kunne overhænge, plage og tigge. Havde jeg forstaaet min Fordeel rigtig i mine forrige Conditioner, saa kunde jeg nu eie mangt godt Stykke, som der alligevel blev kastet med; men at faae en Bøn over min Mund er mig næsten en Umulighed. Forleden, da jeg saae Fruen hænge den chamois Silkekjole bort, som jeg godt veed I aldrig tager paa mere, saa tænkte jeg ved mig selv:

Naar du beder Fruen derom, giver hun dig den med Fornøielse. Men det var mig ikke muligt at faae det frem." Naturligviis fik hun nu Silkekjolen, og satte overhovedet alle sine Ønsker igjennem med den staaende Formel: „Jeg kan ikke bede."

Lisena — saaledes hed denne Kammerpige — mærkede kun altfor snart, at hendes unge Frue ofte var stille, indesluttet i sig selv og nedslaaet. Ved listige Spørgsmaal paa Omveie, og ved at lægge hende Svarene i Munden kom hun i kort Tid efter Grunden til hendes Sindsstemning, og indsaae hurtig, hvor megen Fordeel hun kunde drage deraf, naar hun rigtig forstod at benytte Omstændighederne; thi en Uenighed mellem Ægtefolk er for en dreven og erfaren Kammerpige saa godt som rede Penge. Hvad hun da allerførst havde at gjøre, var at puste til Ilden. „Det maa jeg rigtignok sige, udbrød hun efter en saadan Samtale; nu har jeg kjendt mange nygifte Folk, men jeg har endnu ikke seet en Mand, der saa ofte lader sin Kone sidde alene hjemme som Majoren, med al Respect for ham forresten. Jeg har ofte undret mig derover. Naar man er saa ung og deilig som J — og jeg siger det ingenlunde for at smigre Eder; Enhver, der kjender mig, veed, at det ikke er min Maade — men naar man er saa ung og deilig som Fruen, saa behøver man ikke at kukkelure hjemme,

forladt og forsmaaet. Der er tusinde Cavallerer, der vilde betragte det som en Lykke, blot at tilbringe en Time i Eders Nærhed, og som ved et Blik af Eder vilde geraade i Henrykkelse." Disse og lignende Yttringer gave Manuelas Tanker, der hidtil vare hende selv uklare, en bestemt Retning; og den unge Kone, hvis Utilfredshed hidtil ingen dyb Grund havde og ved en ubetydelig Opmærksomhed fra hendes Mands Side kunde være bortfjernet, følte nu efterhaanden virkelig, at hendes Følelser for ham kjølnedes.

Men den underfundige Kammerpige lod det ikke beroe herved. Efterhaanden gjort mere dristig, spillede hun saa smaat paa, at en Mand, der behandlede sin Kone saa ligegyldig, heller ikke kunde haabe Andet end Ligegyldighed af hende; og at den ringeste Straf, han maatte vente sig, var, at hans Kone søgte Opreisning hos andre Cavallerer, der var mere skjønsomme. Deslige Yttringer hørte Manuela vel paa i Vrede og med Uvillie; men hun hørte dog paa dem, lidt efter lidt med mindre Uvillie, og tilsidst indsugende den farlige Gift med et Slags Velbehag.

Majoren var langt fra at drømme om den Fare, der truede hans huuslige Lykke, beskjæftiget som han idelig var med saa Meget, der krævede hans Tilsyn. Men Tilfældet vilde, at han med Eet skulde komme til den fuldstændigste Kundskab. Han havde nemlig,

deels af Forsigtighed, for at forebygge en mulig Ulykke, deels af Ombu for sine udmærkede engelske Jagtgeværer, ladet indrette et eget Værelse, hvor disse og andre Jagt-Requisiter opbevaredes. Dette Værelse stødte lige op til hans Kones Dagligstue, ved en aflaaset Dør, som han selv gjemte Nøglen til, eftersom han ikke vilde, at nogen Anden end han selv skulde have Adgang til Værelset. En anden Dør førte ud i det Frie, saa at han altid uhindret kunde gaae ud og ind. Engang, da han kom fra Jagt, uden at man straxt havde mærket hans Hjemkomst, var han som sædvanligt gaaet ind i det omtalte Vaabenkammer. I den Hensigt at vise sin Kone Noget, han havde anskaffet underveis, lukkede han Døren op til hendes Kabinet, men da hun ikke var derinde, lod han Døren staae paa Klem, mens han endnu saae noget efter paa det Gevær, han havde lagt fra sig. I det Samme traadte hans Kone og Lisena ind i Kabinettet, i en levende Samtale, som det lod. Han stod lige ved Døren og vilde netop tage i Klinken, da hans Kone udbrød med sorgmodig Stemme: „Desværre, du har Ret, jeg er ulykkelig for hele mit Liv! Min Mand sætter mere Priis paa sin elendigste Jagthund end paa mig.“ Ved disse Ord blev Sir Patrick som fastnaglet staaende, forbauset og forfærdet, og vovede knap at aande, for ikke at røbe sin Nærværelse.

Ja, jeg bliver ved Det, jeg altid har sagt — tog nu Lisena til Orde — i Eders Sted vilde jeg behandle min Mand som han behandler mig. Min forrige Frue — som I veed har jeg sidst conditioneret hos Donna Eufemia, Storskatmesterens Gemalinde — hun pleiede at sige, at en Ægtemand kunde ikke gjøre Fordring paa sin Kones Troskab længere end det første Fjerdingaar. Mændene generte sig ikke; hvorfor skulde da Konerne genere sig?

Troer du, at min Mand er mig utro? spurgte Manuela, som det syntes, forskrækket.

Ja, hvem kan vide det? svarede Lisena. Hvorfor er han saa ofte borte fra sit Hjem? Han negligerer Eder jo aabenbart. De Tegn ere ikke gode. Men hvorom Alting er, saa er der stor Forskjel paa en Ægtemand og en opmærksom og ærbødig Elsker. Min forrige Frue gjorde engang den meget rigtige Bemærkning, at det gik Ægtemændene som Valnødder og Krakmandler. Mens de er' friske, har hver sin behagelige Smag; men har de ligget et Aar over, saa see de alle eens tørre ud, og have Alle den samme brankede Smag.

Majoren var ude af sig selv af Forbauselse over, at dette skjændige Fruentimmer vovede at tale saaledes til hans Kone, og at denne taalte det. I sin Harme havde han den største Lyst til at styrte ind og

mørbanke den veltalende Kammerpige. Men da det var ham af saa stor Vigtighed at høre Samtalen ud, saa tvang han sig.

Fruen kan troe mig, vedblev Lisena; jeg har Erfaring i dette Punkt. En Elsker forstaaer paa en ganske anden Maade at vise sig en ung Dame værdig og fortjene hendes Kjærlighed. Han holder sig altid proper, hans Lintøi skinner, hans Handsker dufte af de fineste Essencer og ere altid nye. Eders Husbond — ja, jeg saae forleden, at han trak et Par gamle, snavsede og forsvedte Handsker af, og bad Eder lade sye noget sammen paa dem. En Elsker er altid galant, opmærksom paa Alt hvad der angaaer Eders Person og en oprigtig Beundrer af hvert Stykke Tøi, I har paa, og som tjener til at hæve Eders Skjønhed. Eders Husbond — ja, jeg kan endnu ikke glemme, da han i forrige Uge rakte Eder Armen for at gaae i Messen, uden at sige saa meget som et Ord om den nye Mantille, I havde paa, der klæder Eder saa udmærket, og som vi troede vilde vække hans Beundring.

Majoren maatte, tiltrods for sin Ærgrelse, tilstaae, at der her gaves ham en Lærdom, han igrunden kunde have godt af at tage ad notam.

Vil I lyde mit Raad, sagde Kammerpigen videre — og I veed, hvor godt og ærligt jeg mener

Eder det — saa skal I ikke betænke Jer et Øieblik. Jeg skal sige Fruen hvad jeg har tænkt paa, og, uden at rose mig selv, er det et godt Indfald. I lever her eensomt, uden Adspredelse og uden den Omgang, der passer sig for Eders Alder og Skjønhed. Men tager jeg ikke feil, saa kan I alligevel snart faae en forønsket Leilighed til at vise Majoren, at Andre forstaae bedre at skjønne paa en Dame af Eders sjeldne Egenskaber. Vi vente jo snart Eders Fætter Diego hertil fra Biscaja, Eders Fasters Søn, ham, alle Mennesker tale om. Efter Alt hvad vi her have hørt om ham, skal han være ligesaa smuk som han er berømt for den Tapperhed, han har viist i Krigen. Han kunde just være Noget for Eder, og jeg tvivler ikke paa, at han ikke saa snart har seet sin elskværdige Cousine, før han optændes af Kjærlighed til Eder.

Manuela tog nu til Orde og sagde: Du lader Munden løbe, og veed selv ikke hvad du siger.

Jeg veed meget godt hvad jeg siger; jeg har overveiet den Ting meget nøie. I kan gjøre det; jeg tager det paa min Samvittighed. Jeg staaer mig for nærværende Tid godt med min søde, velsignede Patronesse, den hellige Rosalia i Domkirken. Forrige Uge, da jeg var i Madrid, gav jeg hende et smukt Perlebaand, paa Vilkaar, at jeg maatte drømme tre

Tal, og jeg har nu virkelig drømt dem. Hvis jeg havde sex Realer og tre Maravedi*) at besætte dem med, er jeg temmelig vis paa at vinde.

Er det ikke Andet det kommer an paa, sagde Manuela, saa kan du gjerne faae de Penge hos mig. Men lad os nu gaae. Vi har allerede sladdret for længe, og jeg maa ind og klædes om.

Efterat de vare gaaede, stod Majoren endnu en Stund ubevægelig og bedøvet over Alt det, han havde hørt. Men han fattede sig snart, trykkede Døren sagte til og laasede den af, gik ud af den anden Dør og ind i Stalden, hvor han indrettede det saaledes, at det fik Udseende af, at han i samme Øieblik var ankommen. Han formaaede imidlertid ikke strax at gaae ind til sin Kone, men opholdt sig først en god Stund i Haven og den nærmeste Deel af Parken, indtil hans Sinds Oprør havde lagt sig. Desværre havde han denne og de nærmest følgende Dage rig Leilighed til at bemærke, at hans Kone i sit Forhold til ham ikke var nær saa kjærlig, aaben og fortrolig som før, uden at han hidtil, i sin ubegrændsede Tillid til hende, havde havt Øie derfor. Hun var ikke saa sjelden kort i sine Svar, mødte ikke saa sjelden hans venlige Tiltale med Kulde. Hvad der hidtil, selv om

---

*) Realer og Maravedi, spanske Møntsorter.

han havde bemærket det, maatte forekomme ham som forbigaaende Lune og Forstemthed, var ham nu tydelige Tegn paa hendes aftagende Kjærlighed til ham. Hertil kom endnu, at hun flere Gange, men altid med en umiskjendelig Forvirring, spurgte ham, om den unge Don Diego ikke snart kunde ventes, Spørgsmaal, der ikke lidet nærede hans vaagnende Skinsyge.

Hvad skulde han under disse Omstændigheder gribe til? Han havde hidtil indrømmet hende Frihed til at lade og gjøre hvad hun vilde; skulde han nu indskrænke denne Frihed? Hertil kunde han ikke bequemme sig, og det vilde maaskee ogsaa være at gjøre Ondt værre. Eller han kunde nøies med at jage den skjændige Kammerpige bort, og derefter søge at gjenvinde sin Kones Kjærlighed ved en større Opmærksomhed og Omhu; thi hemmeligt maatte han tilstaae sig selv, at han oftere havde ladet det mangle paa disse Egenskaber, som en ung Kone skjønner saa meget paa. Men denne Beslutning indsaae han desværre, kom nu noget for sildig. Kjærlighed og Velvillie ere lettere at tabe end gjenvinde. Lisena havde allerede dryppet sin farlige Gift i hans unge Hustrues ufordærvede Sjæl, og den Retning, hendes Tanker sandsynligviis havde faaet, vilde i en Spanierindes sandselige og letbevægelige Gemyt ikke saa nemt kunne føres tilbage.

I denne Raadvildhed modtog han et Brev fra Biscaja. Det var fra Manuelas ovenomtalte Fætter, Don Diego, om hvem man, som allerede omtalt, gjennem hendes Familie havde erfaret, at han snart kunde ventes i Besøg. Brevet indeholdt nu en høflig Forespørgsel, om Majoren og hans Kone i denne Tid forblev paa deres Eiendom, da han i saa Fald vilde benytte Majorens gode Indbydelse og paa en otte Dages Tid tage Ophold hos dem. — Denne Skrivelse bestemte Sir Patrick. Under Krigen havde han været et Aars Tid i Biscaja, og paa en Anbefaling fra Manuelas Fader opholdt sig nogen Tid hos den unge Diegos Forældre. Sønnen lærte han at kjende som en rask og dristig ung Mand, men der ikke var fri for et letsindigt og temmelig pretentionsfuldt Væsen, og just heller ikke var af de bedste Sæder. I Guerillakrigen havde han senere udmærket sig ved Mod, Hurtighed og ved flere forvovne Overfald, han og hans Kammerater lykkeligt udførte. Til Tak for den ham viste Gjæstfrihed havde nu Majoren, da han tilmeldte Familien sit Bryllup, inviteret Don Diego til et Ophold hos sig. Nu indsaae han, at det havde været bedre, om han havde ladet ham forblive hvor han var.

Da saaledes den Fare, Majoren i sin skinsyge Stemning ængstedes for, med Eet rykkede ham saa

nær, tog han sin Tilflugt til en Udvei, der vilde forekomme mangen Anden saare betænkelig og tvivlsom i sit endelige Udfald. Men den stemte med hans roligt beregnende og forslagne Characteer, og, da han havde vel overveiet den fra alle Sider, var han sig bevidst, at han var Mand for at udføre den.

Hans Plan gik ud paa hverken Mere eller Mindre, end at udgive sig selv for den ventede Fætter, og forklædt som Don Diego aflægge Besøget og see til hvad Resultat dette vilde føre til. I denne Hensigt tilskrev han allerførst Don Diego et Brev, hvori han, næst efter at takke for det tiltænkte Besøg, meget beklagede, at han og hans Kone havde besluttet en Reise til det sydlige Spanien, der om et Par Dage skulde tiltrædes og vilde optage nogle Maaneder. Dernæst anvendte han de nærmeste Dage til, under et Ophold i Madrid, at forberede alt Muligt for at forandre sit Udseende. Manuela kjendte ikke Don Diego uden efter en løs Beskrivelse, og det kom i Hovedsagen kun an paa, at hun ikke kjendte ham selv under Forklædningen. Dragten, som han valgte noget broget og iøinefaldende, havde ingen Vanskelighed. Mindre let var det at forvandle den lyshaarede, blonde Irlænder til en Nordspanier med den mørke Teint og det sorte, krusede Haar. Men ved Hjælp af en duelig Madrider Haarskjærer, der forsynede ham med et forlorent Haar,

svære Bakkenbarter og Mouſtacher, og ved de Midler, Majoren ſelv udſandt, lykkedes dette ſaa godt, at han, ved en foreløbig Prøve, kunde trøſte ſig med, at han neppe kunde kjende ſig ſelv, naar han ſaae ſig i Speilet. En anden Vanſkelighed laae i Sproget og Udtalen. Men, foruden at Majoren under ſit lange Ophold i Landet havde lært at tale Spanſk ſom en Indfødt, kom det ham her tilgode, at han, fra den Tid han camperede i Biscaja og meeſt omgikkes med den ſimple Mand, ganſke godt havde tilegnet ſig den eiendommelige biscajiſke Dialect, og netop derved kunde haabe ſnareſt at ſynes fremmed for ſine Nærmeſte. Den unge Diegos øvrige Egenheder, forſaavidt diſſe vare nødvendige at gjengives, ſtode endnu meget tydelige for en ſaa god Jagttager ſom Majoren, og kunde ogſaa komme ham til Nytte under Udføreliſen af hans Plan.

For at kunne iværkſætte Forklædningen paa et Sted, der ikke var for fraliggende fra hans Hjem, og hvor han kunde vente at være uforſtyrret, leiede han igjennem en Anden et Huus, der laae inde i en Skov, en Fjerdingvei fra Madriderveien, og en lille Miil fra hans egen Gaard. Det ſtod for Tiden ledigt, men var forſynet med noget Bohave. Dette Huus, der i Egnen kaldtes „Hjorteſpringet“, lod han beboe af en klog og fiffig Perſon, et Slags Leietjener, ved

Navn Sancho, som han bragte med fra Madrid, og nu instruerede noie, hvorledes han havde at forholde sig. Huset blev leiet paa Sanchos Navn, ved hans Hjælp foretog han her sin Omklædning, og kunde, naar det behovedes, her finde et bequemt Aftrædelses-quarteer.

Man kan spørge, hvilke Fordele han da ventede sig af denne Forklædning; men det er ikke godt at sige, om et fuldstændigt Svar paa dette Spørgsmaal var ham selv tydeligt. I Hovedsagen vilde han vel blot forebygge den nærmeste Fare, hvoraf hans Jalousie saae sig truet; thi han kunde ikke nægte sig selv, at Tanken om Don Diego satte ham i en urolig Bevægelse og forfulgte ham hvor han gik og stod. En Spanierinde, hvis Phantasie engang er geraadet paa Afveie — saaledes raisonnerede han — hviler ikke, før hun har fundet Tilfredsstillelse, og vil uden denne neppe komme til Ro. I sin Forklædning haabede han da at kunne være en Afleder for sin Kones hemmelige, strafværdige Tanker. Robede hun en altfor stor Svaghed for sin formeentlige Fætter, da kunde dette give hende en eftertrykkelig Lære, og vise hende den farlige Vei, hun var saa nærved at betræde. Hvorvidt han iøvrigt vilde gaae i sin Forklædning, og om Manuela omsider skulde erfare Sandheden, dette vidste han endnu ikke selv og vilde lade det komme an paa Omstændighederne.

Da nu Alting var vel forberedt, underrettede Majoren sin Kone om, at han paa en otte Dage maatte være fraværende fra sit Hjem. Forskjellige Bestemmelser, han havde at tage med Hensyn til sine Eiendomme saavel her som i Irland, gjorde ham et Ophold i Madrid og en Raadførsel med en Advokat nødvendig. Manuela hørte paa denne Underretning uden at give Tegn enten paa Bedrøvelse eller Tilfredshed. Lisena derimod, der ofte følte sig generet af Majorens strenge, huuslige Orden, var aabenbar meget fornøiet derover. Tidlig den næste Morgen kjørte han bort og begav sig naturligviis ikke til Madrid, men til Hjortespringshuset. Her havde Sancho Alting i Beredskab og hjalp ham med Omklædningen, der blev foretagen med største Omhu; og paa dette Sted blev ogsaa hans Reisevogn sat ind i et Skuur under hans Fraværelse. Endnu samme Dag henimod Aften — thi han valgte med Flid Skumringen til sin første Debüt — ankom han ved den yderste Indhegning af sin Eiendom, siddende paa en prægtig, vælig Hest, klædt phantastisk som en af hiin Tids Guerillakrigere, i en kort og snæver, broderet Trøie, Hat med Baand og Fjeder, en viid, mørkfarvet Kappe kastet over Skuldren, og en Bøsse i en Rem ved Siden. Ved Ankomsten kaldte han paa Opsynsmanden, der havde sin Bopæl ved Indkjørselen, og bad ham

levere Herskabet et Visitkort, hvorpaa der med store Bogstaver stod skrevet „Don José Diego Alvarez y Meſos y Pacheco“. Opsynsmanden, der ikke anede sin Herre i denne broget udstafferede Cavalleer, men blev imponeret af hans bydende Holdning, skyndte sig afsted, og kom snart igjen med det Budskab, at skjøndt Herren i Huset var fraværende, skulde Don José Diego dog være høist velkommen. Sir Patrick satte altsaa sin Paradeur i et kort Galop og arriverede paa den Vei, han lod sig anvise, til Vaaningshuset. Her blev han udenfor modtagen af et Par Tjenere, der hjalp ham af Hesten, og paa Trappen af Lisena, der med straalende Øine førte ham ind til sin Frue og allerede paa Veien forsikkrede ham, at visse Folk med Længsel havde ventet paa hans lovede Ankomst.

Manuela modtog ham med en Forvirring, der klædte hende meget godt, ønskede ham velkommen og takkede ham for, at han, som en af hendes nærmeste Slægtninge, endelig havde gjort Alvor af sit Besøg. „Min skjønne Cousine, svarede Sir Patrick og knælede med en ziirlig Anstand, ved Cadagnas Bredder, mellem Sammorrostros Bjerge, i Fredens Sysler og under Kampen med vore Arvefjender, de fordømte Franskmænd, til alle Tider har jeg kun næret een Tanke: engang at gjæste det Sted, hvor Eders Skjønhed blomstrede, og hvis Herlighed Rygtet allerede

med tusinde Tunger, men som jeg nu seer, meget for svagt havde forkyndt mig.“ Manuela bad ham i stor Forlegenhed om at reise sig, hvorpaa Samtalen blev fortsat siddende, men fra Sir Patricks Side omtrent i samme Smag. Aftensmaden blev dernæst sat frem, den ankomne Fætter fik sine Værelser anviste, og man aftalte, den næste Dag at føre ham omkring i Haven, Parken og Omegnen. Sir Patrick gik tilsengs, rigtignok med den Trost, at hans Kone ikke havde gjenkjendt ham, men tillige med den mindre behagelige Overbeviisning, at hun med største Interesse havde lyttet til hvert Ord, der kom fra hans Mund, og med synligt Velbehag hørt paa hans smagløse Smigrerier.

Saaledes som Majoren havde forandret sit Udseende, var det ogsaa umuligt for Manuela at gjenkjende ham, ja, der var i Virkeligheden paa hele Gaarden kun Een, der kjendte ham, nemlig den gamle Lænkehund, der, uden at lade sig forvirre, logrede for ham som sædvanligt. Den dunkle Farve, Majoren havde givet sit Ansigt og sine Hænder, det falske, sorte og krusede Haar, de buskede Øienbryn og det stærke, krøllede Skjæg, alt dette gav ham et ganske nyt og fremmed Udseende; og med dette stemte hans Holdning og Bevægelser, der — det maatte man indrømme — vare stolte og anmassende som en Bis-

cajers. Hans fremmede Dialect gjorde ogsaa Sit, og i alle Tilfælde blev det første Indtryk, som Majoren frygtede meest, understøttet af den Forvirring og Spænding, hvori dette, længe og hemmeligt ventede Besøg, satte hans Kone. Lisena var ganske fortryllet af den biscajiske Cousin. Endogsaa hans Dialect, som Kastillianeren ellers pleier at gjøre sig lystig over, fandt hun ubeskrivelig indtagende. „Nei, Frue — sagde hun, da hun om Aftenen hjalp Manuela ved Afklædningen — rigtignok havde jeg tænkt mig, at Don José Diego Alvarez y Mesos — hellige Jomfru! hvad har dog dette velsignede Menneske for prægtige Navne! — jeg siger, at jeg havde nok tænkt mig, at han var en udmærket Cavalleer; men han overtræffer ganske min Forventning. Og hvordan han sidder tilhest! Eders Mand, Majoren, har Navn for at være en god Rytter, men han falder da reent igjennem mod Don Diego. Og hvordan han klæder sig! hvordan Alting sidder paa ham! Ja, lykkelig er Den, han engang skjænker sit Hjerte! Jeg vil ikke paastaae, at jeg hører til de Klogeste, men eenfoldig er jeg heller ikke; og hvis jeg blot forstaaer mig det Mindste paa Diensprog og Miner og Gebærder, saa har J. Frue, allerede erobret den ydmygste og ærbødigste Slave i Eders Fætter. Det var mageløst som han betragtede Eder, og med hvilke Dine! Ja, jeg

siger endnu engang: Lykſalig er Den, ſom han engang ſkjænker ſit Hjerte!"

Som man ſeer, var Liſena ganſke forhippet paa, at hendes Frue ſkulde ſee en Galan i ſin Fætter. Og ſlig forføreriſk og forvildende Tale kunde heller ikke forfeile ſit Indtryk paa et ſaa ungt Gemyt, der følte ſig ſmigret ved det Indtryk, hun ſelv maatte tilſtaae at have gjort. Sir Patrick havde lige fra ſin Ankomſt viiſt ſig ſom en decideret Courmager, og det laae i hans Plan at komme hende i Møde ſaa meget det lod ſig gjøre. Dette undlod nu den liſtige Kammerpige ikke at gjøre ſin Frue opmærkſom paa. Men hun gik et Skridt videre. Ogſaa den ankomne Fætter troede hun at maatte opmuntre. Allerede, da hun den første Morgen bragte ham Chocoladen, ledſagede hun den med en ſelvfabrikeret Hilſen fra Fruen og en Foreſpørgſel, om han havde ſovet godt. Han takkede for denne Opmærkſomhed og ſpurgte om Fruens Befindende. Jo, ſvarede Liſena, hun befinder ſig meget godt, ſkjøndt — oprigtig talt — troer jeg ikke, hun har ſovet meget inat. Man veed nok, hvorledes et ungt Fruentimmer er, iſær naar hun hidtil ikke har havt mange fornøiede Dage, og desuden — det maa man rigtignok tilſtaae, at J, Señor, har et ſjeldent Held i at gjøre Indtryk paa Fruentimmerne.

Har min Couſine levet utilfreds, mens hun er

gift? spurgte Sir Patrick, idet han søgte at undertrykke sin Harme. Holder hun da ikke af sin Mand?

Nei, det gjør hun rigtignok ikke.

Men har hun da ikke fra Begyndelsen af baaret Kjærlighed til ham?

Det troer jeg for min Part ikke, skjøndt jeg har jo ikke været her i Huset det første Aar af deres Ægteskab. Majoren, kan I troe mig, er ikke Noget for en saa fiin og deilig Kone som Fruen. Naar han kan gaae paa Jagt og traske omkring paa sine Marker og see til sine Arbeidsfolk, saa er han fornøiet; anderledes er det jo ikke med disse Udlændinge, der ere saa kloge og forstandige, men ikke forstaae sig paa, hvad man skylder en ung Dame. Nei, saa veed jeg Den, der passede meget bedre for hende; og var jeg i Eders Sted, skulde jeg nok kjende min egen Fordeel.

Med saa skammelige Ord forstod dette snedige Fruentimmer at sætte sit Ønske igjennem. Majoren havde meget ondt med at dæmpe sin Harme derover; men da hun i dette Øieblik tjente hans egne Planer, takkede han hende endog for hendes gode Mening om ham, og lagde til, at han skulde nok vide at skjønne paa hendes Iver og Virksomhed til hans Bedste. Li-

sena gik nu meget fornøiet ind til sin Frue, og fortsatte der sin Sladder og sine Fordreielser.

Denne Dag gik som den foregaaende Aften. Han spadserede i Haven med den unge Frue eller sad hos hende i Visitværelset. Han lagde megen Ømhed og mange hemmelige Tegn i sine Ord, han var lutter Opmærksomhed, sprang paa hendes mindste Vink og viste sig som en fuldendt Cavalleer mod sin Dame. De mange biscajiske Overdrivelser, de ganske tydelige Pralerier, han blandede ind i sine Fortællinger om Krigen, syntes ikke at støde hende. Hun var hans agtsomme, om ogsaa noget undseelige Tilhørerinde, der baade fandt sig underholdt og behagelig udfyldt ved dette nye Bekjendtskab. Lisena, der oftere var tilstede ved deres Samtaler, forstod ogsaa meget godt ved sin lydelig udtalte Beundring over hans Fortællinger at gjøre hende opmærksom paa denne udmærkede Cavalleers Fortjenester. Naar han i Samtalens Ild greb Manuelas Haand lidenskabeligt og trykkede den til sin Mund, traf hun den ikke tilbage. Naar han overvældede hende med Smigrerier, og just ikke de delicateste, saa følte hun sig vel forlegen og generert, men hun søgte ikke at bringe ham til Taushed. Og hvorledes skulde den stakkels Kone? Lisena pleiede ved saadanne Yttringer at bryde ud i Beundring, at slaae Hænderne sammen omtrent med saadanne Ord:

„Nei, hvor Don Diego taler for sig! Saadanne Noget har man da ganske vist aldrig hørt før i dette Huus!“

Med en saadan Understøttelse og ved den Leilighed, han hele Dagen havde til at være ene og uforstyrret sammen med Manuela kunde det ikke falde ham vanskeligt at gjøre store Fremskridt i hendes Gunst. Vel havde han den Glæde at bemærke, at hun modtog hans Courmageri skamfuld og bly, og uden at komme ham imøde; adskillige Forsøg, han paa Skrømt gjorde, som om han vilde benytte hendes Svaghed og tage sig vel store Friheder, afviste hun næsten med Skræk. Men det var dog siensynligt, at hun i sin ulykkelige Forblindelse følte sig for svag til at staae imod, og at i al Fald Lisenas Forførelser seent eller tidligt vilde faae Bugt med hendes Betænkeligheder. Vel kunde man jage dette utroe Tyende fra Gaarden, men man kunde ikke forhindre, at hun underhaanden havde Indflydelse paa den unge Kone. Han antog det da for nødvendigt, at Manuela selv, og ved en eftertrykkelig Lære, maatte komme til Erkjendelse om den farlige Vei, hun var saa nær ved at betræde. I dette Diemed lagde han en Plan, som han efter nøie Overveielse antog at maatte føre til Maalet, og

satte den i Værk med hiin Bestemthed og Forslagenhed, vi allerede have seet Prøver paa.

Majoren havde sagt til Manuela, at han paa en lille Morgentour tilhest havde truffet en gammel Bekjendt, en Krigskammerat, der nu var bosat i Nærheden af Gaarden. Han havde maattet love at besøge ham denne Dags Aften, saa nødig han ogsaa blot et Minut skiltes fra sin skjønne Cousine. Om Eftermiddagen gjorde han altsaa Anstalter til at tage bort, men søgte først, tiltrods for sin Modbydelighed, at faae fat paa Kammerpigen uden Vidner. Hun skulde nu vise ham en væsentlig Tjeneste. Under et Ophold en Timestid paa det ham anviste Værelse havde han opsat et Brev til Manuela i Don Diegos Navn, skrevet med stive, forandrede Træk. Det indeholdt i temmelig svulstige Udtryk en formelig Kjærligheds-Erklæring. Don Diego bad og besvor hende at sætte enhver Betænkelighed tilside og følge med ham til hans Hjem. Den ømmeste Kjærlighed, den udsøgteste Opmærksomhed for ethvert af hendes Ønsker skulde blive hende tildeel. Hendes Villie skulde være hans Lov. Hans Stilling var saaledes, at han kunde berede hende en glimrende Fremtid. Hans Forfædre hørte til de første og berømteste Mænd i hans Provinds. Iblandt hans Onkler var der en Erkebisp, for hvem det vilde være en let Sag at faae

hendes Ægteskab hævet ved Dispensation, saa at hun kunde indgaae et nyt med ham. Han feilede neppe, naar han antog, at hun ikke følte sig lykkelig i sine nuværende Forhold; men hos ham skulde hun see den lyseste Fremtid imøde. Opfyldte hun, som han haabede, dette hans høieste Ønske, da bad han hende om, den næste Morgen Klokken otte at indfinde sig med sin Kammerpige ved den yderste Indhegning af hendes Gaard, og han skulde da have en Vogn i Beredskab, der i kort Tid vilde føre hende til Frihed og i Kjærlighedens Arme. „I maa ikke troe, skjønneste Cousine! — saaledes sluttede Brevet — at jeg paa en underfundig Maade vil stjæle Eder fra Eders Gemal. Jeg er beredt til en aaben Kamp med ham paa Liv og Død for Eders Besiddelse. Men en fredelig Løsning er jo at foretrække; og den staaer i Eders Magt." Det var dette Brev, Majoren med Flid vilde give til Lisena, for at hun kunde levere det til sin Frue, naar han var redet bort. Han var overbeviist om, at hun i dette Tilfælde strax vilde erfare Brevets Indhold og bidrage Sit til, at Fruen gav efter, hvilket han under de nuværende Omstændigheder maatte anse for det Ønskeligste.

Lisena havde med megen Forundring erfaret, at Majoren vilde tilbringe Aftenen ude, istedenfor at blive og forfølge sin Seier videre; men da hun

saae Brevet og hørte, det var til Fruen, straalede hendes Øine. „O, et Brev! Og til min Frue! Ja, det vil vist være meget velkomment, endeel mere end de Breve, hun har faaet fra —"

Hun standsede midt i sin Uforskammenhed; men Majoren spurgte, fra hvem.

Reent ud sagt, fra Majoren. I skulde bare see de Breve, han skriver os, naar han imellemstunder er fraværende. For en Maaned siden skrev han os et Brev fra Madrid, der ikke handlede om Andet end om en gammel, eensiet Jagthund, der var syg, og som vi skulde holde en Doctor til.

Majoren, forbittret over hendes Løgne, og over at hun, som han mærkede, fik hans Breve at see — thi om en Jagthund havde han rigtignok blandt Andet ogsaa skrevet — var nærved at bryde løs, men betvang sig saa godt han kunde.

I kan troe mig, Señor, vedblev Lisena, Majoren er ikke skikket til at skaffe sig Kjærlighed og Respect hos en Dame som Fruen. Om han ikke havde andre Feil, saa har han den, at han er gjerrig og kniber, naar det kommer an paa en lille Present hendes Navnedag eller ved andre Leiligheder. Derfor tør jeg heller ikke beklage mig, naar han er kneben mod mig. Troer I, at det nogensinde falder ham ind at betænke mig udenfor min bestemte Løn, eller at han har

den Forstand, ved en lille Douceur at opmuntre mig som en tro Tjener?

Majoren forstod godt, at disse Ord indeholdt en indirecte Opfordring til Don Diego at vise bedre Forstand, og med en Douceur belønne Lisenas Beredvillighed til at levere sin Frue Brevet. Men han havde Grunde til ikke at gjøre det, og var vis paa, at hun ligefuldt vilde vise sig virksom i denne slette Sag. Han nøiedes da med at sige: Lisena kan være vis paa, at jeg for min Part ikke skal undlade at gjengjælde Eder rigeligt de Tjenester, I beviser mig, ja paa en Maade, der skal overgaae Eders dristigste Forventninger.

Han forlod nu Gaarden og red lige til Hjortespringet. Her gav han allerførst Sancho i Commission at skaffe ham et Kjøretøi, der accurat var saa godt, at man kunde befordre sig dermed en Miils Vei, uden at det gik fra hverandre, men heller ikke længere. De Heste eller Muuldyr, han skulde skaffe til Vognen, maatte svare til denne. Dernæst skrev han to Breve til sin Kone. Det ene var i hans eget Navn, dateret Madrid, og meldte Manuela, at han næste Dag henimod Middagstid ventede at være hjemme. Hensigten hermed var at bestemme hende i den Beslutning, hun agtede at fatte, enten hun nu ved Tanken om hans Hjemkomst kunde føres tilbage

til sin Pligt, eller den samme Tanke kunde bevæge hende hurtigere til at forlade ham. For at fjerne enhver Mistanke maatte Sancho levere dette Brev til en Fragtmand, der om Aftenen vilde komme forbi Majorens Gaard; til ham sagde da Sancho, at Brevet var givet ham af en Madrider-Kudsk, der havde faaet Forfald og ikke selv kunde afgive det. — Det andet Brev til Manuela var i Don Diegos Navn og som det forrige skrevet med fordreiet Haandskrift, men dette lagde han omhyggelig tilside i sin Brevtaske for at have det parat, naar det behøvedes. Ud paa Aftenen ankom Sancho med et Kjøretøi, der i slet Beskaffenhed var ganske efter Majorens Ønske; men for at være sikker i sin Sag, foretog han ved Sanchos Hjælp nogle Forandringer ved Vognen, hvorved den bedre kunde svare til hans Hensigt.

Mens han er sysselsat hermed, ville vi begive os tilbage til hans Frue og hendes Kammerpige.

Saasnart Majoren var reden bort, skyndte Lisena sig ind til Fruen med Brevet. „See, hvad jeg har! Et Brev! Et Brev fra den mageløse Don José Diego! Hvad giver I mig derfor — nei, omsonst faaer I det min Tro ikke. For et saadant Brev maa der betales Postpenge."

Manuela loe, gav hende nogen Smaamønt, og Brevet blev nu læst af dem begge samtidig; thi Lisena,

der naturligviis under hele dette Forhold havde gjort store Fremskridt i Nœsviished, betragtede det som afgjort, at hun fra Siden turde see med i Brevet. Dets Indhold gjorde, som man kan begribe, et meget stort Indtryk paa den unge Kone. Hendes første Tanke var, at det kunde hun aldeles ikke indlade sig paa, at det var for voveligt, det var Uret, det var et Skridt, Alle vilde dadle hende for. Men til hendes Ulykke havde hun en Raadgiverinde i Lisena, der forstod at bortrydde deslige smaa Betænkeligheder. „Uret, siger Fruen; ja det er rigtignok en stor Uret at forlade en Mand, hos hvem J hidtil ikke har havt en glad Time. Fortjener han det bedre? Har han forstaaet at sætte Priis paa en Dame som J, af Eders Skjønhed og udmærkede Egenskaber? Og tænk nu paa Eders Fætter, Don Diego! Er han ikke den smukkeste, den fuldkomneste Cavalleer, man vil see for sine Øine? Og allerede berømt er han i hele Spanien for sin Tapperhed. Der er gjort Viser om hans Bedrifter, som alle Mennesker derovre synge; det har han selv fortalt os. I hans Hæder og Anseelse faaer ogsaa J Part. Naar han ikke havde redelige Hensigter, vilde jeg endda sige, at Fruen havde Ret. Men han tilbyder Eder Ægteskab. Hans Onkel, Erkebispen, skal tage sig af Sagen. Hvad har vi saa at betænke os paa? Erkebispen, kan J nok vide, vil

give Eder Absolution, hvis der skulde være lidt Galt med i Spillet. Og saa kommer Fruen til at føre et Herreliv med en Mand, der tilbeder Eder, der — ja, læs bare hvad han skriver, det velsignede Menneske: „Eders Villie skal være hans Lov — I skal ved hans Side see den lyseste Fremtid imøde.“ Og betænk, det er blot for Eders Skyld, han iaften tager Gud veed hvorhen, for at skaffe Eder en god, magelig Vogn, der kan befordre os til hans Huus og Gaard.“

Manuela kunde, uagtet disse veltalende Ord, dog endnu ikke gjøre sig fortrolig med den Tanke at forlade sit Hjem, det Hjem, hun fra Barnsbeen var vant til at betragte som sin Verden. Men nu ankom seent paa Aftenen den ovenfor omtalte Fragtmand med Brevet fra Majoren til sin Kone, og fortalte ganske rigtig og i al Troskyldighed, at det var leveret ham underveis af en Madrider-Rudsk. Manuela, der af Brevet saae, at hendes Ægtefælle kunde ventes hjem den næste Formiddag, geraadede i Skræk. „Han kommer, Lisena! udbrød hun; og Don Diego indfinder sig vist igjen! Hvad kan det føre til!“

Ja, det maa Fruen nok spørge! Der kan komme de største Ulykker deraf. Don Diego har jo skrevet os til, at han vilde slaaes paa Liv og Død med Majoren, hvis han ikke gav Slip paa Eder. Det maa jo føre til Mord og Manddrab. Var det saa ikke

bedre, med Eet at gjøre en Ende paa den Sag? Kan Fruen endnu betænke sig? Skal vi nu imorgen begynde det gamle, ærgerlige Liv igjen, og døie Majorens evige Irrettesætten og Moraliseren? Og J, kan J virkelig holde ud at leve med en Mand, der saa tydelig forsømmer Eder, og det, naar J har Udsigt til en Forbindelse med Don Diego? Jeg er vis paa, at Majoren aldrig, selv ikke i Hvedebrødsdagene, ja selv ikke da han beilede til Eder, har viist Jer en saa underdanig og ydmyg Hengivenhed som Eders Fætter.

Den stakkels forblindede og bedaarede Manuela kunde ikke modstaae disse vedholdende og snedige Forestillinger. Om hun følte Kjærlighed for Don Diego, vidste hun ikke selv. Men hun havde engang sat sig i Hovedet, at Livet med Majoren var hende utaaleligt, og at hun ikke burde skyde den Leilighed fra sig, der nu tilbød sig til at befries derfor. Hun tilbragte vel en søvnløs Nat, bestandig i Kamp med sig selv; men da Morgenen kom og Lisena gjentog sine Plagerier, endte det med, at hun gav efter.

Den smukke Kammerpige fik nu travlt med at gjøre alle Tilberedelser, inden hendes Frue betænkte sig. Af sit eget Tøi medtog hun Alt hvad hun kunde pakke sammen, og desuden Adskilligt, der ingenlunde kunde ansees for hendes eget. Derimod kunde hun ikke be-

væge Manuela til at medtage Mere end det Nødvendigste, ingen af sine Smykker og Intet af de Naalepenge, hun havde liggende, skjøndt alt dette, efter Lisenas Mening, eengang for Alle tilhørte Fruen. De forlode nu Huset, efterat Værelserne og alle Gjemmer vare vel lukkede af, og gik, Lisena med en stor Hankekurv paa Armen, gjennem Haven og derfra gjennem den indhegnede Skov udenom denne. Den stakkels Manuela standsede flere Gange for at trække Veiret, og gik kun skjælvende videre; men hun blev idelig opmuntret og ansporet af sin Ledsagerske. „Er det Noget at tage sig saa nær? Fruen er saamænd ikke den første Kone, der har forladt sin Mand, og vil heller ikke blive den sidste. Don Diego vil jo ikke føre Eder ud i den vide Verden, men til sin Familie, hvor I træffer lutter Slægtninger af Eder selv.“ Denne sidste Tanke havde ogsaa fra Begyndelsen været Manuelas eneste Trøst. Kunde hun i sin Tid indgaae en Forbindelse med Majoren, der var fra et fremmed Land og hende saa lidt bekjendt, da behøvede hun ikke at ængstes for Don Diego, der hørte til hendes nærmeste Familie.

Majoren havde imidlertid tilbragt næsten en ligesaa urolig Nat som hans Kone; og kun med et tungt Hjerte brød han op den næste Morgen for at begive sig til det aftalte Samlingssted ved Indhegningen. Sancho fulgte ham med det leiede gamle Kjøretøi;

han selv var tilhest og, som han haabede, for sidste Gang ifort Don Diegos phantastiske Costüme. Ankommen til Stedet ventede han med bittre Følelser paa sin Kones Ankomst. Thi hvad skulde han helst ønske? At hun var gaaet i sig selv og ikke vilde indfinde sig? I dette Tilfælde slap han vel for en Ydmygelse, men saae sig kun lidt betrygget for Fremtiden. Eller skulde han ønske, at hun virkelig indfandt sig for at forlade sit Huus, sin Mand, og for at flygte med en Fremmed? Ja, det var dette han ventede og tildeels stolede paa. Men om nu den Cuur, han for dette Tilfælde havde bestemt at anvende, ikke slog an, ikke viste sig virksom for den følgende Tid? Saa havde al hans Møie været forgjæves, og hans huuslige Lykke kunde paany og ved et lignende Tilfælde blive truet.

Hans Betragtninger bleve afbrudte ved Synet af Manuela og Lisena, der viste sig i Frastand. Saa forberedt han end var paa at dette sandsynligviis vilde skee, blev han dog greben af Sorg og Smerte. Hans Kone var rigtignok bleg, synlig angreben, og maatte støtte sig til Lisena; men hun kom dog — kom, for at forraade ham, at bryde den Troskab, hun helligt havde svoret ham. Han betvang imidlertid sine Følelser, gik hende imode og modtog hende med Taksigelser og en Hoben tomme, intetsigende Phraser.

Men da han ikke fandt sig stemt til at fortsætte en Rolle, der nu faldt ham dobbelt besværlig, førte han hende strax til Vognen, med den Bemærkning, at det var nødvendigt at haste og fjerne sig fra Gaardens Omgivelser. Manuela var altfor betaget og forvirret til at lægge Mærke til Vognens Beskaffenhed. Men Lisena, hvis Ansigt, strax da de kom, straalede som en Sol, udbrød nu forbauset: „Skal vi op i den Vogn?“ Og man maatte tilstaae, hun havde Grund til sit Spørgsmaal. Den var gammel og støvet, det bedste Sæde hang ikke i Fjedre, men i Toug, var rigtignok forsynet med en Kalesche, men der for længe siden havde udtjent og ikke kunde slaaes op. Heraf fulgte, at Manuela var ubeskyttet mod Veir og Vind og Solvarmen og, hvad der var hende det ubehageligste, underveis saae sig udsat for Alles Dine; hun maatte da, saa godt hun kunde, søge at skjule sig med Slør og Mantille. Da man skulde afsted, vilde Hestene ikke gaae; de var' blevne stivbenede af at holde stille, og Sancho maatte pidske og bande en god Stund inden han fik dem i Gang. Men nu begyndte Lisena at skrige: „Hun kunde ikke holde der ud! hun blev stødt og skumplet fordærvet!“ Det forreste Sæde, hvorpaa hun sad, hang ikke engang i Toug, men var slaaet fast, og Læderpuden, der var anbragt, kunde ganske godt sammenlignes med en

Steen, saa haard var den. Manuela bad hende være taalmodig; Veien blev nok bedre, og da vilde Vognen ikke støde saa slemt. „Ja, Fruen kan sagtens — svarede hun — I sidder paa en blød, magelig Pude. Men jeg kan knap holde mig paa Sædet.“ Den formeentlige Don Diego gjorde mange Undskyldninger; der var ingen bedre Vogn at faae. Man kjørte da videre, mens han red ved Siden af Vognen, men var paafaldende taus og uopmærksom. Manuela følte sig mere og mere ilde tilmode, og Lisena brummede i Eet væk.

Paa den Maade havde de kjørt omtrent en Miil, bestandig paa den Vei, der gik til Madrid. Lidt høiere op bøiede Veien af og gik mod Nord, altsaa den Route, de nu skulde slaae ind paa. Men inden de kom saavidt naaede de til et Sted, hvor Veien var bleven udhulet af Regnskyl og igjen opfyldt med Steen. Vognen stødte her saa stærkt, at man maatte holde sig for ikke at falde forover, og Lisena gav sig just til at raabe, „de skulde standse, hun vilde ned, hun kunde ikke blive paa Vognen,“ da Axelarmen paa det ene Forhjul knækkede og Vognen sank ned paa Siden. Majoren, der red tæt ved Vognen, greb den med fast Arm, og Kudsken sprang i samme Øieblik ned og understøttede den fra den anden Side, saa de bleve frie for at vælte. Manuela, som Majoren ikke

havde sluppet af Syne, holdt sig i Kaleschen og gled neppe paa Sædet, men Lisena, der var nærmest ved den Axel, der gik over, blev kastet ned paa Bunden af Vognen og fik et dygtigt Bums i Nakken. Hun satte et svært Skrig op, som dog Ingen agtede paa. Majoren hjalp hurtig Manuela ned og befalede Lisena barsk at stige ud. Vognen blev eftersee, og man kom til det Resultat, at det var umuligt at kjøre videre med den.

„I skal ikke være urolig, min skjønneste Cousine! sagde Majoren; der er en stor Gaard ingen halv Fjerding Vei herfra — jeg veed det ganske vist, den ligger paa den Route, jeg ved min Hidreise kom fra; der skal vi faae en anden og bedre Vogn. Men I skal ikke forblive her paa den aabne Landevei; I kan godt opholde Jer med Eders Pige i den lille Lund hist-henne, og lade Kudsken passe paa Vognen.“ Med disse Ord steg han igjen tilhest og red bort i Galop.

Men han forlod snart den Vei, han var slaaet ind paa. Det omtalte Uheld indtraf en halv Fjerdingvei fra Hjortespringshuset, og det var til dette han styrede sin Hest. Her stod allerede hans Reisevogn forspændt med fire prægtige Muuldyr, Sancho havde leiet, og Kudsken og et Bud, der ligeledes var bestilt, ventede paa ham. Da Ingen af disse havde kunnet kjende ham, hvis han havde viist sig for dem i sin Forklædning, maatte han allerførst søge at blive

omklædt, skille sig ved den falske sorte Paryk, ved de svære Bakkenbarter og Moustacher, samt vaske den brune Farve af Ansigt og Hænder. Saasnart han var færdig med dette temmelig besværlige Arbeid, tog han det Brev frem, vi nys omtalte, han havde skrevet og lagt tilside. Han kaldte nu Budet ind, beskrev ham nøie det Sted, hvor den væltede Vogn laae, og paalagde ham at levere Brevet med en Hilsen fra en vis Don Diego til den unge Frue, han vilde træffe i Nærheden af Vognen, men gaae tilbage strax uden at vente paa Svar. Efter Majorens Beregning kunde Budet ikke indtræffe hos Manuela før fulde to Timer efterat han selv havde forladt hende. En lille Timestid blev han da endnu tilbage i Huset og fuldførte sit Toilette, saa at der intet Spor var mere tilbage af den biscajiske Fætter. Han lod dernæst sin Reisevogn kjøre frem og overgav Kudsken de Sager, der skulde lægges ind i Vognen. Under sit sidste Ophold i Madrid havde han, i Haab om en lykkelig Udgang af sit Forehavende, indkjøbt endeel Gjenstande, der kunde være hans Kone kjærkomne, og hvormed han i Tiden kunde søge at vinde hende. De bestod fornemmelig af endeel Silke- og Fløiels-Stoffer i nyeste Smag samt andre til Fruentimmerpynt henhørende Sager, der nu bleve pakkede ned i Vognen. Nogle Guldsmykker i et Etui tog han selv med i Brystlom-

men. Da alt dette var bragt i Rigtighed, satte han sig i Vognen og kjørte over en Sidevei ind paa Hovedrouten, saa det kunde faae Udseende af, at han lige frisk arriverede fra Madrid.

Manuela og hendes Kammerpige gik imidlertid omkring i den lille Skov og ventede paa, at den frelsende Vogn skulde komme, men een Time og to Timer gik, og der kom ingen Vogn; heller ikke lod den biscajiske Fætter sig see. Den unge Frue havde hidtil søgt at fatte sig, men blev nu mere og mere ængstelig og urolig. Lisena, der i Begyndelsen havde jamret over at det værkede i hendes Hoved som om et Møllehjul gik omkring derinde, indsaae ogsaa Nødvendigheden af at gjøre gode Miner til slet Spil, og meente, at den Vogn, Don Diego nu bragte, vilde være ganske anderledes galant og magelig, og at han formodentlig blev saa længe borte, fordi han ikke kunde faae nogen, der var ham god nok. Manuela lod som hun troede det Samme, skjøndt hun allerede nu indsaae, hvilket farligt og ubesindigt Skridt hun havde gjort.

Men nu ankom, ikke den ventede Vogn, men et Bud med Brev fra hendes Fætter. „Hvad kan det betyde?“ udbrød hun med en bange Anelse.

Aa, han beder os nok blot om at have lidt Taalmodighed endnu, meente Lisena.

Men hvorfra kommer det? Er Buddet her endnu?

Nei, han gik strax; han havde saa travlt. — Men vil Fruen ikke læse hvad der staaer?

Brevet, som den stakkels Manuela nu maatte læse, lød saaledes: „Skjønneste Cousine! Jeg skriver dette fra den Gaard, jeg talte om, og fra hvilken jeg om faa Minuter begiver mig tilbage til mit Hjem. Vil I tilgive mig, naar jeg oprigtig tilstaaer, at jeg angrer min Beslutning at ville føre Eder med mig? Det Uheld, der er hændt med Vognen, forekommer mig som en høiere Styrelse. Det er ligesaa lidt Himlens Villie, at I skal forlade Eders Ægtefælle, som at jeg skal vise mig uredelig mod min forrige Krigskammerat. Desuden — og tag mig ikke min Frimodighed ilde op; vi Biscaiere ere Alle meget frimodige — desuden siig selv: hvorledes skal jeg have Tillid til Eders Troskab mod mig, naar I bryder den Ed, I har svoret Eders Gemal? Lad os da Hver drage til Sit. Jeg forlader Eder.... med Sorg og efter en haard Strid med mig selv — men min Trøst er, at jeg opfylder min Pligt, og at Himlen vil aabne Eders Øine for de Pligter, I har mod Eders Herre og Gemal."

Manuela lod af Skræk og Beskjæmmelse Brevet falde og udgjød en Strøm af Taarer. Men hendes

Smerte blev næsten overgaaet af Kammerpigens Ærgrelse og Vrede. Alle dennes Planer laae nu i Skarnet, og hun maatte skyde en hvid Pind efter den rigelige Recompense, hun ganske sikkert ventede sig af den ædelmodige Don Diego. I sin Arrighed rev hun ham nu ligesaa stærkt ned som hun før havde hævet ham til Skyerne. „Er det et Brev at sende os? Om Vognen, som vi staae og vente paa, skriver han ikke et Ord! Den Pralhans! den gjerrige Hund! For det er ikke Andet end Gjerrighed. Jeg kunde vidst det forud; alle disse Biscaiere har Navn for deres Karrighed. Han er bange for, det skal koste ham for Meget at tage Fruen med sig. Mig har han ikke givet en Skilling i al den Tid han har været hos os, men spiist mig af med tomme Løfter, accurat som han har gjort med Fruen. Den Lurendreier! Sikken en Vogn han har skaffet os! sikke Heste! saadanne som vi ere vante!“

O, jeg fortjener al denne Ydmygelse! udbrød Manuela, mens hun som tilintetgjort gik op og ned og vred sine Hænder. Der skeer mig ikke Andet end min Ret! Ethvert Menneske maa hade og afskye mig! Ja, det er Sandhed hvad han skriver: hvem skal have Tillid til mig, naar ikke min egen Ægtefælle kunde stole paa mig? Det tjente mig bedst, om jeg gik

i et Kloſter og for evigt ſkjulte mig for Verdens Øine.

Aa, Frue! ſagde Liſena, hvem vil ſtrax tænke paa et Kloſter! Er Eders Fætter en Boffel — og jeg maa tilſtaae, jeg har taget meget feil af ham — ſaa lad ham gaae for Den han er. Der er nok af fine og galante Cavallerer foruden ham.

Tie ſtille, Liſena, jeg vil intet Ord høre! Du har raadet mig ſlet, og jeg maa nu bitterlig angre, at jeg nogenſinde har lyttet til dine Ord. Den hellige Jomfru maa forbarme ſig over mig. Min Synd er ſtor og tynger paa min Samvittighed. Jeg faaer ingen Ro paa mig før jeg har lettet mit Bryſt ved et oprigtigt Skrifte.

Nei, det vil jeg nu ſlet ikke raade Fruen til; det vil J komme til at fortryde. Man ſkal aldrig ſkrifte Mere end man kan ſtaae ved at ſige; det er min Grundſætning. Der er heller ingen Præſt, der vil takke Jer for Eders Aabenhjertighed. Af et ſaadant Skrifte har han kun Uleilighed. Saa ſkal han udforſke Jer, formane, holde Præken, paalægge Bod og tage Sagen alvorligt; og det vil han helſt ſlippe fri for. Pater Martinez ſeer altid ſuurt og gaber i eet Kjøre, naar vi ſkrifte for ham, og takker Gud, naar vi ere vel færdige. Kommer J nu anſtigende med Eders Hiſtorie, ſaa er hans Frokoſt fordærvet for den

Dag, og det tilgiver han Eder ikke nær saa let som Eders hele Synderegister.

— Men nu var Spørgsmaalet, hvad man skulde gribe til for at komme hjem. Det var saa usædvanligt at see to Fruentimmer af den bedre Stand tilfods paa Alfarvei, at de ikke turde tænke paa at gaae uden at være udsatte for slemme Ubehageligheder. Lisena gik hen til Sancho, der sad i Vognen og sov, eller lod som han sov. Han vidste intet Raad. En gammel Vogn kunde lappes paa mange Maader; men naar Axelen var knækket, vidste han ingen anden Udvei end at lade gjøre en ny Axel. Paa Manuelas Spørgsmaal, om han da ikke kunde skaffe en Vogn etsteds i Nærheden, svarede han, at det var maaskee muligt, men han turde vist ikke lade dem blive alene tilbage her paa Veien, hvor der idelig færdedes saa meget forløbet Pak, og de kunde nok heller ikke godt have Die med Hest og Vogn. Vilde de give Tid, saa kom der om en tre, fire Timer en af hans Kammerater forbi med en tom Fragtvogn, og han kunde maaskee nok tage dem med.

Mens de endnu stod og talte med Sancho og lovede ham en god Betaling, hvis han kunde formaae den første den bedste Vogn, der kom kjørende, til at tage dem med, saae de en smuk, engelsk Reisevogn med fire raske Dyr for i fuldt Fiirspring fare hen-

imod dem fra Madriderveien. Manuela vilde netop skynde sig bort og ind i den lille Skov, for at unddrage sig de Reisendes Blik, da Vognen standsede, en Herre sprang ud, og en bekjendt Stemme raabte: „Manuela! Er det dig? Er det virkelig dig?“

Det var Majoren. Manuela blev ved det pludselige Syn af ham saa forskrækket, at hun troede, hun skulde synke i Jorden. „Og du har villet kjøre mig imøde? vedblev Majoren; og Vognen er væltet? Men hvad er det ogsaa for et Kjøretøi —“

Han forlod hende igjen med disse Ord, for at give hende nogen Tid til at fatte sig, gik hen til den væltede Vogn, undersøgte den og gjorde Kudsken de heftigste Bebreidelser, fordi han havde leiet en saadan Vogn ud -- vendte derpaa igjen tilbage til sin Kone og sagde: „Men, min Bedste, hvorfor tog du ikke vor Jagtvogn — ah, nu husker jeg, den har jeg selv sendt hen for at faae den malet og lakeret. Ja, saa kan jeg begribe, at din Stakkel har maattet leie en Vogn; men man kunde da vel have faaet en bedre end denne. — Men kom nu og sæt dig ind hos mig. Jeg kan see paa dig, at du er bleven forskrækket, da I væltede. Vi kan i et Øieblik være hjemme.“

Lisena, der hjalp sin Frue ind i Vognen, hviskede til hende: „I kan være ganske rolig; han har ikke mærket det Ringeste —“ og spurgte derpaa Majoren,

hvor hun selv skulde sidde. Han svarede kort: „Du kan ikke tage med os. Vognen er altfor opfyldt af Sager, jeg har med. Du maa blive her indtil vi kan sende en Vogn efter dig. — Her staaer en Hankekurv; hvad har I deri?“

Manuela blev meget forvirret over dette Spørgsmaal. Undersøgte han Kurven, vilde Sandheden snart komme for Dagen. Men Lisena svarede hurtig: Det er Fruens Kaabe og andre Smaating, vi tog med, hvis Veiret skulde blive daarligt inden vi traf Hr. Majoren.

Godt; sæt den foran i min Vogn — og lad os saa komme afsted.

Under Hjemkjørselen syntes Majoren at være i det bedste Humeur, af Glæde over det uventede Gjensyn, og over det smukke Indfald af hans Kone, at kjøre ham imøde. Da han nok kunde vide, det vilde falde hende svært at fortælle ham om den biscajiske Fætters Besøg, og han vilde skaane hende for enhver Forlegenhed, saa begyndte han selv dermed og lod som om en Slægtning af Don Diego allerede i Madrid havde givet ham et Nys derom, og at han just af den Grund havde paaskyndet sin Hjemreise. „Nu, hvad synes du om denne underlige Patron? vedblev han; ja, du fandt ham vist noget vindig og praleriſk. Men jeg troer, at Grunden hos ham er god, at han

er retsindig og en Mand af Ære. Han har altsaa forladt os igjen, siger du. Det gjør mig ondt; jeg havde dog gjerne fornyet dette gamle Bekjendtskab."

Mens Majoren talte og under hans umiskjendelige Dprømthed fik Manuela Haab om at slippe taaleligt fra sit farlige Eventyr, og gjenvandt efterhaanden saa Meget af sin Fatning, at hun med enkelte Ord kunde tage Deel i Samtalen.

Men, vedblev Majoren, lad mig ikke glemme det Ene over det Andet. Du skal dog see, at hvis du saa smukt har tænkt paa mig under min Fraværelse, saa har jeg ogsaa tænkt paa dig. See her hvad jeg har bragt med til dig fra Madrid — og med disse Ord tog han et Saffians Etui frem — jeg har ogsaa nogle andre Sager, nogle moderne Silkestoffer, der ligge indpakkede i Vognen. Men dette her kan jeg strax vise dig, og vil haabe, jeg har truffet din Smag."

Det var et rigt Garnitüre af Smykker, Hals- og Armbaand, Ringe ꝛc., alle med indfattede Cameer. Manuela, beskjæmmet i sit inderste Hjerte, tog kun tøvende mod Etui'et; thi hun følte, at hun ikke havde forjent det.

Ved Hjemkomsten til Gaarden sørgede Majoren strax for, at den ominøse Hankekurv uaabnet og urørt blev sat ind til hans Kone. Hun kunde da i Hast

tømme den og bortfjerne dette Vidne om hendes Daarlighed. Derimod lod det ikke til at Nogen tænkte paa Lisena. Manuela vovede ikke at huske sin Mand paa at sende en Vogn efter hende, og han havde saa travlt med at pakke ud, deriblandt de smukke Tøier, han havde bragt med til sin Kone, og med andre Forretninger, at han glemte Kammerpigen eller lod som han glemte hende. Først ud paa Eftermiddagen ankom hun, alene og tilfods, i meget ondt Lune over at Fruen, „for hvem hun havde opoffret saa meget," ikke havde husket paa hende.

Da Manuela om Aftenen var ene i sit Værelse, sank hun under hede Taarer paa Knæ for det Billede af Madonna, der hang derinde, med Tak for hendes Hjælp og Bistand, og med det Løfte, for Fremtiden at forjage enhver Tanke, der kunde lede hende fra de ægteskabelige Pligter. — Den næste Morgen, da hun samledes med sin Mand ved Frokosten, var han i samme oprømte Stemning og fortalte Adskilligt om Udfaldet af sin Reise. Men tillige betroede han hende en meget slem Nyhed, der angik Lisena. Allerede fra hiin Dag, da han opdagede hendes skjændige Characteer, og indsaae, hvor farlig hun kunde være for hans unge Kone, havde han speculeret paa at fjerne hende, men saaledes, at Manuela selv maatte billige dette. I den Hensigt havde han ladet gjøre

fornyede Foreſpørgsler hos de Familier, hun havde conditioneret hos, vis paa, at de umulig alle kunde være tilfredſe med hendes Opførſel; og nu, under ſit ſidſte Ophold i Madrid, erfoer han ogſaa til ſin hemmelige Glæde, at hun et Aars Tid før hun kom i hans Huus var bleven grebet i et meget grovt Underſlæb eller, reent ud ſagt, i et Tyveri af nogle Diamanter af betydelig Værdi; kun af Medynk havde man undladt at angive hende for Retten. Det var denne Nyhed, han nu meddeelte ſin Kone. Et ſaadant Fruentimmer, vedblev han, turde man ikke beholde i ſit Huus. Han havde derfor ſtrax henvendt ſig til en god Ven, ved hvis Hjælp han ogſaa havde Udſigt til at erholde en ſkikkelig, velanbefalet Perſon, der kunde paatage ſig en Kammerpiges Beſtilling. „Det er viſt ikke værdt, endte han, at du har med denne ubehagelige Sag at gjøre. Lad mig tale med Liſena og, om muligt, ſee til at faae hende bort endnu idag. Bedſt var det, om det Hele kunde afgjøres i ſtørſte Stilhed.“ Manuela maatte give ſit Bifald hertil, ſkjøndt hun hemmelig var i Frygt for, at Liſena, naar hun blev bragt til denne Yderlighed, kunde true med at forraade hende, for at tiltrodſe ſig hendes Biſtand. Men Majoren, der ſelv tænkte ſig noget Lignende, forſtod at forebygge det. Han kaldte endnu ſamme Dag Liſena ind til ſig, fortalte hende,

hvad han havde bragt i Erfaring, og tilføiede, at hun som Følge deraf strax maatte forlade hans Huus. „Jeg vil give dig et Aars Løn og lade dig befordre til det Sted hvor du har hjemme. Men hvis du nogensinde indfinder dig her paa Gaarden eller ved Breve eller paa anden Maade vover at henvende dig til min Kone, saa skal du, efter en Aftale med dit forrige Herskab, uden Naade overgives til Retten, og da er Tugthuset dig vis." Lisena kjendte Majoren saa godt, at hun vidste, det var hans Alvor. Hun fandt sig da i sin Skjebne, skjøndt under megen hykkelsk Graad og Bevidnelse om sin Uskyldighed. Majoren, der ikke vilde tillade, at hun tog Afsked med hans Kone, tabte hende ikke af Syne, før hendes Sager vare indpakkede og hun selv transporteret bort.

Da Luften paa denne Maade var rendset, tænkte han paa, hvorledes han fremdeles kunde sikkre sig sin Kones Kjærlighed og Troskab. Allerede i de første Dage efter det her Fortalte havde han den Glæde at bemærke den Forandring, der var foregaaet med hende. Der var ganske tydelig hos hende ligesom en ubevidst Følelse af Erkjendtlighed mod ham; den sidste Tids Kulde og Tilbageholdenhed var forsvunden, eller hun gjorde sig dog aabenbar Umag for at komme ham imøde med Venlighed og Opmærksomhed. Men Majoren kom ligefuldt til den Erkjendelse, at et

ubeskjæftiget Liv ikke var hende tjenligt; han søgte efterhaanden at give hende fornyet Smag for endeel huuslige Sysler, hun inden sit Ægteskab havde været vant til. Paa samme Tid var han klog nok til at indsee, at der ogsaa med ham selv maatte fra nu af foregaae en Forandring. Allerførst indskrænkede han sine Jagtpartier. Han holdt sig mere hjemme, viste sin Kone større Opmærksomhed og undlod ikke, efter den Lection, han havde modtaget af Lisena, nu og da at rose hendes Paaklædning eller at sige hende andre smukke Ting, som et Fruentimmer gjerne hører. Jeg veed ikke, om det var disse Omstændigheder eller Madonnas Bistand, der hjalp; men vist er det, at der indtraadte snart ganske det samme smukke Forhold mellem ham og hans Kone som i deres Ægteskabs første Aar. Hvad der endnu imellemstunder kunde forurolige ham var Tanken om den biscajiske Fætter, der vel muligt engang kunde gjøre Alvor af sit Besøg. I dette Tilfælde var han udsat for en Opdagelse, der kunde være ubehagelig nok. Men denne Frygt blev han befriet for. To Aar efter de her fortalte Begivenheder sad han en Formiddag inde hos sin Kone og læste Aviserne, mens hun var sysselsat med at svøbe en rask lille Dreng, hun et halvt Aar iforveien havde skjænket sin Mand. Med Et foer Majoren op og lagde Avisen fra sig. „Hvad er

der hændet? spurgte hun; er der igjen noget slemt Nyt?"

Aa nei, Intet af Betydenhed; en af de sædvanlige Historier, man desværre har nok af.

Men den Efterretning, Avisen bragte, var for Majoren af ikke ringe Betydenhed. Under de Uroligheder, der nylig vare udbrudte i de nordlige Provindser, kom det til en haardnakket Fægtning, der kostede Flere Livet; iblandt de Faldne var ogsaa den biscajiske Fætter.

Frants Mandius.

Novelle.

I den lille, ret smukke, men i Almindelighed meget stille By Ærøskjøbing var der i Efteraaret 1664 med Eet kommet en uvant Bevægelse og Livlighed over Folk. En Afdeling Dragoner, omtrent en 30 Mand, der paa et Transport-Fartøi skulde føres over fra Sjælland til det sydlige Fyen og under det urolige Veirlig havde søgt ind mellem Derne, blev siddende fast paa Grundene lidt Nord for Ærø. Skibet, der var gammelt og ikke duede stort, fandtes efter Strandingen saa stærkt beskadiget, at man ikke kunde tænke paa at gaae videre. Mandskabet tilligemed Hestene blev med ikke ringe Uleilighed satte i Land paa Den og indqvarterede i den omtalte By, hvor de maatte opholde sig en tre Ugers Tid, indtil der kunde gjøres andre og bedre Anstalter til deres Overfart til Fyen. Tiden tilbragte de, for at holde Folkene i Aande, med adskillige militaire Øvelser; men Størstedelen af Dagen drev de omkring, og var til Byrde eller til Fornøielse

for Folk, altsom det kunde falde. De, der holdt Vært-skab, stod sig godt med dem og saae dem gjerne; thi hos dem commerserede og poculerede de en stor Deel af Dagen og Natten med, mens de paa mange Maader slog Gjækken løs. Satte og alvorlige Folk, der holdt af Rolighed og ikke vilde forstyrres i deres vante Forretninger, ønskede sig vel af med dem.

Blandt dem, der saae dem gjerne, eller i hvis Liv de snarere gjorde Epoche, var Præstens tiaarige Søn Frants. Hjemme var han hidtil bleven holdt strengt. Hr. Erik Mandius havde til Hensigt at gjøre en lærd Mand af sin Søn, og saae i ham en Efterfølger i Kaldet. Fra den tidlige Morgenstund blev han holdt til Bogen og havde ingen anden Fritid end den, han kunde stjæle sig til. Men heri skete der ved Dragonernes Ankomst en stor Forandring. Hos Præstens vare to Mand indqvarterede, hvoriblandt en Vagtmester, der gjorde store Fordringer og i kort Tid havde vendt op og ned paa den vante Orden i Huset. Bag Præstegaarden var der en Eng, der hørte deels til Hr. Mandius's deels til Byens Jorder. Denne blev benyttet til Øvelser for Dragonerne og var hver Formiddag opfyldt af Tilskuere, ikke mindst af Præstens Tvende, for hvem alle disse Evolutioner og Manøvrer vare noget ganske Nyt. Frants var ikke den sidste, der hver Dag indfandt sig; men han var den

sidste, der forlod Pladsen. Hans Fader havde saa Meget at tage vare under al den Støihøi, at han ikke med sin gamle Iver kunde passe paa sin Sønneke.

En smuk Formiddag, efterat Manøvren var forbi, havde Vagtmesteren spændt sin Kyrads af, lagt Hjelmen og den svære Pallask fra sig paa et Steenbord og et Øieblik begivet sig ind. Frants, der med ufravendte Øine fulgte alle hans Bevægelser, saae ham neppe inde i Huset, for han gik hen til Bordet for nærmere at beskue disse fortræffelige, af ham saa ofte beundrede Sager. Han løftede Hjelmen, og da han ikke fandt den saa særdeles tung, satte han den paa Hovedet, hvilket ret godt lod sig gjøre, naar han lod den falde noget ned i Nakken. Derpaa tog han Pallasken, saae længe tvivlsom paa den, men fattede endelig Mod og trak den ud. Kyradsen maatte han lade ligge, da han nok indsaae, den var tregange for viid til ham. Men med Hjelmen paa, med Pallasken i Haanden spankulerede han stolt og lykkelig op og ned, og efterlignede omsider en Hest, der galopperer, og en Rytter, der gjør Indhug.

Et høit og tordnende Udraab: „Dreng! rider Satan dig?“ gjorde Ende paa hans Lyksalighed. Det var Vagtmesteren, der allerede havde ham i Karduſen og ruskede ham. „Skal din Djævleunge ikke lade mine Sager ligge i Fred?“ Frants saae paa ham

uden at blive forskrækket og uden at gjøre Mine til at skille sig ved de erobrede Herligheder; thi han vidste nok, at Vagtmesteren ikke meente det saa slemt. — „Naa, Dreng, vil du lystre?“ — Skal jeg ikke bære det ind? — „Nei, det er nok bedst, jeg gjør det selv. Din Fa'er skulde vist sætte et bøst Ansigt op, naar han saae dig i den Positur. Du skal jo være Præst med Tiden. Saa duer Hjelm og Pallask ikke stort for dig.“

Jeg vil ikke være Præst! raabte Frants med stor Ivrighed. Jeg vil være en tapper Dragon som I er, sidde tilhest og hugge løs paa Svensken, naar vi faae Krig med ham.

I det Samme tog et Par lange, haarde Fingre fat paa ham i Øret. Frants vendte sig forskrækket og saae sin strenge Papa staae foran sig. „Saa du vil være Dragon, min Søn? du vil sidde tilhest og hugge løs paa Svensken? Ja, det er dog bedst, at du nu gaaer ind med mig og sidder paa din Podex og tager fat paa din Sallustius — hvis ikke jeg skal hugge løs paa dine Rygstykker.“

I skal ikke være saa streng mod Jeres Søn, Pastor! sagde Vagtmesteren. Han synes mig ikke skikket til boglig Lærdom; men derimod kunde der nok blive en god Soldat af ham, og det trænger Kongen til i disse Tider.

Mener I? Ja, da vil jeg dog forsøge, om jeg ikke kan gjøre en god Præst af ham. Det trænger Kongen endnu mere til i disse ugudelige, babelske Tider, da Ingen skjøtter om at lytte til Herrens Ord, men vil hellere svire i Kroer og Kipper og spille i Brædtet og bringe Forstyrrelse og Forargelse blandt fredelige og christelige Borgere.

Med disse Ord, der tydelig nok sigtede til Vagtmesteren og hans svirende Kammerater, rev Præsten den skinnende Hjelm fra Drengens Hoved og trak ham ind i Huset, mens Vagtmesteren brummede Noget om pedantiske Sortkjoler og Præstesnak.

En Ugestid efter den fortalte lille Scene blev Dragonerne førte over til deres Bestemmelsessted. Byen var igjen ligesaa stille og adstadig som den havde været inden deres Ankomst, og Alting gik igjen sin vante, jævne Gang. Frants maatte endnu et halvt Aar staae under sin Faders Commando, men saa blev han sendt til en Søster af Pastorens Kone i Vordingborg, en Madam Crone, og sat i den latinske Skole.

Med Frants forlade vi Ærøskjøbing; thi det er kun med ham eller med nogle af hans Fata vi agte at beskjæftige os. Om Skolelivet er der imidlertid ikke stort at melde. Han udmærkede sig just ikke ved sin Flid, men desmere ved endeel Spilopper, der nu og

da skaffede ham et extra Tractement. At han ligefuldt holdt Skolen ud og omsider med ret anstændige Kundskaber og et taalelig godt Testimonium kunde afgaae til Universitetet, skyldtes hans ualmindelig gode og hurtige Nemme og et muntert, indsmigrende Væsen, der gjorde ham, uagtet alle hans Excesser, vel liidt af Lærerne.

Der var een Omstændighed, der bidrog ikke saa Lidet til, at han i det sidste Skoleaar gjorde sig noget mere Flid end ellers. Hans Mosters afdøde Mand havde en gift Søster i Svendborg. En Datter af denne kom i Besøg til Vordingborg og opholdt sig Sommeren over hos Madam Crone. Anne Jørgensdatter Hemmendorf, saaledes hed hun, var paa den Tid knap 14 Aar gammel, men allerede godt udvoxet, med smukke, behagelige Træk. Hun og Frants mærkede snart, at de syntes som skabte for hinanden, og allerede dengang blev, uagtet begges Ungdom, ved det daglige Samliv lagt en Grund til de Følelser, der holdt ud for Resten af deres Liv. Annes Bestemmelse var, i det paafølgende Foraar at tage til Kjøbenhavn, hvor hun til sin videre Uddannelse skulde opholde sig hos en Broder af hendes Fader, en vel anseet Mand, der førte et smukt Huus. Heri laae en mægtig Spore for Frants til at anstrenge sig, for at han til samme Tid kunde være i Hovedstaden; og det lykkedes ham

da virkelig saa godt, at han ved Aarets Slutning afgik til Universitetet.

I Kjøbenhavn var Frants desværre altfor meget overladt til sig. Han saae sig med Eet befriet for Skoletvangen, kunde lade og gjøre hvad han vilde og skyldte Ingen Regnskab for sine Handlinger. Det var nu vistnok meget behageligt, men ikke til Fordeel for hans Studeringer. Ogsaa paa hans Sædelighed skulde det have virket fordærveligt, dersom ikke Lykken havde været ham saa god, at han strax i Begyndelsen af næste Aar var bleven optaget i den Familie, hos hvem Anne Hemmendorf opholdt sig. Som jævnlig Gjæst i denne ved Dannelse udmærkede Kreds og fængslet af den unge Piges smukke og priselige Egenskaber, afholdtes han fra mangen Udskeielse, han ellers kunde være tilbøielig nok til.

Det første Universitetsaar gik saaledes ret fornøieligt hen for ham. I Byen var Alting ham endnu nyt og sysselsatte ham paa mange Maader. Af muntre og lystige Omgangsvenner havde han fuldtop, og i Hemmendorfs Huus fandt han, naar han følte sig træt eller kunde længes efter sit gamle Opholdssted, Trøst og Opmuntring. Saa ung Anne var, saa tænksom og forstandig var hun. Under det fortrolige Forhold, der var imellem dem endnu fra Svendborg, forstod hun godt paa sin sagtmodige og blide Maade

at tale ham tilrette, naar hun mærkede, han var nær= ved at geraade paa Afveie, naar hun saaledes havde erfaret hans Deeltagelse i Studenternes Natte=Com= mers og Klammerier; og han lyttede gjerne og villigt til hendes Ord. Det unge Par saae sig med hver Dag mere draget hen til hinanden, og inden Aaret var heelt omme, bleve de hemmeligt forlovede. Hun var dengang kun femten Aar gammel, han lidt over tyve.

Paa samme Tid omtrent eller lidt før, begyndte et ungt Menneske, der hed Holger Ewertsøn, at komme meget ofte i Hemmendorfs Huus. Han studerede Me= dicin og blev antaget for at have et godt Nemme og allerede ret smukke Kundskaber. Men han var allige= vel ikke meget afholdt, eftersom han stødte Folk fra sig ved sit fordringsfulde Væsen, sin Paastaaelighed i Disputer, og tydelig nok lod sig mærke med, at han følte sig hævet over de fleste Andre. Hans Forældre vare fornemme og formuende Folk, der ikke behøvede at lade ham mangle Noget; han opførte sig desaar= sag galant nok i Klæder og var sædvanligt udstafferet med alskens Klenodier, som Skik og Brug kunde være paa den Tid. Det var let at mærke, at han, ligesom flere Andre, havde et godt Die til den unge, opblom= strende Anne Hemmendorf. Deels lader Sligt sig ikke godt skjule, deels havde Holger Ewertsøn saa store

Indbildninger om sin Person og sine Fortrin fremfor de Andre, der kom i Huset, at han meente, han kunde være sine Hensigter bekjendt og ikke skulde frygte for, at Noget stod ham iveien. Imidlertid maatte han dog lidt efter lidt tilstaae sig selv, at Anne, uagtet hendes Farbroder og dennes Kone protegerede ham, snarere undgik end søgte ham. Dog varede det endnu en Tid, inden han derover tabte Modet, i det visse Haab, at det nok skulde lykkes ham at vinde en saa ung Piges Yndest og Kjærlighed. Men da han omsider kom efter, at hendes Tanker allerede vare andensteds henne, og at det var Frants Mandius hun foretrak, da var hans Harme og Ærgrelse ubeskrivelig. For denne Medbeiler behøvede han, efter sin egen Mening, ikke at staae tilbage; før dette skulde skee, vilde han med alle de Midler, han havde i sin Magt, søge at forpurre deres Kjærlighed. Dette gjorde han ogsaa ærligt, til stor Uleilighed for det unge Par. Af hans spydige Ord, af hans idelige Træden imellem, naar han traf dem sammen, mærkede de snart, at han var kommen efter deres Hemmelighed og fandt Fornøielse i at plage dem. Mandius brød sig ikke stort derom, da det var ham lige kjært, enten Holger bifaldt denne Forbindelse eller ikke. Men Anne nærede instinktagtig en Frygt for, at der fra den Kant truede dem en Fare, og talte ofte derom med Uro og Be-

kymring. „Jeg troer ikke, sagde hun ved en saadan Leilighed, at han i Hjertet sætter saa stor Priis paa mig. Men han kan ikke taale, at nogen Anden staaer ham iveien, hvad Sag det saa er; og han kunde derfor nok grunde paa en eller anden Skalkestreg, for at hævne sig." Frants søgte at berolige hende, og meente, at i alle Tilfælde var Faren ikke saa stor.

Der var dengang, ligesom der endelig er endnu, et velrenommeret Vinhuus paa Hjørnet af Vimmelskaftet og Klosterstræde, men ikke i den anseelige Bygning, der nu findes paa dette Sted. Denne er først opbygget 1807*). Paa hiin Tid var bemeldte Hjørnehuus, om just ikke stort og anseeligt, dog større og bedre end de fleste andre, der fandtes deromkring. Beværtningen var i Stuen, der havde flere rummelige Værelser, hvor Husets Gjæster forsamlede sig. Disse bestode af Studenter, Militaire og Borgere fra Byen, hvilke tilhobe endnu fra den Tid, da de med fælleds Anstrengelse forsvarede Byens Volde mod Svenskerne, jevnlig fraterniserede.

En Aften i Begyndelsen af Foraaret 1674 kunde man i en af Stuerne træffe en talrig Forsamling af

---

*) Under Bombardementet laae den, saavidt jeg mindes, under Bygning, men var dog nær færdig. Det skyldtes Eierens gode Foranstaltninger, at den blev bevaret for den Skjebne, der rammede Størstedelen af dette Qvarteer.

forskjellige Personer, der ofte mødtes paa dette Sted, ligesom ved en stiltiende Overeenskomst. Øverst ved det runde Bord i Midten af Værelset sad en Militairsperson, vi allerede have omtalt forhen, Vagtmesteren fra Ærøskjøbing, der for kort Tid siden havde fornyet sit Bekjendtskab med Mandius til begges største Fornøielse. De kom ofte sammen, deels paa offentlige Steder, deels i Kasernen og paa Exerceerpladsen, hvor Mandius med samme Interesse som i Drengeaarene bivaanede Hestfolkenes Øvelser. Ved den Leilighed forekom det ham ofte, at hans Lyst og Hu stod meest til den militaire Stand, og at han selv nu, hvis Valget var overladt ham, ikke vilde tage i Betænkning at foretrække denne for den Studerendes Vilkaar. Skjøndt nu Omgangen med Vagtmesteren spildte ham endeel Tid, var dette militaire Bekjendtskab dog ikke ganske uden Nytte for ham. Han havde Leilighed til at øve sig i Ridning under sin Vens Veiledning uden at det var forbundet med Udgifter for ham, og han tog ogsaa Deel i den Underviisning, nogle unge, adelige Herrer erholdt i at fægte og hugge; men om alt dette kunde være ham til Gavn og Nytte paa hans theologiske Bane, tør vi ikke paastaae. — Den omtalte Aften paa Viinhuset var Vagtmesteren midt inde i en levende Skildring af de Krigsbegivenheder paa Fyen og i Sjælland, han havde taget Deel i

under Carl X.s Indfald i Danmark. Der var saa faa Aar forløbne siden hiin Tid, og et hemmeligt Haab om at kunne erobre de Provindser tilbage, vi havde tabt til Sverrig, var endnu saa levende hos Alle, at man med udeelt Opmærksombed hørte paa hans Fortællinger. Med disse og med de Samtaler, der i Anledning af dem førtes, gik Aftenen hen og det begyndte at blive silde. Flere Gjæster havde allerede forladt Stuen, da Holger Ewertsøn traadte ind. Han var meget stadselig klædt, som om han kom fra et Selskab, og tog Plads ved et Bord i et Hjørne af Stuen, hvor nu Vagtmesteren og Mandius havde sat sig hen noget affides fra dem, der endnu var tilbage. Mens han skyllede et Par Glas Viin ned, han havde ladet bringe, og med en skadefro, udfordrende Mine saae paa sin Medbeiler, sagde han: „Jeg kan hilse Jer fra Anne Hemmendorf."

Hvor har I truffet hende? spurgte Mandius, der vidste, at Ingen var hjemme hos Hemmendorfs den Aften.

Hos Marquards, gav Holger til Svar; der var et stort Compagnie, og Dands og Lystighed. I veed vel, at den ældste Søn har et godt Die til Anne, og med al Flid stræber at komme til Maalet.

Den Møie kunde han ret vel spare. Anne skjøtter kun lidet om hans Person og end mindre om

hans alamodiſke Manerer, ſaavidt jeg har kunnet mærke.

Det ſkal I juſt ikke ſige. Hun er ikke ſaa ſtarblind, at hun jo nok ſeer, der er Forſkjel paa en fiin og galant Cavalleer her fra Byen, og de kluntede Folk, der komme til os fra Provindſerne.

Mandius mærkede godt, hvor Holger vilde hen med ſine ſpydige Ord, men betvang ſig dog ſaa temmelig. „I glemmer, ſagde han, at hun er ſelv fra en Provindsby. Men forreſten undrer det mig, at juſt I er ſaa fornøiet over at Marquard gjør ſig Flid for at vinde Jomfru Annes Yndeſt.“

Hvad vil I ſige dermed?

Det veed I ligeſaa godt ſom jeg. Eller vil I nægte, at I ſelv har et godt Die til hende?

Hvis jeg har, ſaa er det min egen Sag, udbrød Holger opfarende; og I kan da ſtole paa, at hverken Marquard eller I eller Nogen ſkal ſtaae mig iveien.

Mandius formaaede endnu at bemeſtre ſin Vrede. Deels antog han, at Holger havde drukket vel meget i det Selſkab, han kom fra, deels var han ſig bevidſt, at han i hele denne Affaire var ſin Modſtander overlegen, eller at han, ved ſin hemmelige Forlovelſe, allerede havde taget Luven fra ham. Han ſagde derfor

blot i en skjemtende Tone: I har maaskee betænkt at bryde en Landse for den skjønne Jomfru.

Derpaa skal det ikke komme an, gav Holger til Svar; det kan I være forvisset om. Men — vedblev han i en bestandig mere ophidset Stemning — jeg tvivler stærkt paa, at I skulde tage Mands Mod og Hjerte til Jer og bryde en Landse for hende.

Nu tabte Mandius Taalmodigheden og blev maaskee ogsaa ægget ved at Vagtmesteren saae paa dem med store Dine. „I taler som en Daare, sagde han og reiste sig; Ingen har endnu tvivlet om mit Mod, og allermindst skal det brøste derpaa, naar det gjælder Anne Hemmendorf; det veed hun, og det kan hun i Liv og Død stole paa."

Disse noget uforsigtige Ord, der indeholdt en temmelig ligefrem Erklæring af hans Følelser for Anne, ja endog af deres indbyrdes Forstaaelse, fortrød han ligesom han havde udtalt dem. Men det var maaskee netop dem, Holger havde villet lokke ud af sin Medbeiler. Ogsaa han reiste sig og svarede med en haanlig Mine: „Ei, I tager Jer lidt for varmt af den Sag; det behøves vist ikke. Jeg troer nok, I skulde vise Jer Mandhaftighed, naar det gjaldt Anne Hemmendorf. Hahaha — I skulde vist gaae i Vand for hende til Hagen, naar I blot kunde slippe for at blive vaad."

Det siger I som en Skalk og Æreskjænder! udbrød Mandius forbittret. Hvis glatte Ord og baldyrede Klæder vare nok, da skulde vist I bære Prisen for de fleste Andre. Men i Gjerningen, det veed Anne og det har hun ofte udladt sig med, kan hun af Eder hverken vente Kjærlighed eller Forsvar.

Holger blev bleg og sprang op fra sin Plads, greb en tom Flaske fra Bordet og gjorde Mine til at kyle den i Hovedet paa Frants. Men Vagtmesteren, der med største Forundring havde fulgt deres Ordstrid, reiste sig hurtig, holdt hans Arm tilbage og hindrede ham med Magt i hans Forsæt.

Hvor tør I vove? sagde Holger opbragt, henvendt til Vagtmesteren.

Jo, det skulde jeg troe, at jeg tør. I er her blandt agtbare og honnette Folk, der pleie at hjælpe sig paa andre Maader end med Flaskeskaar. Hvis de gode Herrer, efter de Ord at slutte, der nys ere faldne, have en Stridighed at afgjøre, saa maa det skee med ærlige Vaaben, som Skik og Brug er.

„Godt — det er jeg tilfreds med. Jeg skal imorgen tidlig sende min Secund med nøiagtig Cartel angaaende Sted og Tid.“ Med disse Ord greb han sin Hat og begav sig hastig bort.

At en Æressag paa hiin Tid blev udfægtet med Vaaben, var ikke uden Exempel blandt de Studerende.

Hos disse havde endnu fra Kjøbenhavns Beleiring, hvor de indlagde sig saa megen Ære, en krigerisk Aand forplantet sig. Unge og Gamle gik dengang som oftest med Kaarde ved Siden; ogsaa dette bidrog til at man i paakommende Tilfælde tyede til et sligt militairt Forsvar. I den Stemning, Frants under Samtalen med Holger var kommen i, havde han da heller Intet imod en Afgjørelse med blanke Vaaben, og hans Ven, Vagtmesteren, der fulgte med ham fra Viinhuset, var mindst skikket til at afholde ham derfra. Han tilbød sig tvertimod strax at være hans Secundant og ordne Sagen paa den for ham fordeelagtigste Maade.

Frants var gaaet hjem yderlig opbragt paa Holger Ewertsøn og med den faste Beslutning at give ham en lille Erindring for Fremtiden. Men den næste Morgen fandt ham mere afkjølet. Han indsaae nu, at den hele Strid var en Daarlighed og vilde bedrøve Anne, der saa bønligt havde lagt ham paa Hjertet at undgaae enhver Strid med Ewertsøn. Dengang Udfordringen blev bragt ham — det skete tidlig paa Formiddagen ved tvende Studenter, Holgers Omgangsvenner — var han derfor meget tilbøielig til at søge Sagen bilagt, og lod nogle Ord desangaaende falde. „De fornærmelige Udladelser, der fra begge Sider blev klaget over, kunde gaae op mod hverandre,

og en simpel Erklæring fra begge Parter maatte, som det syntes ham, være nok." Men Secundanterne forsikkrede ham, at Holger havde indskjærpet dem, ikke at tage mod mindeligt Forlig, som han under ingen Betingelse vilde gaae ind paa. „Ja, I maae ikke troe, at det skorter mig paa Mod, heller ikke frygter jeg for, at min Modstander i denne Rencontre skal være mig farlig; thi jeg trøster mig til, at jeg i alle Henseender kan maale mig med ham i at haandtere Kaarden. Kan det ikke være anderledes, saa lad det skee." Det blev da bestemt, at Duellen skulde finde Sted to Dage efter paa en Udkant af Amager og tidlig om Morgenen.

Naar Holger Ewertsøn med saa stor Haardnakkenhed havde besluttet at afvise ethvert Forslag til Forlig, da var det ikke hine fornærmelige Ord, der laae ham i Tankerne, ikke nogen egentlig Æreskrænkelse, for hvilken han søgte Opreisning. Det var en dybfølt, nagende Jalousie, der opfyldte hans Sind. Af hiin Aftens Ordstrid var det ham meer end tydeligt, at hans Modstander virkelig havde erobret Annes Hjerte, at Sagen allerede var afgjort imellem dem, og at han var den Forsmaaede, den Tilsidesatte, over hvem de maaskee hemmelig gjorde sig lystige. Det var denne Tanke hans Stolthed ikke kunde udholde, det var den, der gjorde det til en Fornødenhed for

ham at søge en blodig Udgang paa deres Mellem=værende.

Men det var ikke Skjebnens Beslutning, at disse unge Menneskers Trætte skulde ende paa den af dem bestemte Maade. Aftenen før Frants skulde mødes med Ewertsøn var han spadseret ud af Porten med Vagtmesteren. Samtalen dreiede sig om hvad der forestod den næste Morgen, og Vagtmesteren var just ifærd med at forklare, hvor nødvendig Forsigtighed var, naar man vilde gjøre Udfald med Kaarden, da man saae en fem, sex unge Mennesker, og blandt dem Holger Ewertsøn, komme dem imøde paa Veien. De havde Alle tilbragt Aftenen paa et nyt Tracteursted uden Porten og vendte nu tilbage i høirøstet Sam=tale og maaskee ogsaa i forhøiet Stemning efter de Drikkevarer, de havde taget til sig. Veien, hvor de mødtes, var smal, da den i Midten blev lagt om, og til Siden var en temmelig dyb Grøvt. Holger, der allerede i Frastand kjendte Vagtmesteren og Frants, lod, da han kom nærmere, nogle Ord falde, som den Sidstnævnte gjerne kunde holde for fornærmelige, men han vilde dog gaae videre uden at ændse dem. Maa=skee kryere ved hans Taushed, gik Holger ham rask imøde og tog med et Par af sine Ledsagere forsætlig saa megen Plads op, at Frants, for ikke at glide ned i Grøvten, maatte gribe fat i ham, da han netop

gik yderst. „Hvad? Understaaer I Jer at lægge Haand paa mig?“ raabte Holger, og bibragte ham med det Samme et Slag i Ansigtet, der øieblikkelig blev gjengjældt. Vagtmesteren og de Andre vilde skille dem ad, men det lykkedes ikke. De to unge Mænd foer med Hidsighed løs paa hinanden, og brødes for at kaste hinanden til Jorden. Holger var som ude af sig selv i et vildt Raseri. Frants, uagtet opbragt og i lidenskabelig Bevægelse, var dog ikke saa betaget, at han jo vidste hvad han gjorde og nøie gav Agt paa sin Modstander. Dette var hans Lykke; thi Holger, der snart mærkede, at han ikke kunde maale sig med ham i Kræfter, tog en kort Daggert éller Tollekniv op af Brystlommen og havde til Hensigt at stikke ham. Men Frants greb ham med sin venstre Haand hurtig om Haandledet og bøiede Kniven indad. Under denne Manøver kom begge Grøvten saa nær, at Holger styrtede ned i den, rev Frants med sig, men faldt saa ulykkeligt, at han jog Kniven ind i sit eget Bryst og udstodte et Skrig. Frants, der endnu ikke vidste hvad der var skeet, men følte sig fri, sprang op fra Grøvten; Holger derimod blev liggende uden Bevægelse og vaandede sig. Hans Ledsagere og Vagtmesteren sprang strax ned og opdagede med Skræk den Ulykkeliges Tilstand; Frants blev staaende ved Randen af Grøvten og hørte bleg og

ſtum paa de Andres Udraab. „Guds Død! ſagde Vagtmeſteren, der nu kom op igjen, med ham er det galt fat. Naar det blot ikke er forbi! Hvor Fanden er det gaaet til?“

Han trak Kniven for at ſtikke mig, ſvarede Frants; men i Faldet maa han ſelv have faaet den i Livet.

Det er en ſtyg Hiſtorie; men lad os ikke tabe Contenancen. En af de unge Herrer, der er med ham, ſkal nok være Chirurg; vi faae nu høre, hvad han ſiger.

Holgers Venner havde imidlertid forſigtig løftet ham op af Grøften. Den omtalte unge Chirurg undersøgte Saaret og søgte saavidt muligt at ſtandſe Blodet. En Anden af Selſkabet ſkyndte ſig afſted for at der kunde gjøres Anſtalter til at transportere ham hjem eller til Hoſpitalet. Vagtmeſteren ſpurgte nu den chirurgiſke Candidat affides, hvad Haab der var. — „Ikke det ringeſte! lød Svaret; det er et Spørgsmaal, om han taaler at transporteres herfra. Kniven er trængt dybt ind. Eders Ven har gjort et godt Stykke.“

Efter Alt hvad jeg kan ſee, ſvarede Vagtmeſteren, er han uſkyldig i denne Ulykke. Eller er Kniven ikke Hr. Holger Ewertſons egen? og var det ikke ham, der førte den mod Hr. Mandius?

Da vil I dog vel ikke faae os til at troe, at han har trukket Kniven for at stikke sig selv? Mandius har vristet den fra ham og givet ham sin Rest; anderledes kan det ikke være gaaet til.

Vagtmesteren gik hen til Frants, der var i saa stor indre Bevægelse, at han ikke fremførte et Ord til sin Retfærdiggjørelse. „Hvad har I nu isinde, Hr. Mandius? Det kan blive en farlig Sag for Eder. Jeg frygter, I maa see til at komme bort fra Byen."

Nei, jeg vil blive. Jeg vil oppebie, at jeg lovlig rendses for denne Beskyldning.

De gik nu hjem, og nogle af Frants's fortrolige Venner bleve tagne med paa Raad. Alle vare af den Mening, at han det snareste muligt skulde tage fra Byen. Holger Ewertsøns Slægtninge havde megen Indflydelse. Døde han af sit Saar, da kunde man være vis paa deres Hævn og Forfølgelse. Den første Storm skulde Frants see til at undgaae, hvilket bedst kunde skee ved at tage over til Sverrig. Dér kunde han underrettes om Sagernes Stilling og handle saaledes som Omstændighederne tilraadede det.

Frants skrev den næste Morgen et Brev til Anne, fortalte hvad der var skeet, og bad om en Samtale. Mødet med hende fandt Sted om Aftenen. „Jeg har kun slet fulgt dine Raad, Anne! sagde han til hende. Vel har jeg min Samvittighed fri, hvad den store

Ulykke betræffer, der er overgaaet Holger. Men jeg har ikke, som du saa ofte og bønlig bad mig, skyet at komme i Ordstrid med ham, og maa nu bøde haardt derfor. Det er en tung Tilskikkelse, hvis jeg nu nødes til at forlade dig. Men jeg skal dog, næst Guds Hjælp, tage herfra med et mere roligt Sind, naar jeg veed, at jeg urykkeligen kan stole paa din Kjærlighed, uden hvilken mit Liv har kun ringe Værdi for mig. Lov mig derfor, min allerkjæreste Pige, at du ikke for denne min Daarligheds Skyld vil slaae Haanden af mig, men bevare mig det samme Hjertelav som hidtil." Anne henflød i Taarer, men søgte dog at trøste ham. „Det er en stor Sorg, der er beredt os i vor Ungdom, sagde hun. Men vi maae bære den med Taalmod og med Hengivenhed i Guds Villie. Vær forvisset om, at jeg ikke anseer dig for skyldig i den Ulykke, der er hændet Holger Ewertsøn. Jeg veed, at du aldrig var istand til nogenslags Underfundighed. Tvivl heller ikke paa, min eneste, elskede Ven! at jeg nu, da jeg har skjænket dig mit Hjerte, vil være dig tro i Liv og Død, hvorhen saa din Skjebne fører dig, og i hvor lang Skilsmisse der forestaaer os. Stol kun paa mig ligesaa urykkeligen som jeg stoler paa dig og lad os sætte vor Lid til Gud allersommægtigste og give vore Dage i hans Haand." Ved Afskeden forærede hun ham et lille

Kors af Emaille, bad ham gjemme det og, naar han var bedrøvet og længselfuld, tage det frem og mindes disse hendes Ord.

Han blev endnu et Par Dage i Byen og holdt sig hjemme eller viste sig dog ikke paa offentlige Steder. I denne Tid skeete der ingen Forandring til det Bedre med Holger Ewertsøn; Lægen turde intet Haab give. Silde den anden Dags Aften fik Frants et Brev fra Anne, hvori hun indstændig raadede ham til, paa en Tid at begive sig fra Kjøbenhavn. Hun havde faaet vis Underretning om, at der i Holgers Familie var Tale om at forfølge denne Sag ved Domstolene, for at faae den Skyldige krævet til Regnskab, dersom her virkelig var begaaet en Forbrydelse. — Denne Advarsel bestemte Frants. Med en af sine Venner traf han Aftale angaaende de Sager, han maatte efterlade, de Breve, der kunde indløbe fra hans Fader, og de gjensidige Meddelelser, han og Anne kunde lade hinanden tilkomme. Forsynet med Pas og medtagende de nødvendigste af sine Eiendele forlod han Kjøbenhavn den næste Dag henimod Aften og begav sig i en Baad over til Malmø.

Om hans Ophold i Sverrig, der trak meget længere ud end han nogensinde kunde formode, skulle vi nu meddele hvad der er kommet til vor Kundskab.

I Malmø gjorde han allerede en af de første

Dage Bekjendtskab med en ung adelig Herre, der var fra Stockholm. Denne fandt saa meget Behag i hans Omgang, at han ved en Leilighed spurgte ham, om han ikke kunde føle sig fristet til at reise med ham til Stockholm, hvorhen han selv agtede sig. Han saae gjerne, at Reisen kunde foretages med en Ledsager, der var veloplært og ved sine underholdende eller lærerige Samtaler kunde forkorte ham Veiens Besværlighed. Alle Udgifter vilde han naturligviis paatage sig. — Frants havde dengang modtaget tvende Breve fra sine Venner i Kjøbenhavn. I begge meldtes der, at Holger Ewertson vel ikke var død endnu, men antoges at være uden Haab. At han var bleven saaret under et Slagsmaal, var nu ingen stor Hemmelighed, ligesom man ogsaa vidste eller troede at vide, hvorledes det var gaaet til. Hvis han døde, da vilde der uden Tvivl skee Undersøgelser, og Mistanken snart ledes hen til den rette Paagjældende paa Grund af dennes Flugt fra Byen. Under disse Omstændigheder indsaae Frants, at han ikke saasnart kunde tænke paa at vende tilbage til Kjøbenhavn. Opholdet i Malmø vilde paa den anden Side blive drøit at gaae paa i Længden. Han tog derfor med Glæde mod den svenske Herres Tilbud, der gav ham Udsigt til at see sig om i Verden og adsprede Sindet for de mørke Tanker, der nu og da forfulgte ham. Efterat han havde sendt sin

Ven i Kjøbenhavn og gjennem ham Anne en forelø=big Underretning om denne Forandring i Opholds=sted, gik Reisen for sig. Den medtog næsten en Maaned, da man gjorde Rastdag paa flere Steder og Befordringen paa hiin Tid heller ikke var den hur=tigste. I Stockholm søgte han at indrette sig saa godt han kunde og tillige saa oeconomt som hans faa Ressourcer tilraadede. Fra Kjøbenhavn blev der kun een Gang sendt ham Penge. Hans Fader havde, vi vide ikke paa hvad Maade, faaet Nys om det Pas=serede og hans Flugt fra Byen; i en Skrivelse havde han udtalt sin største Misbilligelse og erklæret, at han ikke vilde understøtte en Søn, der ved sine Daarskaber havde gjort sig til Landstryger. Frants skulde altsaa nu subsistere alene ved sine egne Anstrengelser, hvilket i en fremmed By ikke var nogen let Opgave. Hans nye svenske Ven, med hvem han jevnlig traf sammen, mærkede formodentlig, at der var Noget galt fat, og spurgte ham en Dag, hvad der var iveien. Frants tilstod ligefrem, at det faldt ham vanskeligt at slaae sig igjennem, og at han ikke, som han havde stolet paa, kunde saa snart vente Subsidier hjemmefra. „Jeg har tænkt mig noget Saadant, svarede den svenske Herre, og anseet det for min Skyldighed at komme Jer tilhjælp, saasom det er mig, der har lokket Eder saa langt bort fra Eders Hjem. Jeg har nu et For=

slag at gjøre Jer, hvis I har Lyst til at gaae ind derpaa. En af mine Venner, en Baron L**, en i alle Maader agtet og hæderlig Mand, søger i denne Tid en Hofmester. Jeg har talt til ham om Eder, han er villig til at antage Jer paa min Anbefaling, Vilkaarene ere gode, og jeg troer, I skulde entrere." Dette Forslag maatte Frants under sin voxende Forlegenhed anse for en uventet Lykke, og han modtog det med Taknemmelighed. Den følgende Dag indfandt han sig hos Baronen, der lod til at synes godt om ham, og, efter nogle Spørgsmaal om hans tidligere Carrière, antog ham i sin Tjeneste. Han flyttede nu ind i Baronens Palais, der var stort og smukt, og fandt sig snart tilrette i sin nye Stilling.

Baron L** hørte til en af de ældste og meest ansete Adelsfamilier i Sverrig. Han var endnu en ung Mand eller dog endnu i sine bedste Aar, af et smukt Udvortes og af ridderlig Tænkemaade, men ikke fri for ærgjerrige, høitflyvende Planer. Stemningen blandt Stockholms Adel var dengang meget urolig og sat i Bevægelse af forskjellige Lidenskaber. Carl XI. havde nylig i en meget ung Alder tiltraadt Regjeringen, men Flere af de Mænd, der under hans Mindreaarighed havde forestaaet Regjeringen, besad endnu megen Indflydelse. En allerede længe forberedt Foranstaltning, hvis Nødvendighed burde være Alle

indlysende, vakte nu som tidligere megen Misfornøielse. Vi sigte til Reductionen af de Krongodser, der i en ældre Tid, til stort Tab for Staten, vare overdragne til Private, og nu søgtes indløste paa moderate Betingelser. Iblandt dem, der stode Kongen nærmest, var især Rigskantslereren udsat for Had. Man beskyldte ham for, at han hemmelig ringeagtede og talte ondt om den unge Konge; man gik endog saa vidt, at en Greve Banér, der stod i Spidsen for et Complot, havde paataget sig at dræbe Kantsleren. Dette Forsæt blev vel ikke udført, men ved alle disse Machinationer paadrog Kantsleren sig efterhaanden Kongens Unaade. — Vi berøre disse Omstændigheder, fordi Baron L** blev beskyldt for at være Deeltager i og underhaanden virksom ved det her Anførte. Men i Virkeligheden stod han endnu heelt udenfor Partierne. Som alle yngre Mænd følte han sig vistnok hendragen til Oppositionen, hos hvilken maaskee ogsaa hans Sindsstemning og mange af hans Anskuelser vilde finde den ham naturligste Virkekreds. Der var imidlertid to Omstændigheder, der endnu holdt ham passiv. En gammel, i hans Familie nedarvet Loyalitet havde indtil nu bestandig bundet ham til Kongehuset; saa mange Naadesbeviisninger, hans nærmeste Slægt havde modtaget, syntes at forbyde ham enhver Deeltagelse i Machinationerne

mod Regjeringen. Og til dette kom endnu en vigtig Omstændighed: hans Hjerte var fanget af en ung Skjønhed, en Comtesse Palmblad, hvis Fremtid ganske var lagt i Rigskantslerens Haand. Brød han med denne Magnat, da maatte han opgive ethvert Haab om Comtessens Haand. Spørgsmaalet var altsaa kun, om Kantsleren ved at falde i Unaade hos Kongen, hvortil der netop nu var Udsigter, vilde lettere finde sig i Oppositionens Handlinger. Men dette sidste var, efter denne Herres Charakteer, i det Mindste tvivlsomt. Derimod gik der et Rygte, at den unge Dames Haand var halvveis lovet bort til en Neveu af en høi Prælat. Var dette Rygte grundet kom det dog an paa, om man ikke, for at faae Baronen til Allieret, gjerne gjorde denne Bestemmelse om.

Paa den Tid, da Frants Mandius blev Hofmester hos Baronen, var dennes Forhold til Hoffet og Kantsleren indtraadt i et Vendepunkt, hvis endelige Udgang endnu var meget tvivlsom. I den piinlige Uvished, hvori han i længere Tid befandt sig, greb han til et Hjælpemiddel, der ikke var saa usædvanligt i de Dage. Han besluttede at raadføre sig med en klog Kone. Af saadanne gaves der dengang flere, der stod i meer eller mindre Anseelse. Ikke blot Almuen, men ogsaa de Fornemme søgte Raad hos dem. Det var en anden og simplere Form for den

astrologiske Kundskab, man i Middelalderen lagde saa megen Vægt paa, og der i Sverrig som i andre Lande havde sine Dyrkere*). Den Kone, Baronen agtede at henvende sig til, hed Ebba Steenstrøm, eller til daglig Brug, Mo'er Ebba; hun stillede hverken Horoscopet eller gjorde lange Beregninger. Hun spaaede i Kort og gav øieblikkelige og prompte Svar. Baronen, der gjerne vilde overtyde sig om hendes Paalidelighed, besluttede at sætte hende paa Prøve, og lod i den Anledning Mandius kalde. Dennes personlige Charakteer havde han hurtig fattet Tillid til; han var desuden fremmed i Landet og stod i faa eller ingen Forbindelser, syntes altsaa uden Fare at kunne indvies i dette Forehavende. „Du maa iaften ledsage mig, sagde han en Dag til ham. Vi vil hen til den gamle Mo'er Ebba paa Fiskertorvet; du har vel hørt tale om hende. Men hun skal ikke vide hvem jeg er, og for at være sikker paa, hvorvidt man kan stole paa hendes Ord, er det bedst, at du tager min Kappe og Fjederhat paa og denne Guldkjede om Halsen; jeg vil da laane din Hat og Kappe og agere din Tjener. Vi faae da at see, hvordan Mutter vil skille sig ved sine Svar."

---

*) Greverne Gyllenborg nedstammede fra en Apotheker og Astrolog, der i Midten af det 17de Aarhundrede vandrede ind i Sverrig.

Om Aftenen i Skumringen begav de sig begge hen til den omtalte Spaakone, efterat de først ved en skriftlig Seddel havde meldt deres Ankomst. Ebba boede i et meget uanseeligt Huus, kun eet Stokværk høit. De bleve førte over en lang, mørk Gang, maatte vente noget, og traadte dernæst ind i et lille, fattig meubleret og svagt oplyst Værelse. I en Krog fandtes et Fyrrebord, bag hvilket Ebba sad i en Lænestol, halv skjult af Puder. Hun var gammel, syntes svagelig, havde et godmodigt Ansigt med almindelige Træk, men kloge, gjennemtrængende Øine. Med disse stirrede hun paa de Indtrædende, efterat hun havde dreiet Lampen saaledes, at Lyset faldt lige paa dem. Frants traadte efter Aftale først frem, omtalte kortelig hvad der havde bragt ham til at søge Raad hos hende, og rakte Haanden frem, i den Tanke, at hun spaaede af Haanden. „Behøves ikke, tænker jeg," tog hun til Orde. „Jeg kan vel læse i mine Kort hvad der er at svare paa naadige Herres Spørgsmaal." Hun lagde nu Kortene op, saae nogle Øieblik betænkelig paa dem, og slog dem igjen sammen, blandede dem derpaa omhyggelig og lagde dem paany op. Efter nogen Hovedrysten sagde hun til Frants: „Ja, jeg maa nok alligevel see Eders Hænder." Han rakte hende den høire. „Hm! den er ikke tydelig. Lad mig see den venstre — Rigtig, dér traf det sammen. Ja,

naadige Herre, I kommer jo til mig, for at høre Sandheden og erfare Lidt om den kommende Tid. Men det seer ikke rigtig godt ud for Eder. Der er Blod paa Eders venstre Haand, og en Blodskyld ligger tungt paa Eders Sjæl." — Mandius, der havde hørt rolig paa hende, eftersom han antog, at Spaadommen ikke angik ham, saae spørgende hen paa sin Herre. Denne skiftede Farve med et mørkt Aasyn, men holdt sig taus. Ebba vedblev nu, henvendt til Mandius: „I spurgte mig, om Eders Forehavende vilde lykkes. Men jeg kan ikke tydelig see, om I har Noget af saa stor Vigtighed fore. Derimod er det mig ganske tydeligt, at Eders Liv i Løbet af faa Aar vil trues af en stor Fare, og at I — dette udtalte hun langsomt og med stort Eftertryk — enten som Følge af Det, jeg nys omtalte, eller af andre Grunde, vil komme til at klæde Steile og Hjul."

Baronen foer ved disse Ord stolt og opbragt iveiret, traadte frem og gav Frants et Vink. Denne, der endnu følte sig temmelig uberørt af Spaadommen, trak sig tilbage, idet han sagde til Konen: „Vil I nu ogsaa spaae ham!" — Hun stirrede igjen et Øieblik paa Baronen, blandede Kortene sammen og lagde dem op. „Ja, med dig, min Søn! — begyndte hun efter en kort Betænkning — seer det lysere ud. Jeg troer vist, jeg kan spaae dig en god Fremtid. Lad see!

Der er Noget, du i denne Tid gaaer og speculerer paa. Det kan lykkes dig, naar du bærer dig klogt ad. Der er En — ja, man siger jo, under Krumstaven er det godt at bygge — men du skal dog see til at hytte dig for ham. Gjør du det, da tør jeg love dig, at du vil komme til Magt og Anseelse; thi det seer jeg til min Forundring, at dine Tanker gaae ud paa. I Kjærligheds-Sager kunde Lykken ogsaa blive dig god, som jeg mærker. Men der er En, der staaer dig iveien, ham maa du skaffe bort; og En, der er dig imod, ham maa du vinde."

Baronen syntes meget tilfreds med Det, der blev forkyndt ham, kastede en Guldmønt paa Bordet og gik med en munter Hilsen, efterfulgt af Mandius. Den gamle Ebba saae efter dem, enten med virkelig eller forstilt Forundring; thi det var tydeligt nok, at Herren og Tjeneren med Eet skiftede Roller.

Begge gik tause hjemad, hver fordybet i sine egne Tanker. Frants's vare just ikke behagelige. Vel kunde han endnu ikke kjende Baronens private Liv saa nøie, men det var dog indlysende, at Ebba, uagtet hun syntes at antage ham for en underordnet Person, havde truffet de rigtige Berøringspunkter og talt saaledes, at hun fortjente Tillid. Men skulde da nu han selv ogsaa fæste Lid til hendes ulykkelige Spaadom? Ja, det var sandt, der klæbede Blod ved

hans Hænder; men han var jo uskyldig i den skræk-kelige Skjebne, der havde truffet Holger Ewertsøn. Skulde han, selv i det værste Tilfælde, frygte for Steile og Hjul? Det gjøs i ham ved den Tanke. Det hjalp ham ikke, at hans Samvittighed sagde ham fri. Han gik hjem med mørke, ængstende Tan-ker i Sindet. Heller ikke i de følgende Dage for-maaede han at rive sig løs fra disse Forestillinger; de forfulgte ham overalt. Han pinede sig selv med de skrupuløseste Undersøgelser, om han ogsaa virkelig var saa ganske uskyldig i det udgydte Blod, og i mange triste Timer troede han, forvirret af Ebbas Ugleskrig, at han var hjemfalden til en jordisk og himmelsk Straffedom. Det var i denne Stemning at han, for at trøste og berolige sig, nedskrev adskillige religiøse Betragtninger, af hvilke han samlede nogle i et lidet Skrift, der under Titel „Christi Krybbe, de Troendes Himmel" i det følgende Aar udkom i Trykken*).

Paa den Tid, da Baronen søgte Oplysning om sin Fremtid hos Mo'er Ebba, vare Alle i Stockholm spændte paa Udfaldet af de vigtige Begivenheder, der naaede Hovedstaden. Krigen mellem Sverrig, som

---

*) Det udkom, besynderligt nok, midt under Krigen og paa Dansk i Lund.

Frankrigs Allierede, og Tydskland, Holland samt disses Allierede, Danmark, var i fuld Gang. Wismar, der længe havde holdt Stand og antoges at kunne holde sig, blev i Aarets Slutning erobret af de Danske. Men dette Tab var Intet mod de Efterretninger, det følgende Aars første Halvdeel bragte. Den Gulland var taget i Besiddelse af Niels Juul, og den svenske Flaade var ved Jasmund bleven saaledes medtaget, at den ikke efter sin Bestemmelse kunde hindre de Danskes Indfald i Skaane. Man erfoer nu, kort Tid efter hinanden, at Landgangen virkelig havde fundet Sted ved Helsingborg, at denne By, Malmø, Lund og endog Christiansstad vare occuperede, og at der fra Norge var skeet et Indfald, der allerede truede Gothenborg.

Under disse Begivenheder var Baron L** — det er os ikke bekjendt, paa hvad Maade — kommen i høi Gunst hos Magthaverne. Saasnart de Danskes Indfald i Skaane var rygtedes, blev en vigtig Anførerpost betroet ham, og han beredte sig nu til skyndsomst at afgaae til sit Bestemmelsessted. Der var dengang gaaet næsten tre Maaneder hen siden hiin Aften, da han besøgte og raadspurgte Mo'er Ebba, men uden at han i al den Tid med et Ord havde talt til Mandius om hendes Spaadomme. Ogsaa han troede dengang, under det første Indtryk, at

hendes ildevarslende Ord til Sidstnævnte i Grunden gjaldt ham selv, og da hun strax efter forudsagde ham en skjøn og glimrende Fremtid, agtede han ikke videre paa hendes første Spaadom. At denne virkelig kunde sigte til hans Hofmester, faldt ham saa meget mindre ind som Frants med største Rolighed og uden at vise nogen Sindsbevægelse havde hørt paa hendes Forkyndelser. Nu, paa den sidste Tid, fattede han dog Mistanke eller blev opmærksom paa den Forandring, der var foregaaet med Hofmesteren, hans indesluttede Væsen og noget Uroligt, Hvileløst, der var kommet over ham. En Aftenstund, omtrent en Uge før han skulde reise til Armeen, var Frants inde hos ham med nogle Regninger, og vilde, da disse vare gjennemgaaede, bortfjerne sig, da Baronen bad ham blive. „Der er Noget, begyndte han, jeg saa tidt har villet spurgt dig om. Hvad meente den gamle Mo'er Ebba med sine Ord, at du med Tiden kunde vente dig Steile og Hjul?"

Det veed jeg ikke, naadige Herre!

Men det synes mig, hun talte Noget om, at der var Blod paa dine Hænder, at du havde en svar Synd paa din Samvittighed.

Jeg vil haabe til Gud, at hun har talt Usandhed. Min Samvittighed siger mig fri.

Har hun da talt hen i Veir og Vind? Er der slet Intet, hun kunde sigte til?

Jo, det er der nok, men Intet, jeg kunde have at bebreide mig, eller for hvis Skyld jeg skulde lide en saa gruelig Straf.

Han fortalte nu Baronen hvad vi kjende om hans Forhold til Holger Ewertsøn og den ulykkelige Udgang af deres Tvistighed. Han tilføiede, at han af den Grund og indtil Sagen kunde oplyses tilstrækkeligt, var bleven nødt til at flygte til Sverrig, men at han ikke tvivlede paa, han jo ved sine Venners Hjælp skulde retfærdiggjøres.

Baronen rystede paa Hovedet med en Mine som om han just ikke fæstede stor Tillid til hans Fortælling. „I faldt begge i Grøften, siger du, mens du holdt ham om hans Haand, og alligevel jog han sig selv Kniven i Brystet! Det var som Fanden! Hjalp du ikke lidt til underveis?“

Nei, naadige Herre! Det er den rene Sandhed, hvert Ord jeg har sagt.

Nu lad gaae! Men hvad har du nu isinde? Bilder du dig ind, at du nogensinde kan vende tilbage til Danmark? Kjender jeg ret Eders Love og Dommere, saa bliver du strax, naar du lader dig see dér, sat ved Vingebenet. Hvor vil du kunne bevise,

at det ikke var dig, der gav ham Naadestødet, mens I laae og sloges i Grøften og i mørk Nat?

Bevise det kan jeg vel ikke, men paa den anden Side kan det Modsatte heller ikke bevises, og saa maa vel mit Ord staae til Troende.

Pasiar! Du siger, din Modstanders Familie er anseet og har Indflydelse. Hvad troer du saa at kunne sætte igjennem? Nei, lyd nu mit Raad og hør det Forslag, jeg vil gjøre dig. Du skal slaae dig fast her oppe hos os, ikke længere tænke paa dit gamle Hjem, men see til at gjøre din Lykke her. Om otte Dage gaaer jeg, som du veed, til Armeen. Du skal følge med mig som min Ordonnants; du er en flink, rask Karl, der seer mig ud til at kunne tage din Mand. Du har desuden lært Noget og kan være mig til Nytte paa meer end een Maade. Er man duelig og har Mod i Brystet, saa gjør man under en Krig hurtig sin Lykke — —

Naadige Herre, afbrød Frants ham, det er ikke Eders Alvor. Skulde jeg føre Vaaben mod mit eget Fædreland?

Men for tusind Djævle — udbrød Baronen og foer op — naar dit Fædreland truer dig med Steile og Hjul, skal du saa betænke dig?

Ligemeget. Jeg kan aldrig ophøre at være en Søn af det Land, der gav mig Livet. Skal jeg tage

Deel i denne Krig; da er min Plads paa den anden Side. Sæt Eder i mit Sted, naadige Herre! og I vil tænke ganske som jeg.

Baronen stod op og svarede kort: Saa følg da dit eget Hoved! Jeg har villet gjort din Lykke, men naar du staaer dig selv i Lyset, kan jeg ikke hjælpe dig. Du faaer da see dig om en anden Tjeneste, naar jeg nu tager herfra.

Frants tilbragte en urolig Nat efter denne Samtale. Ved Baronens Afreise vare hans Udsigter igjen mørke. Han havde haabet, under dennes Fraværelse at kunne blive i sin Bestilling og bestyre hans Affairer, men indsaae nu, at det var der ikke at tænke paa.

Den næste Morgen blev han kaldt ind til sin Herre, der nu modtog ham med et oprømt Ansigt. „Jeg har tænkt nøiere over den Sag, vi talte om igaar Aftes, sagde han. Du har Ret, i dit Sted vilde jeg handle som du. Men du skal ligefuldt tage med mig og lade dig indskrive i mit Regiment, og maa da finde dig i at bære svensk Mondering paa din danske Krop. Derimod lover jeg dig, at du ikke skal behøve at tage Deel i nogen Fægtning. Jeg har betænkt at ansætte dig som min Foureer; du skal gaae mig tilhaande med Skriveri og staae mig bi ved alle saadanne Leiligheder, hvor jeg trænger til en betroet

Mand, der er vant at omgaaes mig og forstaaer at gjøre mig det tilpas. Er du saa fornøiet?

Dette Tilbud meente Frants at kunne tage imod, og anvendte nu de følgende Dage til at forberede sin Afreise med Baronen. Et af hans Ungdomsønsker, at blive Militair og ved et Rytter-Regiment, at flankere og fare afsted tilhest i en straalende Mondering, blev altsaa nu opfyldt, skjøndt under andre Omstændigheder end han havde tænkt sig det. At han som Dansk fik en Ansættelse i et svensk Regiment, kunde netop paa hiin Tid ikke forundre saa meget. Fra de i forrige Krig erobrede danske Provindser var der Mange med det Gode eller Onde optagne i Regimenterne, der faa Aar iforveien havde staaet som Fjender ligeoverfor deres nuværende Kammerater. For Frants var det en Fordeel, at han i det Aar, han nu saa nær havde tilbragt i Sverrig, med stor Flid havde lagt sig efter Sproget, saa at man ved Regimentet maaskee ikke engang vilde betragte ham som Udlænding.

Det Rytter-Regiment, Frants saaledes kom til at høre under, forlod Ugen efter Stockholm og ankom under et især i de sidste Dage forceret Ridt til sit Bestemmelsessted. Her var Hvilen kun kort; man skulde længere sydpaa. Det var derhen Kongen var tagen, og til ham skulde man slutte sig. Men de Danskes

Fremgang var saa hurtig og uventet, at man paa alle Punkter maatte trække sig tilbage, og Kongen selv fandt det nødvendigt at begive sig til de nordlige Provindser. Det Liv, Frants i lang Tid førte, var da meget uroligt og ingenlunde behageligt. For den egentlige Krigstjeneste var han vel, efter Baronens Løfte, fri; men at høre til en Armee, der var dragen ud under den visse Forventning at skulle seire, naar den blot viste sig, men nu saae sig jammerlig skuffet, var for ham som Dansk piinligt og besværligt. Han fulgte hemmelig med den meest levende Sympathie sine Landsmænds Vaabenlykke; men Alle omkring ham vare forbittrede derover, og gav paa mange Maader deres Følelser Luft. Baronen, der vel ogsaa havde bygget meget paa dette Feldttog, var som oftest i ondt Lune, og tog i hans Nærværelse ikke i Betænkning at bande de Danske og ønske dem al Landsens Ulykker. Et Par Maaneder gik hen med idelig forandrede Marscher, med Fremrykken og Tilbagetog, og man kom allerede ind i Sommeren. Paa den Tid var der hyppig ankommen Stafetter fra Stockholm til Baronen, og Bud med Brevskaber fra ham vare igjen afgaaede. En Aften omsider lod han Frants kalde, affordrede ham nogle forseglede Papirer, han havde i Forvaring, og gav ham nogle Befalinger, der den følgende Dag skulde udføres. Morgenen derpaa erfoer

man, at Baronen var beordret op til Kongen og afreist om Natten; om tre eller fire Uger ventedes han tilbage. Hvad der var at forudsee indtraf nu. Den Næstcommanderende, der i Baronens Fraværelse fungerede som Chef, fandt ingen Grund til at lade Frants være fri for activ Krigstjeneste. En saa rask, velvoxen Karl, saa flink i alle sine Foretagender, kunde i Krigens Tid benyttes bedre end til at sidde med Pennen i Haanden. Han lod ham strax gjøre Tjeneste som Undercorporal, og Frants maatte altsaa nu tage Deel i Recognosceringer og deslige og var udsat for ved første Leilighed at kunne komme i Haandgemæng med sine egne Landsmænd. Herover følte han sig meget ulykkelig; men at gjøre Indvendinger derimod vilde være til ingen Nytte og endog farligt for ham. Han maatte lade det komme an paa, om Lykken vilde være ham saa gunstig, at der intet fjendtligt Sammenstød fandt Sted, mens Baronen var fraværende. Men uheldigviis blev denne meget længere i Stockholm end man havde antaget. Paa samme Tid syntes Lykken at vende sig fra de Danskes Vaaben. Adskillige af de vundne Positioner gik igjen tabt, og de svenske Anførere drev nu ivrigt paa, at man maatte trænge skyndsomt frem og benytte Conjuncturerne.

Silde en Aften blev der meldt til Hovedqvar-

teret, at en betydelig Afdeling af den danske Armee havde leiret sig nedenfor nogle Bakker i omtrent halvanden Miils Afstand. At dømme efter deres øiensynlige Sorgløshed og den ringe Omhu, der var anvendt med Hensyn til de ydre Forposter maatte man antage, at de mindst anede svenske Tropper saa nær ved dem; de kunde da vel overrumples og maaskee alle tilintetgjøres eller tages til Fange. Denne Efterretning modtoges med stor Jubel. Endnu samme Nat brød man op og søgte saa stille som muligt fra to forskjellige Sider at nærme sig de Danske. Kl. 4 om Morgenen var man kommen dem saa nær, at kun de omtalte Bakker var imellem. Fra forskjellige Punkter kunde man overse den fjendtlige Leir. Paa nogle enkelte, som det endog syntes, sovende Forposter nær var den i fuldstændig Hvile. Intet antydede at man antog et Overfald for muligt. Antallet af den her forsamlede Troppestyrke var rigtignok meget større end man havde formodet; dens Stilling var godt valgt og iblandt Andet vare de omgivende Bakker for bratte og uveisomme til at der kunde føres Kanoner over dem. Men ved et pludseligt, uventet Angreb fra flere Sider kunde der ikke være Tvivl om, at man vilde erholde en fuldstændig Seir. For imidlertid at gaae frem med den tilbørlige Forsigtighed udsendte den Høistcommanderende flere smaa Afdelinger paa

Recognoscering, og blandt disse en Officeer med to Mand, der skulde sondere et Sted, der syntes det bequemmeste til et Hovedangreb, men ogsaa syntes besat af en større Forpostvagt. En af de Folk, der fulgte med Officeren, var den stakkels Frants. Det Øieblik, han saa længe havde frygtet, var omsider kommet, og meget værre end han havde tænkt sig det. Han skulde føre Vaaben mod sit eget Lands Sønner og under et uventet, morderisk Angreb see dem næsten sovende hugges ned for Fode. Beklemt og ilde tilmode fulgte han ved Siden af sin Kammerat efter Officeren. Da de kom til et høit Punkt af Bakkerne steg de alle af. Officeren gik videre med den ene Ryttер og befalede Frants at føre Hestene ned og blive hos dem, men nu og da liste sig til at observere hvad der foregik i den fjendtlige Leir. Han var nu alene. Med bankende Hjerte stirrede han over til de Danskes Leir, hvor der endnu bestandig herskede en ulykkespaaende Stilhed; men om faa Øieblik vilde den være afbrudt og Alle et Bytte for Død og Fordærvelse. Idet han kastede et Øie over de svenske Tropper, der bevægede sig tyst, men hurtigt frem, saae han, at en Escadron Ryttere med et Batterie vare ifærd, under megen Møie og Besvær, at føre Kanonerne over de lavere Bakker for at kunne omgaae den høire Fløi af de Danskes Stilling. Lykkedes dette, da var Udfaldet af Kampen aldeles utvivl-

somt; selv om man i Leiren, inden Overfaldet, mærkede Uraad, vilde dog den Modstand, man kunde gjøre, være til ingen Nytte. Idet han, snappende efter Veiret, saae hen i denne Retning, var det ham med Eet klart hvad han havde at gjøre. Han gik hurtig ned til Hestene, der stode bundne ved Foden af Bakken, løsnede dem, svang sig op paa sin egen og greb Tømmerne af de andres; hvorpaa han med alle tre Heste jog i den stærkeste Carrière hen til de Danskes Leir, idet han styrede lige mod den Forpost, Officeren var paa Udkig efter. At hans Flugt strax vilde opdages, vidste han ret vel; men de, der vare ham nærmest, Officeren og den anden Rytter, vare nu tilfods og lode nok være at indhente ham. Hverken disse eller Nogen af de Andre vilde lettelig falde paa at skyde efter ham, thi dette vilde saa meget des før vække Opmærksomhed i den fjendtlige Leir, hvorfor det ogsaa var strengt forbudt at løsne Skud inden der kom Ordre til Angreb. Værre var det, at man fra de danske Forposter, naar man saae ham komme farende i den svenske Mondering, kunde sende ham et Par Kugler. For at forhindre dette fæstede han i Hast sit Lommetørklæde paa Sabelen og svingede det, da han nærmede sig de første Poster.

Paa den danske Forpost var man imidlertid bleven opmærksom paa Støvet, der slog iveiret og, som

det syntes, blev bevirket ved Flere, der kom farende tilhest. Den, der havde Commando over Posten — det var tilfældigviis den et Par Gange forhen omtalte Vagtmester — befalede Folkene at spænde Hanen paa deres Karabiner og skyde, naar han gav Tegn dertil. „Det er en svensk Rytter! raabte nu en af Folkene; der er kun Een, men han har to Haandheste med sig.“ „Ja, vær paa Jeres Post, Karle! sagde Vagtmesteren; der kan komme Fleer bagefter. Hvor skulde Een alene vove sig hen til os?“ — „Det er nok en Overløber,“ meente en Anden. „Ja, lad os nu see til at faae Fingre paa ham, saa vil det nok vise sig, hvem det er.“ — I samme Øieblik raabte Frants, da han troede at være nær nok til at kunne høres: „Op, alle Mand! De Svenske er der! I kan vente et Overfald!“ — „Hvad siger du, din svenske Hund? skreg en af Forpostens Ryttere; troer du, vi er bange for de Svenske?“ Han lagde Karabinen an, Frants slog den tilside med Sabelen, men blev ogsaa i samme Øieblik omringet og revet af Hesten. Tillykke fik han Øie paa Vagtmesteren, kjendte ham strax og nævnede ham ved Navn. „Kom mig til Hjælp — det er for Eders egen Skyld! I kan stole paa mig — I kjender dog vel endnu Eders gamle Ven, Frants Mandius?“ — „Hvad? udbrød Vagtmesteren; er det Jer, Hr. Mandius? Ja, saa min Sjæl — slip ham, Karle! Lad os høre

hvad han vil." — Frants forklarede nu i største Hast, hvorledes Sagerne stod, at intet Øieblik var at miste, hvis den høire Fløi ikke skulde omgaaes og bad ham strax gjøre Melding til Generalen. — „Guds Død! udbrød Vagtmesteren, kan vi risquere et Overfald? og Fløien er truet — Afsted, Karle! meld hvad I har hørt... Men I, Hr. Mandius, maa følge med mig. I er i svensk Mondur, og det seer altid lidt mistænkeligt ud." Endeel Ryttere fløi nu afsted. Overalt i Leiren sporede man snart Bevægelse og Tummel; fra forskjellige Punkter blev der affyret Allarmskud, og det varede ikke længe inden alle Mand var paa Benene, Folkene stod slagfærdige og Artilleri og Dragoner drog ud i den Retning, der var betegnet som især truet. Frants var imidlertid bleven kaldt hen til Generalen og maatte give udførlig Beretning om de Svenskes Styrke og deres Positioner. Til sin Sorg mærkede han, at der blev holdt skarpt Øie med ham, og at han hele Tiden blev ledsaget af nogle Ryttere. Foreløbig kunde han ikke undgaae at blive betragtet som en almindelig Overløber, hvis Udsagn ikke altid var at stole paa.

Situationen var imidlertid bleven heel forandret. De Svenske, der til deres Ærgrelse saae Fjenden fuldkommen færdig til at modtage dem, og med en overlegen Troppestyrke, turde ikke tænke paa et aabent

Angreb; de maatte være glade ved, at de, beskyttede af Terrainet, efterhaanden kunde trække sig tilbage.

Frants blev nu, da hans Udsagn i Et og Alt var befundet overeensstemmende med Sandheden, behandlet paa en ganske anden Maade og med den Tillid, han havde viist at fortjene. Vagtmesteren, der strax fik en Passiar med ham, kunde ikke høre op med sine Spørgsmaal, saa ubegribeligt var det ham at see sin unge Ven som svensk Rytter. Frants gav da først ham og siden Generalen, til hvem han om Aftenen paany blev kaldt ind, en fuldstændig Beretning om sine Fata i Sverrig og udhævede især, at han kun havde taget svensk Krigstjeneste efter Baron L**'s udtrykkelige Løfte, at han ikke skulde komme til at føre Vaaben mod sine Landsmænd. Generalen, der syntes godt om den unge, flinke, velvoxne Svend, spurgte nu: „Men, Hr. Mandius, kunde I ikke have Lyst til at tage dansk Krigstjeneste? Vi behøve i denne Tid Folk med Mod og Conduite. I er rigtignok Student og Theolog, men blev ikke den eneste i vor Armee. Er altsaa Lysten der, unge Mand! saa slaae til! I har idag beviist os en saa væsentlig Tjeneste, at jeg paa eget Ansvar kan tilbyde Jer en Plads som Cornet*) ved det Dragon=

*) Efter en ældre Benævnelse en Officeerspost ved Cavalleriet, der omtrent svarede til Second=Lieutenant.

Regiment, vi har med os. Er Lykken føielig, vil Avancementet heller ikke udeblive." Frants indsaae ikke, at han kunde gjøre noget Bedre. Han manglede for Tiden ethvert Middel til at subsistere og maatte være glad ved det, der tilbød sig. Han nærede endog det Haab, at en saadan, ganske anseelig militair Stilling kunde med Tiden maaskeé allerbedst beskytte ham mod Følgerne af den ubeldige Historie med Holger Ewertsøn.

Dennegang var altsaa hans Ungdoms-Ønske virkelig gaaet i Opfyldelse, og han befandt sig under den følgende Tid af Krigen „paa sin rette Plads" eller paa den Side, hvor han hørte hen. Efterat der var sørget for hans Equipering og han var kommet noget til Ro, spurgte han Vagtmesteren i en fortrolig Time, om han ikke vidste hvad Indtryk hans Flugt fra Kjøbenhavn havde frembragt, om hans Navn var bleven nævnet, og om han var bleven efterlyst. Men herom kunde Vagtmesteren ingen Underretning give. At Holger Ewertsøn maatte være død af det Saar, han erholdt, mens de brødes, antog han for afgjort. Men kort efter Frants's Flugt blev den Escadron, han hørte til, forflyttet til Nestved, saa han kunde Intet vide om hvad der senere var forefaldet.

Frants gjorde hele Krigen med, og havde meer end eengang Leilighed til at vise Mod og Mands Hjerte, saa han stod vel anskreven hos sine Foresatte.

Men om Enkelthederne af hans Hændelser i denne Periode ere ingen Efterretninger komne til os. Kun een Begivenhed, der nær nok var bleven afgjørende for hans Liv, er ved hans egen Beretning bleven bevaret, og denne skulle vi nu meddele.

Den Krig, der dengang førtes i de skaanske Provindser, er af en svensk Forfatter med Rette bleven kaldt en Folkekrig; alle Samfundets Classer, Adelen ligesaa godt som Bønder og Byernes Beboere følte sig interesserede i dens Udfald og toge hemmeligt eller aabenbart Partie. De danske Generaler kunde næsten altid være visse paa at finde Understøttelse hos Byernes og Landets Befolkning. Der var ikke gaaet tyve Aar hen siden disse Provindser havde hørt til Danmark; Hengivenheden for dette Land var endnu ikke formindsket. Det svenske Herredømme fandt man trykkende og i mange Retninger despotisk; endeel Fordele for Handel og Sofart, der flød af den frie Forbindelse med de danske Der, faldt nu bort; gammelt Nationalhad kom til, og alt dette tilsammen indgav Mange, under de nuværende Omstændigheder og under de danske Vaabens Held især i Begyndelsen af Krigen, Haab om at kunne unddrage sig fra Foreningen med Sverrig. Det kan neppe betvivles, at de tabte Provindser kunde dengang være gjenerhvervede, dersom Landkrigen var bleven ført

med større Enhed og med samme Hærfører-Talent som Søkrigen, ja maaskee dersom blot Danmark ved Fredens Afslutning havde besiddet diplomatisk Dygtighed til at hævde den Ret, der efter Krigens Udfald tilkom det. De Svenske indsaae fuldtvel, hvor farlig den oprørske Stemning var dem, og søgte ved mange voldsomme Midler at kue den. Flere danske Adelige, der besad Godser i Skaane, bleve actionerede og deres Eiendomme inddragne. Imod Byerne og Bønderne, især mod de tappre, utrættelige Beboere af Skovdistrikterne, de saakaldte Snaphaner, blev der udsendt Tropper, der fore frem med stor Strenghed. Galger med Steile og Hjul saaes opreiste paa forskjellige Steder, og man gjorde da kort Proces med dem, der bleve grebne med Vaaben i Hænderne. Desuagtet varede det længe inden Modstanden blev brudt; Snaphanerne fremfor Alle vedblev til det Sidste at understøtte de Danske, hvor de kunde komme til.*)

I Foraaret 1677 stode de to nordiske Konger, i Spidsen for deres Armeer, første Gang ligeoverfor hinanden. Mens den danske Hær var leiret ved Lands-

---

*) Deres fornemste Smuthul var Byen Gjønge, efter hvilken de ogsaa kaldes Gyngerne. Men de havde desforuden Tilhold i Christiansstad, Carlshamn og Christianopel. Selv i den vestligste By, Engelholm, Nord for Helsingborg, traf man dem.

krone, ankom der endeel Bønder fra Omegnen, der fortalte, at den svenske Konge var i Anmarsch; senere blev der meldt, at han havde posteret sig omtrent en Miil fra Landskrone. Hans Armee kunde i Antal ikke maale sig med vor, og var tilmed udmattet af en anstrengt Marsch. Intet var derfor rimeligere end at man straxt havde angrebet den. Men den rette Tid dertil blev desværre forsømt, og Kong Carl, der snart overbeviste sig om, at Fjenden var ham overlegen, lod ved Nattetid bryde op, for skyndsomst at trække sig tilbage. Det lykkedes ogsaa, skjøndt hans Flugt blev saa betids røbet af Bønderne, at man den følgende Dag kunde sætte efter ham. Ved denne Leilighed kom det til et Sammenstød, hvorved de Svenske mistede 14 Kanoner og et halvthundrede Mand. Men Kongen og Armeen undkom og trak sig i forcerede Marscher op mod Christiansstad. Da de kun befandt sig to Miil fra denne Fæstning, blev de paany indhentede. Det var dengang seent paa Aftenen, hvorfor de Danske opsatte Angrebet til den følgende Morgen. Men ogsaa denne Gang brød deres Fjende midt om Natten op i al Stilhed og søgte at undkomme. Først om Morgenen erfoer man det og satte i al Hast efter de Flygtende, afskjar og tilintetgjorde et heelt Regiment og erobrede en Snees Kanoner. Den svenske Armee trak sig nu

i de store, nærliggende Skovstrækninger, hvor man kun med den største Forsigtighed kunde følge efter dem.

Mens denne kongelige Jagt stod paa, befandt Frants sig i Fæstningen Christiansstad, og ikke under de behageligste Omstændigheder. Fæstningen havde alt en Tid været beleiret og heelt indesluttet af de Svenske. Det Liv, han førte, var baade trættende og forurolige nde. Dersom Fæstningen, uagtet den blev tappert forsvaret, skulde nødes til at overgive sig, og han i dette Tilfælde blev taget til Fange, da maatte han vente, at de Svenske behandlede ham som Deserteur, og han vilde da ikke komme derfra med Livet. Men denne Frygt blev han uventet befriet for. Tidlig en Morgenstund bleve de Vagter, der vare posterede paa Udenværkerne, meget overraskede ved, at de ikke kunde opdage en eneste Fjende; de Regimenter, der havde ligget udenfor og daglig foruroliget Fæstningen, vare alle trukne bort. I Begyndelsen antog man det for en Krigslist, beregnet paa at lokke Besætningen i en Fælde. Men Bønderne fra de nærliggende Skove, der vare utrættelige i at spionere for vore Tropper, indfandt sig snart og fortalte, hvorledes Sagen hang sammen. Den svenske Konge, der blev forfulgt af den danske Armee, var retireret ind i de smaalandske Skove, og havde nu, for at forstærke sig, om Natten trukket de Regimenter til sig, der laae udenfor Fæstningen. Denne

Efterretning blev naturligviis modtaget med stor Jubel. Men Commandanten indsaae, hvor vigtigt det var for den danske Armee, der nu drog efter i Skovene, at underrettes om den Forstærkning, deres Fjende havde forskaffet sig. Hertil kom endnu, at Fæstningen led Mangel paa alle Fornødenheder og trængte til Undsætning, hvis Beleiringen skulde fornyes. Man besluttede da at afsende en paalidelig Mand, der først skulde see til at træffe vore Tropper i Skoven og dernæst begive sig til Kongens Hovedqvarteer ved Landskrone. Hertil blev Frants udvalgt. Han fik nogle Brevskaber og en mundtlig Instrux med og til Ledsager en af de Bønder, der vare ankomne.

Endnu samme Morgen begav de sig paa Veien, Frants tilhest og fuldtbevæbnet, Bonden bar en gammel Luntebøsse, der lod til at være i bedste Stand. Denne Mand, der hørte til Snaphanerne og hed Svend Grubbe, var allerede tilaars, men af en kraftig Bygning, med haarde, alvorlige Ansigtstræk og en bestemt, sammensluttet Mund. „Er du en god Skytte?“ spurgte Frants, inden de endnu var kommet ind i Skoven.

Saamænd --- jeg er ikke af de sletteste.

Falder der meget Vildt her i Egnen?

Aa ja --- især paa det sidste Aar.

Er det Kronvildt?

Hm — ja vil I kalde de svenske Hunde for Kronvildt —

Naa, er det Svenskerne du mener!

Det er dem, jeg har været meest paa Jagt efter i den sidste Tid.

Har du da skudt Mange af dem?

Jeg tænker saa en halv Snees Stykker. Ifjor var' vi en hundrede Mand samlede heromkring. Vi vidste, at en Flok løst Folk drog omkring som vilde Dyr, brød ind i Husene, slog ihjæl hvem de traf og tog med sig hvad de kunde stjæle og plyndre. Det kunde være en 60 til 70 Mand, der rigtignok hørte til Regimenterne, men som der er slet Mandstugt iblandt dem, saa drev de om paa egen Haand. Vi faldt over dem lidt syd for Skoven, og der undkom ikke ret Mange. Den Dag skjød jeg for min Part Fire.

De var imidlertid kommet ind i Skoven, hvis Skygge paa den varme Junidag var dem meget velkommen. Høie, mægtige Bøgetræer strakte deres unge, lyse Løv over Stien, hvor de gik, og gav Frants et Indtryk af Sjællands og Smaaøernes Skove. Paa den Gjenvei, de slog ind, naaede de snart den danske Armee, der ved Terrainets Beskaffenhed havde mange Vanskeligheder at overvinde. Efter de Oplysninger, man nu erholdt om den svenske Konges Forstærkning,

maatte det anſees for dobbelt utilraadeligt at fortſætte Forfolgelſen. Man lod derfor Frants, da han dog ſkulde til Hovedqvarteret, medtage en Skrivelſe, der forklarede Grundene til Standsningen og indeholdt nogle andre Budſkab af Vigtighed. Efter et Par Timers Raſt tog han afſted og havde igjen Svend Grubbe til Ledſager. Deres Vei gik dennegang gjennem den nordlige Part af Skoven. Den var her aabnere, med ſtore Plainer og adſpredte Boliger, meeſt beboede af Kulſviere. Svend Grubbe fulgte ikke de Kjøreveie, der fandtes, men holdt ſig altid i en vis Afſtand fra dem. Han var ogſaa paa denne Vandring meget mere opmærkſom paa Omgivelſerne, ſtod ofte og lyttede og beſteg Bakker, for at vinde Udſigt. Frants, der fra Heſten kunde ſee ud over de Buſke, han red forbi, opdagede i en hundrede Skridts Afſtand nogle Ryttere paa den Vei, der løb paralel med Stien, de befandt ſig paa. „Der er ſvenſke Ryttere derhenne, fire eller fem," ſagde han til Svend.

„Saa ſtig ſtrax af Heſten; ellers ſeer man Jer." Med diſſe hurtig udtalte Ord brød Svend igjennem Buſkene og forſvandt. Men han kom ſnart efter tilbage og ſagde med et eget, mørkt Udtryk: „Det er ſom I ſiger, der er fem Ryttere, men de drage forbi. Der er ingen Fare, de lægge ikke Mærke til os. Vent mig kun her." I bukket Stilling gik han tilbage,

indtil han kom til en Aabning i Buskene, som han krøb igjennem. Ti Minuter gik omtrent hen; da hørte man et Skud fra den Kant og Røg steg iveiret. „Han har skudt efter dem! udbrød Frants; men er han forstyrret i Hovedet!“ Bonden kom strax efter gaaende med sit sædvanlige rolige Udtryk i Ansigtet, idet han tørrede sit Gevær omhyggeligt af. „Men hvad gaaer der af dig? sagde Frants i vred Tone; nu maae de jo strax blive opmærksomme paa os, og gaae efter hvor Skuddet kom fra.“

Vær I kun ubekymret, Herre! De søge ikke efter os. Naar de Godtfolk mærke, der er Nogen af os paa Luur i Skoven, saa takke de Gud, at de slippe heelskindet bort. Stig op paa Eders Hest, og I skal see, jeg har Ret.

Frants saae virkelig, at de fire Ryttere i Carrière fløi afsted, med en løs Hest imellem sig, den femte Rytter havde da vel faaet sin Rest. „Men hvorfor skjød du ham? Det Klogeste havde dog været, at lade dem ride i Fred.“

Jeg kunde ikke Andet, Herre! Jeg har nu næsten en Maaned luret paa ham, jeg skjød. Jeg kjendte ham strax; han er et godt Hoved høiere end de fleste Andre. Det er ham, der er Skyld i, at min yngste Broder maatte ende sit Liv i Galgen. Han og hans Kammerater brød ind hos os, stjal hvad de kunde, og

førte min stakkels Broder med sig. De Andre vilde lade ham gaae, men han, den Kjæltring, stod paa, han skulde med. Nei, jeg har svoret paa, han skulde falde for min Kugle det Første jeg mødte ham, og det er nu skeet.

Frants rystede paa Hovedet, men kunde ingen Indvendinger gjøre. Krigen dengang førte deslige Scener med sig. Imidlertid viste det sig dog snart, at Svend Grubbe havde gjort rettest i at lade sin Privathævn hvile til en anden Tid. Det var tydeligt, og Svend vidste det ret godt, at de vestlige Skovdistricter vare oversvømmede af enkelte Hobe Marodeurer. Mandstugten i den svenske Armee var paa den Tid, efter en almindelig Klage, overmaade slet. Soldaterne vilde plyndre; derfor, meente de, gik man i Krigen.

Frants og hans Ledsager havde neppe fortsat deres Vei en halv Time, før de langt oppe paa den samme Skovvei opdagede en Trop Ryttere, vel en halv Snees. „Nu ere gode Raad dyre", sagde han til Bonden.

I har en rask Hest og et godt Forspring, I kan nok undkomme. Den Vei, vi er paa, fører lige ud af Skoven; bliv saa ved at ride indtil I seer to Veie for Jer; naar I følger den, der ligger tilvenstre, vil I snart være udenfor al Fare og støde paa Afdelinger af Jeres egne Folk.

Men hvad har da du ifinde? spurgte Frants.

Jeg har endnu femten Skud tilbage. Skulde de derhenne faae Lyst til at jage efter mig, skal jeg nok holde mig dem fra Livet.

Med disse Ord smuttede Svend Grubbe ind i Krattet og Frants jog afsted det bedste han havde lært. Der var ingen Tvivl om at han kunde undride dem, der var bag ham. Men idet han nærmede sig Enden af Skoven, saae han til sin Skræk, at en stor, uordentlig Hob Soldater tilfods tilligemed en tre, fire Ryttere kom dragende op ad Landeveien, der laae for ham, men strax efter forsvandt i en dybere liggende Deel af Veien. Her vare gode Raad virkelig dyre. Bag ham en halv Snees Ryttere og foran denne vilde Sværm, der sandsynligviis blev anført af de Samme, der før vare flygtede og nu vist vilde gjennemsøge Skoven paakryds og tvers, for at gribe dem, der skjød deres Kammerat. Han saae sig raadvild om, for at opdage, om der endnu var en Udvei mulig. Stedet, hvor han var standset, havde kun enkelte Grupper af høie Træer, og imellem dem hist og her tykt Krat. Paa en rund, aaben Plads lige ved Veien var en Galge opreist, og ved Siden fandtes tre Steiler, hvoraf der laae døde Kroppe paa de to; den tredie var tom. Svenskerne brugte, naar de havde hængt eller skudt Nogen af Snaphanerne, at lægge dem paa Steile, til

Skræk og Advarsel for Andre. Dette Syn, der ikke var sjeldent i en Egn, hvor Krigen med Bønderne havde husseret allerværst, bragte ham paa en Udvei, som han rigtignok først gjøs ved, men dog greb, da han ingen anden vidste. Han sprang hurtig af Hesten, trak Bidselet og Hovedtøi ned over dens Hals, gav den derpaa et Par dygtige Rap, der bragte den til at galloppere ind i Skoven i nordlig Retning. Derpaa afførte han sig hurtig Hjelm, Kyrads og sine øvrige Monderingsstykker, hvilket han altsammen skjulte dybt inde i et Krat. Paa et andet Sted gjemte han de Brevskaber, han førte med sig, og hvis Bevaring laae ham meget paa Sinde. Derpaa klattrede han med en rask Beslutning opad Stangen paa den tomme Steile og lagde sig udbredt paa Hjulet, saaledes som han saae de to Andre laae. Paa dette skrækkelige Sted, aandeløs lyttende og med bankende Hjerte laae han en Stund, da han hørte høie Raab og Sang fra Sværmen, der nu fra Landeveien bøiede ind i Skoven. Han havde haabet, at de uden at opholde sig vilde drage forbi, men det skeete ikke. De standsede paa Veien tætved hvor han laae, og syntes uvisse, om de skulde gaae dybere ind i Skoven. „Var det her Jøran blev skudt?“ spurgte En af Fodfolket, der lod til at være Befalingsmand over Troupen.

Nei, gav En af Rytterne til Svar; det var et godt Stykke høiere op.

Ja, lad os saa see til at faae ham med. — Du siger, at der var en ti, tolv Stykker af de Hallunker efter Jer? Og hvor Mange er vi — tredive? Aa, saa tænker jeg ikke, at de vover at angribe os. Kom da! og Den, vi faae Kloer i, ham slaae vi Skallen ind paa, og saa op med ham paa en af Steilerne her hos hans Kammerater.

Efter nogle Aftaler om, hvorledes de vilde afsøge Skoven, beredte de sig, skjøndt med fjendelig Ulyst, til at drage videre, da Befalingsmanden pludselig standsede og udbrød: „Nei, vent lidt, Karle! hvad var det nu for en Prat, Claes Pettersen kom med? Har du seet en af de danske Dragoner heroppe, dengang vi red over Høiene derhenne?“

Claes traadte frem og svoer paa, at han havde seet en Dragon, men at han strax forsvandt igjen.

Aa Snak, saa maatte vi Andre ogsaa have seet ham. Her er jo vidt og bredt ikke en Kat at faae Die paa. En Ryttер og hans Hest veed jeg, for Djævlen, kan ikke krybe ned i Jorden som en Muldvarp. Men lad gaae! Vi kan jo altid sende et Par Mand hen for at undersøge de nærmeste Buske. Du, Claes, skal gaae med; saa faae vi see, om du kan kjende Den igjen, du saae.

Denne Befaling opfyldte den ſtakkels Mandius med ſtor Skræk. Hvis man fandt de Monderings-Stykker, han havde ſkjult under Buſkene, og maaſkee endog de Brevſkaber, han førte med ſig! Saa var han forloren, ſaa vilde man ikke helme, før man havde faaet Fingre paa ham. Men til hans Lykke havde de udſendte Folk ikke ſtor Lyſt til at underſøge Buſkene, hvor Flere end Een kunde være ſkjulte og maaſkee ſende dem en Hilſen med et Par Kugler. De vendte derfor ſnart tilbage med den Erklæring, at der var Intet at opdage.

Det tænkte jeg nok, ſagde Befalingsmanden. Claes har uden al Tvivl ſeet en af de danſke Kjæltringer, der rider her oppe paa Steilerne, og i ſin Forſkrækkelſe har han troet, det var en Ryttер tilheſt.

En almindelig Latter lønnede denne Bemærkning, og Befalingsmanden blev ved: „Ja, Guds Død, Kammerater! forſigtige maae vi være. At der er Danſke oppe i Skoven, veed vi jo; Spørgsmaalet er kun, hvor mange. Det Klogeſte er derfor, at vi ikke ſprede os, men holde ſammen. Og ſaa afſted!“

Hele Troupen ſatte ſig nu i Bevægelſe og drog op i Skoven. Frants, der med ſpændt Opmærkſomhed havde lyttet til hvert Ord, der var faldet, og med Øinene havde fulgt alle deres Bevægelſer, aandede først friere, da han ikke længere kunde ſee noget

til dem, og da den sidste Lyd af deres støiende Tale døde hen. Han steg derpaa forsigtig ned, med Tak til Gud for sin Frelse, iførte sig hurtig sin Monde-ring, gjemte igjen Brevskaberne paa Brystet, og begav sig paa Veien med hurtige Skridt, ofte seende sig tilbage. Efter en halv Times Marsch blev han raabt an; han troede sig allerede forraadt, da han til sin store Glæde opdagede Svend Grubbe, der skraaede over til ham og førte hans Hest med sig ved Tøilen. „Der bar I Jer klogt ad, Herre! sagde Bonden med et svagt Smiil; det var et dristigt Stykke."

Men hvor kommer du fra? udbrød Frants. Og min Hest, hvorledes har du faaet fat paa den?

Det var just Dyret, der bragte mig til at vende om og forandre min første Beslutning. Den kom springende oppe i Skoven — jeg kunde allerede i Af-stand see, at det var Eders — halvveis blev jeg bange for, at der var Uraad paafærde. Jeg fik den nu fat, sneg mig tilbage og saae hvad I havde fore. Men jeg maatte tøve en Stund inden jeg kunde følge efter Eder, da I begav Jer paa Veien igjen; de Slyngler snusede om i Skoven og kunde let blive mig vaer.

Troer du da ikke, jeg kan befrygte, at de snart vende tilbage?

Aa nei. Der er en anden Trop, de ere stødte

sammen med, saa nu ere de mandstærke og vil søge efter under enhver Busk. De bilde sig nok ind, ved= blev han spottende, at Skoven maa være fuld af Folk, fordi man har været saa dristig at skyde den lange Jørgen Helsinge. — Men jeg mener dog, Herre, at I nu skal stige tilhest og ride rask til. Naar I er kommen til den Vei, der gaaer tilvenstre og har redet omtrent en halv Miil, saa seer I nok en stor Gaard med røde Gavle. Der kan I, da det nu aftnes, søge Nattely og, hvis det behøves, hilse fra mig. I kan da imorgen være i god Tid hos Kongen med Eders Brevskaber.

Frants vilde tilbyde ham nogle Penge for de Tjenester, han den Dag havde beviist ham. Men Bonden rystede paa Hovedet: „Det trænger jeg ikke til. Paa Penge brister det just ikke i denne Tid — var ellers alt Andet som det skulde være."

De skiltes med et Haandtryk, og Frants fort= satte nu sin Vei, indtil han kom til den betegnede Gaard, hvor han overnattede. Efterat han havde søgt Hvile og laae og overtænkte Dagens Begiven= heder, foer han pludselig iveiret med det Udraab: „Ebba!" Hendes Spaadom var altsaa virkelig gaaet i Opfyldelse — dog ikke til hans Død og Skjendsel, men til hans Frelse. Om det var dette hun havde læst i Kortenes utydelige Skrift, var vel uvist. Men

han trøstede sig til, at han turde forstaae det saaledes, og saae deri et Forbud om en lysere Fremtid.

Den næste Dags Formiddag ankom han til Hovedqvarteret, afleverede sine Depescher, og vakte almindelig Forbauselse ved Fortællingen om hvorledes han var sluppen fra de Svenske. Kongen, der endnu opholdt sig i Leiren og var i det bedste Humeur over et Bud, han samme Dag havde modtaget om Niels Juuls Seir ved Kolbergerheide, lod vor Eventyrer kalde, for af hans egen Mund at høre Beretningen om hans Fata. Kongen loe hjertelig derover og viste sig meget naadig. Ved Afskeden yttrede han venlig, at Frants skulde henvende sig til ham, hvis der engang var Noget, han kunde ønske at udbede sig. — Ogsaa disse opmuntrende Ord bidroge meget til at styrke hans Tillid til den kommende Tid.

Krigen endte, som man veed, to Aar efter. I de fire à fem Aar, den stod paa, var det ikke lykkedes Frants at erholde fra Hjemmet nogen tilforladelig Underretning om Holger og Anne Hemmendorf. Mens han opholdt sig hos Svenskerne, var Forbindelsen med Danmark afbrudt. Vagtmesteren kunde, som alt anført, ingen Oplysning give ham, og et Brev, han skrev til sin fortrolige Ven i Kjøbenhavn, erholdt han vel efter lang Tids Forløb Svar paa, men uden at

han blev klogere af dette Svar end af det, han fik i Malmø kort efter sin Flugt. Om Holger vidste man Intet, hverken om han levede eller var død. Familien, der var fornem og stolt, lod til at ville neddysse Sagen. Anne Hemmendorf havde forladt Byen Aaret efter hiin Begivenhed og var taget hjem. Om hendes Haand var fri endnu, vidste Brevskriveren ikke. Et Brev, Frants senere afsendte, blev ubesvaret, fordi hans Ven, hvilket han først længe efter erfarede, var bleven befordret til Kapellan hos en Præst i Jylland, og Brevet havde da ikke naaet ham. — Nu, da Frants ved Fredsslutningen blev stationeret med sit Regiment i Frederiksborg, besluttede han, det maatte gaae ham som det vilde, at søge Permission og tage til Kjøbenhavn, for at komme ud af den piinlige Uvished, han længe havde levet i. Men, inden han kunde udføre denne Beslutning, traf han hændelsesviis paa en Gaard i Nærheden af Hillerød en gammel Bekjendt fra Universitetet, en medicinsk Candidat, der praktiserede dér i Egnen. Denne havde været tilstede baade i Viinhuset og udenfor Østerport ved Det, der foregik under hans Strid med Holger Ewertsøn, og var paa hiin Tid en Omgangsven af Sidstnævnte. Af ham fik han den glædelige Efterretning, at det Knivstik, Holger havde erholdt i Brystet, vistnok var særdeles farligt, men dog ikke ab-

solut dødeligt. I hans Familie havde der ganske rigtigt været alvorligt handlet om at faae Franzs indstævnet for Retten til at afgive Forklaring. Men den slemme Omstændighed, at Holger selv havde trukket Kniven, ustridigt i den Hensigt at dræbe eller saare Modstanderen, gjorde det betænkeligt at føre Sagen for Retten; Udfaldet kunde lettelig blive tvert mod deres Forventning. Hertil kom, at Holger selv, saasnart han kom til Sands og Samling, gjentagende yttrede det Ønske, at man skulde gjøre Alt for at denne Sag ikke kom ud blandt Folk. Heri føiede man ham, og han blev nu i al Stilhed behandlet af en Læge i en af sine Slægtninges Huus, hvorved det bliver forklarligt, at Franzs under sit Ophold i Sverrig havde saa ondt ved at erfare Noget om hans Tilstand. Helbredelsen gik meget langsomt for sig, en rum Tid svævede han mellem Liv og Død, men kom sig dog omsider saavidt, at han formaaede at tage hjem til sine Forældre; senere reiste han til Udlandet, til et Bad, for at restitueres fuldkomment. Han havde iøvrigt meer end eengang erklæret, at han selv var Aarsag i den Ulykke, der var vederfaret ham, og at den ikke kunde tilregnes nogen Anden.

Da Franzs havde modtaget denne Beretning, var det ligesom en Steen blev væltet bort fra hans Bryst. Han takkede i Stilhed Forsynet for det lykke-

lige Udfald af en Sag, der ved hans og hans Modstanders Ubesindighed kunde havt de bedrøveligste Følger. Til Kjøbenhavn vilde han nu ikke tage for Dieblikket; derimod søgte han Orlov for at begive sig hjem til sin Fader. Denne havde, da han erfoer hans Flugt fra Universitetet, som før omtalt, aldeles slaaet Haanden af ham, og vilde ikke lade sig formilde af de Breve, Sønnen sendte ham fra Malmø. Fem Aar og derover var imidlertid gaaet, og Frants, der følte Trang til at forsone sig med ham, haabede, at det nu vilde lykkes og at hans Vrede havde lagt sig. Den gamle, iltre Præstemand var nu just ikke veltilmode ved at see Sønnen i fuld Uniform træde ind hos ham. Men paa den anden Side havde han, som alle Andre, med den største Interesse fulgt denne Krigs hæderlige Begivenheder, og han følte dog et Slags Tilfredsstillelse ved, at en Søn ham af havde taget Deel deri. At denne var bleven stedet til Audiens hos Kongen og behandlet naadigt, lagde ogsaa en Steen i Vægtskaalen. Men hvad der allermeest hjalp til at tilveiebringe en Forsoning, det var Frants's Erklæring, at han vilde opgive Krigstjenesten og ufortøvet tage fat paa sine theologiske Studier. Hertil lovede Faderen ham strax den forrige Understøttelse, og forhøiede den endog med et Tillæg.

I hans Faders Huus blev der beredet ham en

uventet Glæde, ja maaskee den største, der kunde beredes ham. Hans Moster fra Vordingborg, den gamle Madam Crone, hos hvem han havde tilbragt Skoleaarene, var strax ved hans Ankomst til Præstegaarden bleven underrettet om, at han lykkelig var vendt tilbage. Da han altid havde været hendes Yndling, og hun allerede betragtede ham som død og borte, blev hun saa glad over denne Nyhed, at hun over Lolland og siden med en Skipper fra Nakskov tog til Ærøskjøbing, for endnu engang at see sin Plejeson. Frants var tilvisse ikke mindre glad ved at gjensee sin Moster, der saa ofte havde baaret over med hans Skrøbeligheder. Men Hovedgrunden til hans Glæde over Gjensynet var dog, at han af hende omsider erholdt paalidelige Efterretninger om Anne Hemmendorf. Hun havde i denne Sommer besøgt Madam Crone og for to Aar siden ligeledes været i Vordingborg. „Nei, gift er hun ikke, sagde Mosteren paa hans Spørgsmaal, og forlovet ikke heller, uagtet jeg ved, hun har havt mange Friere og Forældrene ønskede, hun skulde vælge En af dem. Hun er en sød, rar Pige, opdragen i Gudsfrygt og Ærbarhed; men hun har altid havt sine egne Tanker, som hun ikke var at faae fra. — Om dig spurgte hun ellers meget flittig og vilde vide, om vi endnu ikke havde erfaret, hvor du var i Verden. Ja ifjor, da

hun skrev til mig i et Ærinde fra sin Moder, var der et Postscriptum i Brevet, hvori hun igjen spurgte om dig og bad mig skrive, dersom jeg vidste Noget om dig. Men du er nok ogsaa kommet meget sammen med hende, inden du tog fra Kjøbenhavn, saa jeg kan godt forstaae, at hun forhørte sig saa meget om hvordan det gik dig." Frants var nærved at falde sin gamle Pleiemoder om Halsen for denne velsignede Underretning. Men han betvang sig, da han dog endnu ikke kunde vide, om Annes Tanker vare uforandret de samme. Men i Præstegaarden havde han ikke Ro længere. Han blev endnu tre Dage for Mosterens Skyld og tog dernæst lige til Svendborg. Annes Forældre kjendte han ikke, men han haabede at kunne indføre sig som en Bekjendt af Datteren. Da han strax efter sin Ankomst gik hen hvor hun boede, traf han hende ved et lykkeligt Tilfælde alene. Hun kjendte ham ikke strax. Under den lange Skilsmisse var han voxet stærkt ud og havde i Meget forandret sig; Monderingen bidrog ogsaa til at gjøre ham ukjendelig. Men ved den første Lyd af hans Stemme, da han hilste paa hende, foer hun op: „Frants! er det dig! Ja, det vidste jeg, at du vilde komme!"

Anne! min kjæreste Anne! Saa du har ikke væ-

ret i Tvivl om din Vens Kjærlighed og Troskab? ikke frygtet, at jeg kunde have glemt dig?

Nei, dertil er Gud mit Vidne! Det er aldrig faldet mig ind. Jeg har stolet ligesaa trygt paa dig som du kunde stole paa mig.

I disse faa Ord laae deres fornyede Pagt. Det var som de aldrig havde været adskilte. Hun spurgte ikke engang om hans Hændelser i den forløbne Tid eller hvorved han var bleven forhindret fra at lade høre fra sig. I Gjensynet laae for hende en saa stor Lykke, at hun syntes, Alt var som det skulde være. Først da Forældrene kom til, fortalte han hvad der i den lange Tid havde holdt ham fra Hjemmet, men undgik naturligviis her ligesom for sin Fader at berøre det Forhold, han havde staaet i til Holger Ewertson.

Hans Permission tillod ham ikke at blive mere end et Par Dage i Svendborg. Med Anne aftalte han i en af deres fortrolige Timer, at han nu med det Hurtigste vilde søge at tilendebringe sine Studier og dernæst anholde om hendes Haand. Med fornøiet Hjerte og et muntert Haab i Perspectiv tog han saa tilbage til sit Regiment, søgte strax sin Afsked og fik den i hæderlige Udtryk. I Kjøbenhavn tog han nu med megen Flid fat paa Studeringerne, og formaaede ogsaa, efter et Aars Forløb at underkaste

ſig den theologiſke Examen, ja erhvervede ſig endog kort efter Magiſtergraden. Paa den Tid var der et Kald ledigt paa Lolland i Vindebyſogn. Dette søgte han og leverede Anſøgningen perſonlig til Kongen, idet han tillod ſig at bringe Majeſteten hans naadige Tilſagn i Erindring. Det var formodentlig dette, der hjalp; thi han blev ved Kongens egenhændige Reſolution ſtrax udnævnt. Med ſin Faders Samtykke og Bifald friede han nu formelig til Anne Hemmendorf, og havde to Maaneder efter den Glæde at kunne føre ſin unge, ſmukke Kone ind i den nylig tiltraadte Præſtegaard.

Anmærkninger.

Svigersønnen. Handlingens Midtpunkt i denne Novelle grunder sig paa en historisk Anecdot, en virkelig Begivenhed eller en, der udgives for at være det. Den er meddeelt i Baron de Besenvals Memoirer, der 1821 bleve udgivne i Paris af Berville og Barrière. — Angaaende en i „Illustrirtes Magazin“ indført og i „Borgervennen“ for 1849 oversat Novelle, »**Fleuranges**«, der har øst af samme Kilde, maa jeg henvise til „Ugentlige Blade“ Pag. 108.

Frants Mandius er udarbeidet efter nogle faa Noticer om ham i Worms Forfatter-Lexicon og P. Rhodes Lollands og Falsters Historie. Han benævnes i Almindelighed Hans Eriksen Mandius (eller Mand), men da jeg ogsaa har fundet ham anført med Fornavnet Frants, valgte jeg dette, der laae mig bequemmere.

Med Undtagelse af disse to Noveller ere de andre i dette Bind optagne af fri Opfindelse.